

СТИВЪН КИНГ ЛАНГОЛИЕРИТЕ

Част 1 от „Четири след полунощ“

Превод от английски: Йосиф Леви, 1992

chitanka.info

*В пустинята видях човек — гол,
озверял,*

*Клечеше на земята, и стискаше
сърцето си, и го ядеше.*

*Добро ли е, приятелю? — му
казах аз.*

Горчиво е — отвърна той. —

*Но ми харесва, защото е
горчиво и е мое.*

Стивън
Крейн

*Ще те целувам, момиче, и ще
те прегръщам,*

*И ще направя всичко, което ти
казах в полунощния час.*

Уилсън
Пикет

На Джо, който също лети със затаен дъх.

ЕДИН СЛЕД ПОЛУНОЩ: БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ „ЛАНГОЛИЕРИТЕ“

Разказите ми идват в различни моменти и на различни места — в колата, под душа, по време на разходка, дори когато съм на някое празненство. В няколко случая разказите ми идваха насън. Много рядко обаче ми се случва да напиша някой разказ веднага, след като ми дойде идеята, а аз си нямам „тетрадка за идеи“. Това, че не си записвам идеите, за мен е упражнение по самосъхранение. Имам много идеи, но само малък процент от тях си струват, така че ги натиквам наред в нещо като мозъчна картотека. В края на краищата лошите идеи се саморазрушават в нея, както лентите от Центъра за управление в началото на всеки епизод от „Невъзможна мисия“. С добрите идеи това не става. От време на време, когато отворя чекмеджето на картотеката, за да взема от останалото вътре, към мен поглежда само малка шепа идеи, поглежда към мен — всяка със свой ясно определен образ.

При „Ланголиерите“ този образ беше на една жена, която притиска с ръка пукнатина в стената на пътнически самолет.

Казах си, че не знам много за пътническите самолети, но това не помогна — въпреки всичко, всеки път, когато отварях шкафа с картотеката, за да пусна нова идея, образът беше там. Дори усещах аромата на нейния парфюм (беше „Л’анвоа“), виждах зелените ѝ очи и чувах ускореното ѝ, ужасено дишане.

Една нощ, докато лежах в леглото, на заспиване, разбрах, че тази жена е призрак.

Помня как седнах в леглото, стъпих на пода и запалих лампата. Седях така известно време, без да мисля за нищо особено, поне съзнателно. Подсъзнателно обаче този, който върши тази работа вместо мен, трескаво разчистваше работното си място и се подготвяше да пусне машините си. На следващия ден аз (или той) започнах да пиша този разказ. Отне ми около месец и ми се удаде най-лесно от всички разкази в тази книга, развитието на действието вървеше леко и естествено. Понякога както разказите, така и бебетата излизат на бял

свят почти без родилни мъки — тази история беше такава. Доколкото в нея имаше нещо апокалиптично, като в една моя предишна новела, наречена „Мъглата“, аз поставих на всяка глава подзаглавия в старомоден, рококо стил. Когато я завърших, се чувствах почти толкова добре, колкото и когато започвах да... — в редки случаи.

Аз съм ленив в изследванията, но този път съвестно се опитах да свърша домашната си работа. Трима пилоти — Майкъл Русо, Франк Соарес и Дъглас Деймън, ми помогнаха да си изясня фактите и да се придържам към тях. Те наистина се запалиха, след като обещах да не развалям нищо.

Свърших ли всичко както трябва? Съмнявам се. Даже и великият Даниел Дефо не е успял в това в „Робинзон Крузо“ героят се съблича гол, преплува до кораба, който току-що е напуснал... и напълва джобовете си с предмети, които ще му помогнат да преживее на своя необитаем остров. Така става и в романа (заглавието и авторът ще бъдат милостиво пропуснати тук) за системата на нюйоркското метро, в която писателят очевидно по погрешка е взел стаичките на техниците за обществени тоалетни.

Моята стандартна уговорка изглежда така: за това, което съм описал вярно, благодаря на господата Русо, Соарес и Деймън. За това, в което съм сгрешил, съм виновен аз. Това заявление не е празна учтивост. Фактологическите грешки обикновено стават не в резултат на грешна информация, а в резултат на неумение да се зададе правилният въпрос. Аз си позволих една-две волности със самолета, в който скоро ще влезете, но тези волности са малки и бяха необходими за развитието на приказката.

Е, стига толкова. Качете се на борда. Да полетим във враждебните небеса.

ГЛАВА 1

**ЛОШИ НОВИНИ ЗА КАПИТАН ЕНГЪЛ.
СЛЯПОТО МОМИЧЕНЦЕ. АРОМАТЪТ НА
ДАМАТА. БАНДАТА НА ДАЛТЪН
ПРИСТИГА В ТУМБСТОУН. СТРАННАТА
СИТУАЦИЯ ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТ 29.**

1

Брайън Енгъл докара до изход 22 самолет „L 1011“ на компанията „Американ прайд“ и загаси светещия надпис „ЗАТЕГНЕТЕ ПРЕДПАЗНИТЕ КОЛАНИ“ точно в 22:40. Изпусна през зъби дълга въздишка и охлаби колана на рамото си.

Не можеше да си спомни последния път, когато се беше почувствал така облекчен — и толкова уморен — в края на полета. Имаше отвратително, пулсиращо главоболие и плановите му за вечерта бяха твърдо решени. Никакво пиене в салона за пилоти, никаква вечеря, нито даже баня, след като се върне в Уестууд. Имаше намерение да се просне в леглото и да спи четиринайсет часа.

Полет 7 на „Американ прайд“ — редовна линия от Токио до Лос Анджелис, беше закъснял първо поради силните насрещни ветрове, а след това от типичното стълпотворение в ЛАКС^[1], безспорно най-лошото летище на Америка, помисли си Енгъл, ако не се брой Лоугън в Бостън. Като допълнителна неприятност по време на последната част от полета се беше появил проблем с компресията. Отначало незначителен, той ставаше все по-опасен, докато най-сетне придоби застрашителни размери. Положението беше достигнало почти до точката, в която можеше да възникне взрив и експлозивна декомпресия, но след това милостиво не се влоши повече. Понякога подобни проблеми внезапно и мистериозно се разрешават сами и точно това се бе случило този път. Пътниците, които сега слизаха точно зад кабината за управление, нямаха ни най-малка представа колко близо са били до състоянието на човешки пастет в тазвечерния полет от Токио, но Брайън го знаеше... и точно затова го болеше главата.

— Тази таратайка оттук отива право на диагностика — каза той на втория пилот. — Там знаят, че идва, и какъв е проблемът, нали?

Вторият пилот кимна.

— Не им харесва, но знаят.

— Не ми пука какво им харесва и какво не им харесва, Дани. Тази вечер едва ни се размина.

Дани Кийн кимна. Знаеше, че е така. Брайън въздъхна и заразтрива тила си. Главата го болеше като болен зъб.

— Май съм вече твърде стар за тази работа.

Разбира се, всеки казваше така за работата си от време на време особено в края на тежка смяна, а Брайън знаеше дяволски добре, че не беше твърде стар за работата си — на четиридесет и три години той тъкмо навлизаше в златната възраст за гражданските пилоти. Въпреки това тази вечер той почти реши, че е така. Боже, колко беше изморен.

На вратата на кабината се почука. Стив Сиърлс, навигаторът, се завъртя в креслото си и я отвори, без да става. На прага стоеше мъж в зелената униформа на „Американ прайд“. Приличаше на персонала за охрана на изходите, но не беше. Беше Джон (или може би Джеймс?) Дийгън — заместник-ръководителят на „Американ прайд“ в ЛАКС.

— Капитан Енгъл?

— Да? — Вътрешната защита се задейства и главоболието го отпусна. Първата му мисъл, породена не от логиката, а от напрежението и умората, беше, че ще се опитат да му припишат отговорността за разхерметизирания самолет. Параноидна мисъл, разбира се, но нали беше в параноидно състояние.

— Съжалявам, но имам лоши новини за вас, капитане.

— За разхерметизирането ли? — Гласът на Брайън беше прекалено рязък и неколцина от слизащите пътници се огледаха, но беше вече твърде късно да направи нещо.

Дийгън поклати глава.

— Отнася се за жена ви, капитан Енгъл.

За момент Брайън нямаше и най-смътна представа за какво ставаше дума. Замръзна, вторачен в Дийгън. Чувстваше се глупак. После най-сетне включи. Ставаше дума за Ан, разбира се.

— Тя ми е бивша жена. Разведохме се преди осемнайсет месеца. Какво е станало?

— Нещастие — каза Дийгън. — Може би е по-добре да дойдете в кабинета ми.

Брайън го изгледа с любопитство. След последните три дълги, напрегнати часа всичко изглеждаше странно нереално. Устоя на желанието да каже на Дийгън, че ако всичко е някаква идиотщина от вида на „Скрита камера“, по-добре да се разкара. Но не беше, разбира се. Ръководството на въздушната компания не се занимаваше с шеги и

игрички, особено за сметка на пилоти, които току-що се бяха разминали с отвратителни неприятности във въздуха.

— Какво е станало с Ан? — чу се да повтаря Брайън този път с по-мек глас. Знаеше, че вторият му пилот го гледа с предпазливо съчувствие. — Какво ѝ е?

Дийгън погледна надолу към блестящите си обувки и Брайън разбра, че новината наистина е много лоша, че с Ан се е случило нещо ужасно. Разбра, но му беше невъзможно да повярва. Ан беше само на трийсет и четири години, здрава, добре гледана. Много пъти беше установявал, че тя е единственият напълно нормален шофьор в Бостън... може би в целия щат Масачузетс.

Чу се да пита още нещо и наистина беше така — като че ли някой непознат беше влязъл в мозъка му и използваше устата му като високоговорител.

— Мъртва ли е?

Джон — или Джеймс? — Дийгън се огледа, като че ли за поддръжка, но до тях имаше само един стюард — стоеше до люка, пожелаваше приятна вечер в Лос Анджелис на слизащите от самолета пътници и от време на време хвърляше загрижен поглед към пилотската кабина, може би разтревожен за същото нещо, което беше минало през ума на Брайън — че екипажът по някаква причина е виновен за леката разхерметизация, която беше превърнала последните часове на полета в такъв кошмар. Дийгън беше сам. Той отново погледна към Брайън и кимна.

— Да — боя се, че е така. Бихте ли дошли с мен, капитан Енгъл?

В дванайсет и петнайсет Брайън Енгъл се настаняваше на място 5А в полет 29 на „Американ прайд“ — редовен полет от Лос Анджелис до Бостън. След около петнайсет минути този полет, наричан от трансконтиненталните пътници „полет на недоспалите“, щеше да започне. Той си спомни как преди малко беше помислил, че ако не ЛАКС е най-опасното гражданско летище в Америка, то това е Лоугън. Какво неприятно съвпадение — сега щеше да има възможност да опита и двете места в рамките на осем часа: в ЛАКС като пилот и в Лоугън като пътник с безплатен билет.

Главоболието му — сега доста по-силно, отколкото при приземяването на полет 7, се покачи с още една степен.

„Пожар — помисли си той, — идиотски пожар. Какво е станало с димните детектори, по дяволите? Нали зданието беше чисто ново!“

Осъзна, че почти не беше мислил за Ан през последните четири или пет месеца. През първата година след развода, изглежда, тя беше всичко, за което беше мислил — какво прави, какви дрехи носи и, разбира се, с кого се среща. Когато оздравяването най-накрая започна, всичко стана много бързо... като че ли му бяха инжектирали някакъв антибиотик за съживяване на духа. Беше чел достатъчно за разводите и знаеше кое е най-обикновеното съживяващо средство — не антибиотик, а друга жена. С други думи — ефектът на обратния отскок.

Брайън не беше срещнал друга жена — поне до този момент. Няколко срещи и едно предпазливо полово общуване (беше стигнал до убеждението, че всички полови общувания в епохата на СПИН са предпазливи), но не и друга жена. Той просто се беше... излекувал.

Гледаше влизането на спътниците си. Млада жена с руса коса вървеше с момиченце с тъмни очила. Ръката на момиченцето беше върху лакътя на блондинката. Жената промърмори на спътницата си, момичето веднага погледна по посока на гласа ѝ и Брайън разбра, че е сляпо — имаше нещо в движението на главата му. Интересно как такива малки движения могат да казват толкова много.

„Ан — каза си той, — не трябва ли да мислиш за Ан...“

Но умореното му съзнание продължаваше да се опитва да се изплъзне от темата за Ан: Ан, която беше негова жена; Ан — единствената жена, която някога беше удрял в гнева си; Ан, която сега беше мъртва.

Предполагаше, че може да изнесе цял цикъл от лекции; би говорил пред групи от разведени мъже, по дяволите, всъщност и пред разведени жени. Тема — разводът и изкуството на забравата.

„Оптималното време за развод е скоро след четвъртата годишнина“, би им казал. „Да вземем моя случай — аз прекарах следващата година в чистилицето, чудейки се, доколко вината е била моя и доколко — нейна, чудейки се, колко правилно или неправилно е било да настоявам по отношение на децата — нашия голям проблем; не нещо драматично от вида на наркотици или изневяра, просто старият проблем «деца за сметка на кариера» и след това като че ли в главата ми се появи един експресен асансьор, в който беше Ан, и той тръгна надолу.“

Да. Надолу. А за последните няколко месеца той всъщност съвсем не беше помислял за Ан... дори и когато трябваше да се изпраща месечният чек за издръжка. Много разумна, много цивилизована сума. Ан и сама заработваше брутна сума от осемдесет хиляди годишно. Адвокатът му ги плащаше и това беше просто едно от перата в месечното известие, което получаваше Брайън, малко перо от две хиляди долара, записано между сметката за електричеството и вноската за изплащане на апартамента.

По коридора мина дългнесто момче с цигулка в калъф под мишница и еврейска шапчица на главата. Изглеждаше едновременно притеснено и възбудено, а очите му бяха изпълнени с бъдещето. Брайън му завиждаше.

През последната година от брака им между двамата имаше много горчивина и накрая — около четири месеца преди финала то се беше случило — ръката му го направи, преди мозъкът му да каже „не“. Не обичаше да си спомня за това. Тя беше пила твърде много на едно празненство и когато си отидоха вкъщи, направо се беше нахвърлила върху него.

„Остави ме на мира, Брайън. Просто ме остави на мира. Повече никакви приказки за деца. Ако искаш изследване на спермата си, иди

на лекар. Моята работа е рекламата, а не правенето на деца. Толкова съм изморена от всички твои мъжки глупос...“

Тогава той я удари — силно, през устата. Ударът с брутална простота прекъсна последната дума. Останаха загледани един в друг — в апартамента, в който тя след това щеше да умре — и двамата шокирани и ужасени, отколкото някога биха признали (освен може би сега, когато той седеше тук, на място 5А, гледаше как се качват на борда пътниците на полет 29 и накрая го признаваше пред себе си). Тя докосна устата си, която беше започнала да кърви. Протегна пръсти към него.

„Ти ме удари“ — каза тя. В гласа ѝ имаше не гняв, а учудване. Мина му през ума, че това може би беше първият път, когато някой беше дръзнал в гнева си да удари тялото на Ан Куинлан Енгъл.

„Да — каза той. — Разбира се. И ще го направя отново, ако не млъкнеш. Няма вече да ме хапеш с езичето си, миличка. По-добре му сложи катинар. Казвам ти го за твое добро. Свърши тя. Ако искаш да имаш нещо за ритане въкъщи, купи си куче.“

Бракът им крета още няколко месеца, но той беше наистина свършил в момента, когато дланта на Брайън влезе в кратко съприкосновение с устата на Ан. Беше го предизвикала — Бог му е свидетел, че беше го предизвикала — но той все още би дал много, за да вземе обратно онази нещастна секунда.

Докато последните пътници се стичаха в самолета, той се улови, че мисли, почти натрапчиво, за парфюма на Ан. Спомняше си аромата му, но не и името. Как беше? „Лавон“? „Лаван“? „Лана“, за Бога? Името сякаш танцуваше под носа му. Беше просто влудяващо.

„Липсва ми — смътно осъзна той. — Сега, когато си е отишла завинаги, ми липсва. Не е ли удивително?“

„Ливада“? Някаква такава глупост?

„Хайде стига — каза той на уморения си ум. — Тури му пепел“.

„Добре — съгласи се умът му. — Няма проблеми. Мога да спра. Мога да спра винаги, когато поискам. А може би беше «Лимон»? Не — това е сапун. «Люляк»? «Любим»?“

Брайън закопча предпазния си колан, облегна се назад, затвори очи и почувства аромата на парфюма, чието име не можеше да си спомни.

Точно тогава го заговори стюардесата. Разбира се, Брайън Енгъл си имаше теория, че тях ги обучават в строго секретен допълнителен курс, който може би се нарича „ходене по нервите“ — да изчакват, докато пътникът затвори очи и след това да му предлагат нещо, което не му е особено нужно. Като, разбира се, трябваше да чакат, докато са достатъчно сигурни, че пътникът е заспал, преди да го събудят, за да го попитат дали иска одеяло или възглавница.

— Извинете — започна тя, след това спря. Брайън видя как очите ѝ преминават от пагоните на раменете на черното му сако към шапката с нейните безсмислени вълнички, подобни на бъркани яйца, и спират на празното място до него.

Тя обмисли думите си и пак започна.

— Извинете ме, капитане, ще обичате ли кафе или портокалов сок? — Брайън с леко удивление забеляза, че малко я беше заинтригувал. Тя посочи към масата в предната част на салона, точно под малкия правоъгълен киноекран. На масата имаше две кофички с лед. От всяка от тях се подаваше стройното зелено гърло на бутилка вино. — Разбира се, имам и шампанско.

Енгъл си помисли за

(„Любов — не е, нещо подобно.“)

— Шампанското, но само за миг.

— Не, благодаря. И моля, без обслужване по време на полета. Мисля, че ще спя през целия път до Бостън. Как е времето?

— Облаци на 6000 метра от Големите равнини до Бостън, но няма проблеми. Ще летим на 12 000. О, имаме и сведения за северно сияние над пустинята Мохаве. Може би искате да останете буден, за да го видите?

Брайън повдигна вежди.

— Шегувате се. Северно сияние над Калифорния? По това време на годината?

— Така ни съобщиха.

— Някой се е нагълтал с твърде голяма доза евтини наркотици — каза Брайън и тя се разсмя. — Мисля, че просто ще дремна, благодаря.

— Много добре, капитане. — Тя се поколеба още миг. — Вие сте капитанът, чиято съпруга е починала, нали?

Главоболието пулсираше и бучеше, но той успя да се усмихне. Тази жена всъщност още момиче — не го правеше от лоши чувства.

— Тя беше бившата ми жена, но иначе да, аз съм.

— Ужасно съжалявам за загубата ви.

— Благодаря.

— Летяла ли съм с вас преди, господине?

Усмивката му се върна за кратко.

— Не мисля. През последните четири години летя по външни линии. — И понеже изглеждаше някак необходимо, той протегна ръка.

— Брайън Енгъл.

Тя стисна ръката му.

— Мелани Тревър.

Енгъл ѝ се усмихна отново, след това се облегна и още веднъж затвори очи. Остави се да се унесе, но не и да заспи — съобщенията по високоговорителите преди полета и засилването по пистата преди излитане щяха да го събудят пак. Когато се вдигнеха във въздуха, щеше да има достатъчно време да поспи.

Полет 29, както и повечето „полети на недоспалите“, потегли светкавично — Брайън реши, че това е една от оскъдните им атракции. Самолетът беше „Боинг 767“, пълен малко над половината. В първа класа имаше още пет-шест други пътници. Брайън не забеляза някой от тях да е пиян или настроен за скандал. Това беше добре. Може би наистина щеше да спи през целия път до Бостън.

Погледна спокойно към Мелани Тревър, която показваше аварийните изходи, демонстрираше как се използва малката златна чашка на кислородната маска в случай на декомпресия (процедура, която Брайън беше повтарял съвсем скоро в ума си, при това по наложителни причини) и как се надува спасителната жилетка под седалката. Когато самолетът се вдигна във въздуха, тя дойде до седалката му и отново го попита дали може да му предложи нещо за пиене. Брайън поклати глава, поблагодари, после натисна бутона и смъкна облегалката назад. Затвори очи и скоро заспа.

И никога вече не видя Мелани Тревър.

Около три часа след като самолетът на полет 29 излетя, едно момиченце на име Дина Белман се събуди и попита своята леля Вики дали може да изпие чаша вода.

Леля Вики не отговори, така че Дина попита отново. Когато пак не получи отговор, тя посегна към рамото на леля си, но вече беше съвсем сигурна, че ръката ѝ няма да се докосне до нищо освен до облегалката на празна седалка, и точно това се случи. Доктор Фелдман ѝ беше казал, че децата, които са слепи по рождение, често развиват висока чувствителност — нещо подобно на радар — към присъствието или отсъствието на хора в непосредствена близост до тях, но Дина всъщност нямаше нужда да ѝ го обясняват. Знаеше, че е така. Не винаги това действаше, но обикновено да — особено когато въпросната личност беше нейната зряща личност.

„Е, отишла е до тоалетната и скоро ще се върне“ — помисли си Дина, но почувства, че въпреки всичко я обхваща неясна тревога. Тя не се беше събудила изведнъж — това беше бавен процес, както гмуркач се издига към повърхността от дълбините на езеро. Ако в последните две или три минути леля Вики, която седеше до прозореца, се беше отъркала о нея, за да излезе в прохода между седалките, Дина щеше да я усети.

„Значи е излязла по-рано — каза си тя. — Вероятно е трябвало да отиде до двете нули — какво толкова, Дина. Или може би на връщане се е спряла да поприказва с някого.“

Само че Дина не чуваше никой да приказва в главния салон на големия самолет — чуваше се само равномерният тътен на реактивните двигатели. Тревогата ѝ се усили.

В главата ѝ заговори гласът на госпожица Лий, нейния лекуващ лекар (само че Дина винаги мислеше за нея като за своята сляпа учителка): „Не трябва да се страхуваш от това, че се страхуваш, Дина — всички деца се страхуват от време на време особено в ситуации, които са нови за тях. Това се отнася в двойна и степен за деца, които са слепи. Повярвай ми, аз знам.“ — И Дина наистина ѝ повярва, защото,

както и самата Дина, госпожица Лий беше сляпа по рождение. „Не се отказвай от страха си... но и не му се оставяй. Запази спокойствие и се опитай да обмислиш нещата. Ще се изненадаш колко често това помага.“

„Особено в ситуации, които са нови.“

Е, случаят сигурно е точно такъв; това беше първото ѝ летене *изобщо*, а какво остава за полет през цяла Америка в Огромен трансконтинентален самолет.

„Опитай се да го обмислиш.“

Е, беше се събудила на странно място и беше открила, че нейната зряща личност я няма. Страхничко си беше, дори и да знаеш, че отсъствието е само временно — все пак твоята зряща личност не би могла да реши да отскочи до най-близката будка, само за да си купи дъвка, когато е затворена в самолет, който лети на височина 13 000 метра. А що се отнася до странната тишина в салона... ами нали полетът си беше нощен. Останалите пътници вероятно спяха.

„Всички? — попита в съмнение разтревожената част от съзнанието ѝ. — ВСИЧКИ да спят? Не може да бъде!“

После се сети за отговора: филмът. Тези, които бяха будни, гледаха филма, който показваха в самолета. Разбира се.

Изпита почти осезаемо облекчение. Леля Вики ѝ беше казала, че филмът щял да е „Когато Хари срещна Сали“ с Били Кристъл и Мег Райън и беше казала, че има намерение да го гледа... ако не заспяла, така беше.

Дина прокара ръка по мястото на леля си, потърси слушалките ѝ, но те не бяха там. Вместо тях пръстите ѝ напипаха книга с меки корици. Явно един от любовните романи, които леля Вики обичаше да чете. Както тя ги наричаше — приказки за дните, когато мъжете бяха истински мъже, а жените не приличаха на мъже.

Пръстите на Дина продължиха да търсят и попаднаха на нещо друго — мека, фина кожа. След миг тя докосна ципа, а след още миг напипа ремъка.

Беше чантичката на леля Вики.

Тревогата на Дина се върна. Слушалките не бяха на седалката на леля Вики, а чантичката ѝ беше там. Всички пътнически чекове, освен двайсетте, пъхнати в нейната собствена чантичка, бяха в нея — Дина

знаеше, защото беше чула как майка ѝ и леля Вики говореха за тях, преди да излязат от къщата им в Пасадена.

Можеше ли леля Вики да отиде до тоалетната и да си остави чантичката на седалката? Можеше ли да направи това, когато спътницата ѝ не само беше на десет години, не само спеше, но и беше сляпа!

Не, не беше възможно.

„Не се отказвай от страха си... но и не му се оставяй. Запази спокойствие и се опитай да обмислиш нещата.“

Но на нея не ѝ харесваше тази празна седалка, не ѝ харесваше и тишината в самолета. Беше ѝ съвсем ясно, че повечето от хората може да са заспали и че тези, които са будни, пазят тишина, доколкото могат, за да не пречат на останалите, но все пак това не ѝ харесваше.

Някакво животно с невероятно остри зъби и нокти се събуди в главата ѝ и заръмжа. Тя знаеше името на това животно — то се казваше паника, и ако не го овладееше бързо, можеше да направи нещо, което да постави в неудобно положение както нея, така и леля Вики.

„Когато започна да виждам, когато докторите в Бостън оправят очите ми, няма да попадам в такива глупави положения.“

Това без съмнение беше вярно, но сега не ѝ помагаше абсолютно никак.

Дина изведнъж си спомни, че след като заеха местата си, леля Вики взе ръката ѝ, препъна всичките ѝ пръсти, освен показалеца, а след това с този едничък пръст и показа седалката. Там имаше копчета — само няколко, прости, лесни за запомняне. Имаше две малки кръгчета, които можеш да използваш, след като си сложиш слушалките — с едното се превключваха различните канали за слушане, а с другото се нагласяше силата на звука. Малкият правоъгълен ключ беше за светлината над седалката. „Този няма да ти трябва — каза леля Вики с усмивка в гласа. — Поне все още не.“ — Последният беше квадратен бутон — когато го натиснеш, идва стюардесата.

Сега пръстът на Дина докосна този бутон и се плъзна по леко изпъкналата му повърхност.

„Наистина ли искаш да го направиш?“ — запита се тя и отговорът дойде веднага. — „Да, искам.“

Натисна бутона и чу мелодично извъняване. Зачака.

Никой не идваше.

Чуваше се само мекият, сякаш вечен, шепот на реактивните мотори. Никой не говореше. Никой не се смееше. („Сигурно филмът не е чак толкова смешен, колкото мислеше леля Вики.“) Никой не кашляше. Мястото до нея — мястото на леля Вики, все още беше празно и нямаше стюардеса, която да се наведе над нея в успокояваща обвивка от парфюм и шампоан, както и леки миризми от грим, и да я попита дали да ѝ донесе нещо — закуска или може би чаша вода.

Само постоянния мек тътен на реактивните мотори.

Животното-паника протестираше по-силно от всякога. За да го победи, Дина се съсредоточи, фокусира вътрешното си радарно приспособление, направи от него нещо като невидим бастун, с който можеше да мушка от седалката си — тук, в средата на главния салон. Можеше да го прави добре — понякога, когато се съсредоточаваше *много* усилено, тя почти вярваше, че може да вижда с очите на другите. Ако можеше да си помисли за това достатъчно силно, да го поиска достатъчно силно. Веднъж беше казала на госпожица Лий за това чувство и реакцията на госпожица Лий беше необикновено остра. „Виждането с чужди очи е често срещана фантазия на слепите — каза ѝ тя. — Особено на слепите деца. Не прави никога тази грешка — да се осланяш на такова чувство, Дина, защото това ще те доведе до падане по стълби или пресичане на улицата пред минаваща кола.“

И така, тя се отказа от опитите „да вижда с чужди очи“, както госпожица Лий го беше нарекла, а в няколкото случая, когато това чувство отново се прокрадна в нея — че вижда света — неясен и нестабилен, но *съществуващ* — през очите на майка си или през очите на леля Вики, тя се опитваше да се освободи от него както човек, който се бои, че ще загуби разсъдъка си, опитва да заглуши гласовете на привиденията. Но сега я беше страх и затова се опита да почувства другите, да *усети* другите, но не ги намери.

Ужасът, който се надигаше в нея, я изпълни цялата, животното паника протестираше на висок глас. Тя почувства вик, който се качваше по гърлото ѝ, и стисна зъби, за да му попречи да излезе. Защото той нямаше да излезе като вик или писък — ако го изпуснеше, той щеше да напусне устата ѝ като вой на пожарна сирена.

„Няма да крещя — си каза тя гневно. — Няма да крещя и да излагам леля Вики. — Няма да крещя и да будя всички заспали, да

плаша будните, та да дойдат всички и да кажат — вижте това момиченце, вижте това изплашено сляпо момиченце.“

Но сега чувството за радара — тази част от нея, която преценяваше всичките ѝ неясни усещания и с която тя понякога наистина виждаше през очите на другите (каквото и да казваше госпожица Лий) — засилваше страха ѝ, вместо да го намали.

Защото това чувство ѝ казваше, че в обсега му на действие няма никой.

Абсолютно никой.

Брайън Енгъл сънуваше много лош сън. В него той отново пилотираше полет 7 от Токио до Лос Анджелис, но този път разхерметизирането беше много по-лошо. Всички в пилотската кабина вече се чувстваха обречени. Стив Сиърлс ядеше датски сладкиши и плачеше.

„Как можеш да ядеш, като си толкова разстроен?“ — попита Брайън. Пронизителен звук на свирка от чайник изпълни кабината — той реши, че е шумът от спадащото налягане. Това, разбира се, беше глупаво — разхерметизацията е почти винаги тиха, докато не дойде взривът, но той предположи, че в сънищата всичко е възможно.

„Защото аз обичам сладкиши, а никога вече няма да мога да ги ям пак“ — каза Стив и захлипа още по-силно.

После пронизителният звук внезапно спря. Една усмихната и спокойна стюардеса — всъщност това беше Мелани Тревър — се появи и му каза, че пукнатината е открита и запушена. Брайън стана и я последва през самолета към главния салон, където Ан Куинлан Енгъл — неговата бивша жена — стоеше права в една малка ниша, от която бяха махнати седалките. Над прозореца до нея беше написана загадъчната и някак зловеща фраза „САМО ЗА ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ“. Написана, в червено — цвета на опасността.

Ан беше облечена в тъмнозелената униформа на стюардеса на „Американ прайд“, което беше странно — тя беше рекламен директор на една агенция в Бостън и винаги гледаше с високомерие и леко вирнат тесен аристократичен нос към обслужващия персонал, с който летеше съпругът ѝ. Тя затискаше с ръка пукнатина в корпуса на самолета.

„Виждаш ли, скъпи? — каза тя гордо. — Погрижила съм се за всичко. Дори няма значение, че ме удари. Простих ти.“

„Не прави това, Ан!“ — извика той, но вече беше твърде късно. Върху опакото на ръката ѝ се появи гънка, повтаряща формата на пукнатината в корпуса. Тя ставаше все по-дълбока, като че ли разликата в наляганята безжалостно всмукваше ръката ѝ навън. Пръв

изчезна средният ѝ пръст, после безименният, после показалецът и кутрето. Чу се силно изпукване, като от тапа на шампанско, извадена от престараващ се келнер, и цялата ѝ ръка беше всмукана през пукнатината на самолета.

Все пак Ан продължи да се усмихва.

„Казва се «Л’анвоа»^[2], мили — промълви тя и ръката ѝ започна да изчезва. Косата ѝ се изплъзна от шнолата, която я държеше прибрана на тила, и се развя около лицето ѝ като перест облак. — Винаги си слагам този парфюм, не помниш ли?“

Брайън си спомни... сега си спомни. Но вече нямаше значение.

„Ан, върни се!“ — изкрещя той.

Тя продължи да се смее, докато ръката ѝ бавно потъваше в пустотата извън самолета. — „Изобщо не боли, Брайън — повярвай ми.“

Ръкавът на униформения ѝ жакет на компанията „Американ прайд“ се развя и Брайън видя как плътта ѝ потече през пукнатината като гъсто бяло желе. Приличаше на лепило „Елмър“.

„“Л’анвоа”, помниш ли?“ — попита Ан, докато се изцеждаше през пукнатината и сега Брайън го чу отново — онзи звук, който поетът Джеймс Дики някога беше нарекъл „необятно примамлив космически звук“. Той постоянно се усилваше и променяше тона си, а сънят избледняваше. Докато накрая от свистене на вятъра звукът се превърна в човешки глас.

Брайън изведнъж отвори очи. За миг остана объркан от силата на съня, но само за миг — професията му беше свързана с големи рискове и отговорности — професия, в която една от абсолютно необходимите предпоставки беше бързата реакция. Той се намираше не на полет 7, а на полет 29, не от Токио за Лос Анджелис, а от Лос Анджелис за Бостън, където беше Ан — вече мъртва, но не жертва на разгерметизация, а на пожар в кооперацията и на крайбрежния булевард „Атлантик авеню“. Но звукът не преставаше.

Беше момиченце, което пицеше пронизително.

— Ще ми отговори ли някой, моля? — попита Дина Белман с нисък ясен глас. — Съжалявам, но леля ми я няма, а аз съм сляпа.

Никой не ѝ отговори. На четиридесет реда или две отделения пред нея капитан Брайън Енгъл сънуваше, че навигаторът му плаче и яде датски сладкиши.

Чуваше се само монотонният тътен на реактивните двигатели.

Паниката отново замъгли съзнанието ѝ и Дина направи единственото нещо, което ѝ дойде наум, за да я преодолее — откопча предпазния си колан, стана и излезе на пътеката между седалките.

— Ало? — попита тя с по-висок глас. — Ало, има ли някой?

Отново нямаше отговор. Дина заплака. Въпреки това не загуби самообладание и бавно тръгна по пътеката. „Все пак брой — трескаво я предупреждаваше част от съзнанието ѝ. — Брой колко реда минаваш, защото ще се загубиш и няма да намериш обратния път.“

Спря до реда седалки точно пред този, на който бяха седели тя и леля Вики, и се наведе с изпънати ръце с разперени пръсти. Знаеше, че там *има* един мъж, защото леля Вики беше говорила с него само минута преди самолетът да излети. Когато той ѝ отвърна, гласът му идваше от мястото точно пред седалката на Дина. Тя знаеше как да отбелязва местата на гласовете — това беше част от живота ѝ. Обичайна част от битието също като дишането. Спящият мъж щеше да подскочи, когато протегнатите ѝ пръсти се докоснеха до него, но не я беше грижа.

Само че мястото беше празно.

Абсолютно празно.

Дина се изправи отново — страните ѝ бяха мокри, главата ѝ пулсираше в ужас. Те не можеха да са в тоалетната *заедно*, нали? Разбира се, че не.

Може би има две тоалетни. В толкова голям самолет *сигурно* има две тоалетни.

Само че и това нямаше значение.

Леля Вики по никакъв начин нямаше да остави чантичката си. Дина беше сигурна в това.

Тръгна бавно напред, спираше до всеки ред места и опипваше двете най-близки — първо от лявата, после от дясната страна.

На едно от тях напипа още една чантичка, на друго — нещо като куфарче, писалка и бележник на трето. На още две намери слушалки. Върху вторите слушалки усети нещо лепкаво. Разтърка пръсти, после направи гримаса и ги обърса в калъфката за глава на облегалката. Ушна кал. Не можеше да я сбърка.

Дина Белман продължи да се движи опипом по пътеката вече без да внимава толкова. Нямаше значение. Не бръкна в ничие око, не ощипа ничия буза, не дръпна ничия коса.

Всички места, които провери, бяха празни.

„Не може да бъде — помисли си тя в ужас. Просто не може да бъде! Всички бяха тук, когато се качихме в самолета! Чух ги! Почувствах ги! Помирисах ги! Къде са отишли всички?“

Не знаеше, но знаеше, че *ги няма* — беше все по-сигурна в това.

По някое време, докато тя беше спала, леля ѝ и всички останали от полет 29 бяха изчезнали.

„Не! — разумната част на съзнанието ѝ протестираше с гласа на госпожица Лий. — Не, това е невъзможно, Дина! Ако всички са си отишли, кой управлява самолета?“

Започна да се движи по-бързо, хващаше се с ръце за облегалките, слепите ѝ очи зад тъмните стъкла на очилата бяха широко отворени, дантелата на розовата ѝ пътна рокля се вееше. Беше загубила бройката, но в сравнение с по-голямата ѝ грижа — продължаващата тишина, това не беше толкова важно.

Спря отново и опипа с протегнати ръце мястото от дясната си страна. Този път напипа коса... но мястото ѝ съвсем не беше където трябва. Косата беше на седалката — как така?

Ръцете ѝ се ключиха около нея... и я повдигнаха. Тя внезапно осъзна ужасната истина.

„Коса е, но човека го няма. Това е скалп. Държа скалпа на мъртвец!“

Точно тогава Дина Белман отвори уста и издаде писъците, които събудиха капитан Брайън Енгъл от съня му.

Албърт Коснър беше се подпрям на бара и пиеше от уискито, наречено „брадва“. От дясната му страна бяха братята Ърп — Уайът и Върджил, а от лявата — Док Холидей^[3]. Тъкмо вдигна чашата си, за да се чукнат, когато в бара „Серджо Леоне“^[4] влетя някакъв мъж с дървен крак.

— Бандата на Далтън! — извика той. — Бандата на Далтън нахлу в Додж!

Уайът спокойно се обърна към него. Лицето му беше тясно, загоряло и красиво. Много приличаше на Хю О'Брайън.

— Това тук е Тумбстоун, Мъфин — каза той. — Я се стегни и се дръж като мъж.

— Добре де, където и да сме, те нахлуват! — възкликна Мъфин. — По-по-побеснели са, Уайът! Наи-и-истина са по-побеснели!

Сякаш за да потвърдят думите му, отвън затрещяха изстрели — тежкият гръм на револвери калибър 44, армейски образец (вероятно откраднати), се смесваше с камшичните експлозии от карабините „Гаранд“.

— Внимавай да не напълниш гащите, Мъфи — каза Док Холидей и килна шапката си назад. Албърт не се изненада кой знае колко, като видя, че Док приличаше на Робърт де Ниро. Винаги беше смятал, че ако някой подхожда за ролята на туберкулозния зъболекар, то това е именно Де Ниро.

— Какво ще кажете, момчета? — попита Върджил Ърп и се огледа. Върджил не приличаше на никого.

— Да тръгваме — каза Уайът. — До гуша ми дойде тази проклета банда на Клантън.

— Бандата на Далтън, Уайът — каза тихо Албърт.

— Не ме е грижа, дори и да е на Джон Дилинджър и Готиния Флорйд красивото момче! — възкликна Уайът. — С нас ли си, или не, Ас?

— С вас съм — каза „Аса“ Албърт Коснър с тих, но застрашителен тон на роден убиец. Докосна с една ръка дръжката на

револвера си „Бънтлайн“, специална изработка, а другата вдигна към темето си, за да провери дали е на място еврейската му шапчица. На място беше.

— Добре, момчета — каза Док. — Да вървим да пуснем малко кръв на Далтъновци.

Тръгнаха заедно и четиримата и излязоха през двойната врата точно в момента, когато камбаната на баптистката църква на Тумбстоун биеше дванайсет на обяд.

Бандата на Далтън препускаше по главната улица в лудешки галоп, стреляйки безразборно по прозорци и фасади. Изстрелите направиха цистерната пред магазина на Дюк — „Търговия и ремонт на оръжие с гаранция“ — на фонтан.

Айк Далтън пръв видя четиримата мъже на прашната улица — с разкопчани палта, дръжките на пистолетите пред пешовете. Рязко спря коня си, който се вдигна на задните си крака и изцвили, а муцуната му се покри с пяна. Айк Далтън приличаше малко на Рътгер Хоуър.

— Я виж кой бил тук! — ухили се той. — Това е Уайът Търп и хубавичкото му братче Върджил.

Емет Далтън (който приличаше на Доналд Съдърланд след месец безсънни нощи) спря до Айк.

— И тяхното хомо-приятелче, зъболекарят — изръмжа той. — Кой друг иска? — после погледна към Албърт и пребледня. Презрителната усмивка на устните му увехна.

Поу Далтън спря коня си до двамата си сина. Беше направо копие на Слим Пикънс.

— Господи — прошепна Поу. — Това е Коснър, Аса!

Франк Джеймс спря до Поу. Лицето му беше с цвета на мръсен пергамент.

— По дяволите, момчета! — извика той. — Нямам нищо против да нападнем един-два града, за да разсеем скуката, но никой не ми каза, че тук ще бъде Евреина от Аризона!

Албърт Коснър — Аса, известен от Седалия до Горещите извори като Евреина от Аризона, направи крачка напред. Ръката му надвисна над дръжката на „Бънтлайн“-а. Изплю встрани тютюна, който дъвчеше, без да сваля студените си сиви очи от дъските за обявления, окачени на пет-шест метра пред него.

— Хайде, почвайте, момчета — каза Евреина от Аризона. — По моите сметки адът не се е напълнил и наполовина.

Бандата на Далтън се хвана за оръжията точно когато от камбанарията на баптистката църква в Тумбстоун в горещия пустинен въздух прозвуча последният удар — дванайсетият на часовника. Аса посегна към револвера си, извади го светкавично и с дланта на лявата си ръка задърпа ударника, изпращайки струя смърт, калибър 45, към бандата на Далтън. В този момент някакво момиченце, което стоеше пред Хотел „Лонгхорн“, започна да пици.

„Няма ли някой да накара това копеле да млъкне — помисли си Аса. — Какво й влиза в работата? Аз ще се оправя с тези тук. Не случайно ме наричат най-бързия евреин на запад от Мисисипи.“

Но писъкът продължи, разсичайки въздуха, който започна да потъмнява, и накрая всичко започна да се разпада.

За миг Албърт изпадна в нищото — загуби се в тъмнината, през която изскачаха и се завъртаха във вихър части от неговия сън. Единствено постоянен беше ужасният писък — звучеше като свирка на забравен върху огъня чайник.

Отвори очи и се огледа. Беше на мястото си в предната част на салона на самолета полет 29. Откъм задната част по пътеката между седалките идваше момиченце на около десет или дванайсет години с розова рокля и смешни тъмни очила.

„Какво е това, до някаква кинозвезда ли?“ — помисли си той и неизвестно защо се уплаши. Защо любимият му сън завършваше така странно?

— Хей! — извика той, но леко, за да не събуди, останалите пътници. — Хей, малката! Какво има?

Момиченцето рязко обърна глава към звука на гласа му. Тялото ѝ се обърна миг по-късно и тя се блъсна в една от седалките от централната част на кабината с по четири места на ред. Удари се в нея с бедра, отскочи и падна назад върху страничната облегалка на едно от местата на лявата страна. Падна върху седалката, краката ѝ се вирнаха.

— *Къде сте?* — крещеше тя — *Помощ! Помощ!*

— Ало, стюардеса! — извика Албърт разтревожен и разкопча предпазния си колан. Стана, измъкна се от седалката си, обърна се към пищящото момиченце... и спря. Беше се обърнал към задната част на самолета и това, което видя, го накара да замръзне на мястото си.

Първата мисъл, която му мина през ума, беше: „Все пак нямаше нужда да се безпокоя, че ще събудя останалите пътници.“

Стори му се, че целият главен салон на „Боинг 767“ е празен.

Брайън Енгъл беше стигнал почти до преградата, която разделяше салоните на първа класа и бизнес-класата, когато осъзна, че салонът на първа класа е почти празен. Спря само за миг, след това тръгна отново. Може би останалите бяха напуснали местата си, за да видят кой крещи.

Разбира се, знаеше, че не е така; достатъчно дълго беше управлявал самолети с пътници и познаваше груповата им психология. Когато някой извършваше странна постъпка, другите дори не помръдваха. След като влезеха в металната птица, заеха местата си и пристегнеха коланите си, повечето от въздушните туристи просто се отказваха от възможността да предприемат индивидуални действия. Извършеха ли тези няколко прости неща, решаването на всички проблеми ставаше отговорност на екипажа. Персоналът на авиолиниите наричаше пътниците гъски, но всъщност те се държаха като овце — качество, което много допадаше на повечето екипажи. Така беше по-лесно да се справят с нервните пътници.

Но тъй като едва ли можеше да направи нещо друго, което да е поне малко разумно, Брайън продължи напред, без да обръща внимание на това, което знаеше. Съзнанието му все още плуваше между остатъците от собствения му сън, а част от него беше убедена, че викащата беше Ан, че той ще я открие в средата на салона как запушва с ръката си пукнатината под плаката, на който пише: „САМО ЗА ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ“.

В бизнес-салона имаше само един пътник — възрастен мъж в кафяв костюм с жилетка.

Плешивата му глава меко отразяваше светлината, хвърляна от нощната му лампа. Ръцете му, подути от артрит, бяха скръстени върху закопчалката на предпазния му колан. Беше заспал дълбоко и хъркаше шумно, без да обръща внимание на врявата.

Брайън нахлу в главния салон и тук движението му най-накрая беше спряно от невероятна картина. Видя един тийнейджър, който стоеше до момиченце, паднало в седалка от левия ред. Момчето обаче

не гледаше към детето, а беше вперило поглед към задната част на самолета. Долната му челюст беше увиснала почти до кръглата яка на фланелката с надпис „Кафе Хардрок“.

Първата реакция на Брайън беше почти същата, както на Албърт Коснър: „Боже, целият самолет е празен!“

Тогава видя как една жена от дясната страна на самолета стана и тръгна по прохода, за да види какво се е случило. Беше унесена и подпухнала като човек, току-що събуден от здрав сън със силно разтърсване. По средата на салона, в централния проход, млад мъж с пуловер с яка тип поло се беше навел от седалката си и гледаше към момиченцето с безизразни очи. Друг мъж, към шейсетте, стана нерешително от мястото си близо до Брайън. Беше облечен в червена фланелена риза и изглеждаше като ударен с мокър парцал. Разрошената му коса се виеше на къдри в прическа „побъркан учен“.

— Кой крещи? — попита той Брайън. — Да не би нещо да е станало със самолета, господине? Падаме ли?

Момиченцето спря да крещи. Заизмъква се от седалката, в която беше паднало, после политна в другата посока. Момчето я хвана точно навреме — движеше се поразително бавно.

„Къде ли са отишли? — помисли Брайън. — Мили Боже, къде са отишли всички?“

Краката му сега го движеха към тийнейджъра и момиченцето. Мина покрай друга пътничка, която продължаваше да спи — момиче на около седемнайсет години. Устата ѝ беше отворена в грозна прозявка, дишането ѝ беше тежко и сухо.

Стигна до тийнейджъра и момиченцето в розовата рокля.

— Ей, къде са всички? — попита Албърт Коснър. Обгърна с ръка раменете на хлипащото дете, но без да гледа към него — очите му неспокойно шареха напред-назад по почти пустия главен салон. — Да не са слезли на някое летище, докато съм спал?

— Леля я няма — хлипаше момиченцето. — Леля Вики! Помислих, че самолетът е празен! Помислих, че съм останала сама! Къде е леля, къде е? Искам леля!

Брайън коленичи за малко до нея, така че да бъдат приблизително на едно равнище. Забеляза тъмните ѝ очила и си спомни, че я беше видял да се качва с русата жена.

— Нищо ти няма — каза той. — Нищо ти няма, малка госпожице. Как се казваш?

— Дина — изхлипа тя. — Не мога да намеря леля. Аз съм сляпа и не мога да я видя. Събудих се и мястото ѝ беше празно?

— Какво става? — попита младежът с полото. Говореше над главата на Брайън, без да обръща внимание нито на него, нито на Дина — говореше на момчето с фланелката „Кафе Хардрок“ и на другия мъж с фланелената риза. — Къде са всички?

— Нищо ти няма, Дина — повтори Брайън. — Тук има и други хора. Чуваш ли ги?

— Да. Чувам ги. Но къде е леля Вики? И кой е убит?

— Убит? — попита рязко една жена. Онази от дясната страна. Брайън я погледна за миг и видя, че е млада, тъмнокоса, красива. — Някой убит ли е? Отвлечени ли сме?

— Никой не е убит — каза Брайън. Трябваше да каже нещо. Чувстваше се странно — като лодка, която се е откъснала от котвата си. — Успокой се, миличка.

— Аз пипнах косата му! — настояваше Дина. — Някой беше отрязал КОСАТА МУ!

Твърде много му беше да се оправя и с това и той го пропусна покрай ушите си. Но мисълта, която по-рано бе хрумнала на Дина, внезапно го порази със смразяваща сила — кой, по дяволите, управляваше самолета?

Брайън стана и се обърна към възрастния мъж с червената риза.

— Трябва да отида отпред — каза той. — Останете при момиченцето.

— Добре — каза мъжът с червената риза. — Но какво става?

При тях дойде мъж на около трийсет и пет години, облечен в изгладени джинси и оксфордска риза. За разлика от останалите той изглеждаше абсолютно спокоен. Извади рогови очила от джоба си, с размах ги разтвори и си ги сложи.

— Май ни липсват малко пътници, нали? — каза той. Британският му акцент беше почти толкова чист, колкото и ризата му. — А какво става с екипажа? Някой знае ли?

— Точно това ще разбере — каза Брайън и тръгна. На излизане от главния салон се обърна назад и бързо преброи пътниците. Още двама се бяха присъединили към групата около момчето с тъмните

очила. Едната беше младото момиче, което беше спало така тежко — поклащаше се на краката си, като че ли беше пияна или упоена. Другият беше възрастен господин в изтъркано спортно сако. Общо осем души. Прибави към тях себе си и човека в салона на бизнес-класата, който, поне досега, беше проспал всичко.

Десет души.

„За бога, къде са всички останали?“

Не беше обаче сега моментът да се безпокои за това — имаше да решава по-важни проблеми. Брайън бързо тръгна напред, като с крайчеца на окото си погледна плешивия старец, който дремеше в салона на бизнес-класата.

Офисът, сгъшен — зад киноекрана между двете отделения на първа класа, беше празен. Празна беше и кухнята, но в нея Брайън видя нещо изключително неприятно — количката за напитки стоеше напреки на коридора до дясната тоалетна. На долния ѝ рафт имаше няколко използвани чаши.

„Тъкмо са се приготвяли за сервиране на напитки — помисли си той. — Когато това се е случило, каквото и да е било «това», тъкмо са изкарвали количката. Използваните чаши са събраните, преди да излезем на пистата. Така че каквото и да се е случило, трябва да се е случило в първия половин час след излитането, може би малко след това — нямаше ли някакви сведения за въздушни бури над пустинята? Май че да. А и тази глупост за северното сияние.“

За момент Брайън беше почти убеден, че последното е част от съня му — толкова странно беше — но по-внимателно припомняне го убеди, че го беше казала наистина Мелани Тревър.

„Това е без значение — но какво се е случило? За Бога, какво?“

Не знаеше, но *знаеше*, че видът на изоставената количка за напитки поражда у него ужас и суеверен страх. Само за миг си помисли, че така трябва да са се чувствали първите, които са се качили на борда на кораба „Мария Селеста“^[5] и са видели напълно изоставен кораб, въпреки че всички платна били вдигнати, масата на капитана била сложена за вечеря, всички въжета били старателно навити и от лулата на някой от моряците все още се издигал дим?

Брайън с върховно усилие отхвърли тези вцепеняващи мисли и тръгна към вратата между офиса и пилотската кабина. Почука. Както и очакваше, не получи отговор. И въпреки че знаеше, че е безполезно, сви ръката си в юмрук и заудря по вратата.

Нищо.

Опита да завърти дръжката. Вратата не се отваряше. Това беше според установения стандарт в епохата на отвличането на самолети до Хавана, Ливан и Техеран. Можеха да я отворят само пилотите. Брайън можеше да управлява този самолет... но не оттук.

— Ей! — извика той. — Ей, момчета! Отворете вратата!

Нямаше нужда да го прави. Стюардесите ги нямаше. Почти всички пътници ги нямаше; Брайън Енгъл *можеше* да се обзаложи, че екипажа от летци на „Боинг 767“, състоящ се от двама души, също го нямаше.

Реши, че полет 29 се движи на изток на автопилот.

[1] ЛАКС — съкратено название на Международното летище на Лос Анджелис — Б.пр. ↑

[2] L'envoi (фр.) — Изпращане — Б.пр. ↑

[3] Уайът и Върджил Търп, Док Холидей и др. — герои от романи и филми за Дивия Запад — Б.пр. ↑

[4] Серджо Леоне — режисьор на филми от типа „уестърн“. ↑

[5] Американски кораб, пътувал от Ню Йорк за Генуа и открит в Северния Атлантик през 1872 година в отлично състояние, но изоставен и без лодки. Съдбата на екипажа е останала неизвестна. Една от най-големите морски загадки. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 2
ТЪМНИНА И ПЛАНИНИ. ЗАРОВЕНОТО
СЪКРОВИЩЕ. НОСЪТ НА ПОЛОТО.
ЗВУКЪТ „НЕ ЛЯТ КУЧЕТА“. ПАНИКАТА Е
ЗАБРАНЕНА. СМЯНА НА КУРСА.

Брайън беше помолил възрастния мъж с червената риза да наглежда Дина, но веднага, щом Дина чу жената от дясната редица — тази с красивия млад глас, — тя уплашено се залепи за нея, притисна се и потърси ръката ѝ с някаква плаха решителност. След годините, прекарани с госпожица Лий, Дина можеше да разпознава учителите по гласа. Тъмнокосата жена доста охотно я хвана за ръка.

— Как каза, че ти е името, миличка? Дина ли?

— Да — каза Дина. — Аз съм сляпа, но като ме оперират в Бостън, ще мога да виждам отново. Вероятно ще мога да виждам. Докторите казват, че има вероятност седемдесет процента, че ще мога да виждам нещо, а четирийсет процента — че ще виждам напълно. Как се казваш?

— Лоръл Стивънсън — каза тъмнокосата жена. Очите ѝ все още изучаваха главния салон и лицето ѝ, изглежда, не беше в състояние да промени началния си израз — поразително неверие.

— Лоръл — това значи лаврово цвете, нали? — попита Дина. Тя говореше с трескава възбуда.

— Тъхъ — каза Лоръл.

— Извинете ме — каза мъжът с очилата в рогови рамки и британския акцент. — Ще отида отпред да помогна на нашия приятел.

— Ще дойда и аз — каза възрастният мъж с червената риза.

— Искам да знам какво става тук — рязко възкликна мъжът с полото. Лицето му беше мъртвобледо с изключение на две яркочервени петна на бузите. — Искам да знам какво става *веднага*.

— Не съм изненадан ни най-малко — каза англичанинът и закрачи напред. Мъжът с червената риза го последва. Момичето със съннения поглед бавно тръгна след тях, после спря при преградата между главния салон и бизнес-салона, като че ли не беше сигурна къде се намира.

Възрастният господин с изтърканото спортно сако отиде до прозореца на левия борд, облегна се на него и започна да се взира навън.

— Какво виждате? — попита Лоръл Стивънсън.

— Тъмнина и планини — каза мъжът със спортното сако.

— Скалистите планини ли? — попита Албърт. Мъжът с изтърганото спортно сако кимна.

— Мисля, че да, момко.

Албърт също реши да отиде напред. Той беше на седемнайсет години, беше жестоко интелигентен, а тази вечер въпросът с повишена трудност за него беше същият: кой управлява самолета?

После реши, че няма значение... поне за момента. Движеха се гладко напред, така че вероятно имаше *някой*, и дори ако този *някой* се окажеше *нещо* — с други думи, автопилот — нищо не можеше да се направи. Като Албърт Коснър, той беше талантлив цигулар — не съвсем вундеркинд — и отиваше да следва в Музикалния колеж в Бъркли. Като „Аса“ Коснър, той беше (поне в сънищата си) най-бързият евреин на запад от Мисисипи, ловецът на награди, който почиваше в събота, внимаваше да не ляга с обувки на леглото и винаги гледаше с едно око към главната възможност, а с другото — за някой добър кашерен ресторант по прашния път. „Аса“, предполагаше той, беше неговият начин да се запази от любещите родители, които не му разрешиха да играе бейзбол в Младежката лига, защото можело да повреди талантливите си ръце, и които бяха убедени, че всяко кихане е начало на пневмония. Той беше цигулар-стрелец — интересно съчетание — но не разбираше и бъкел от самолети. А момиченцето беше казал нещо, което едновременно го заинтригува и накара кръвта му да застине. „Аз почувствах косата му! — беше казала тя. — Някой беше отрязал КОСАТА МУ!“

Той се отдели от Лоръл и Дина (мъжът с дрипавото спортно сако беше отишъл до десния борд на самолета, за да погледне през прозореца, а мъжът с полото вървеше напред, за да помогне на другите — беше присвил очи като побойник) и се захвана да проследи пътя, който беше изминала Дина покрай левия проход между седалките.

„Някой беше отрязал КОСАТА МУ!“ — беше казала тя и след като мина покрай няколко реда, Албърт видя за какво ставаше дума.

— Надявам се — каза англичанинът, — че пилотската фуражка, която забелязах на едно от местата в първа класа, принадлежи на вас.

Брайън стоеше пред заключената врата с наведена глава и мислеше усилено. Когато англичанинът заговори зад него, той се стресна и се завъртя на пети.

— Не исках да ви прекъсвам — каза учтиво англичанинът. — Казвам се Ник Хоупуел. — Той протегна ръка.

Брайън я стисна. Докато правеше това, изпълнявайки своята половина от древния ритуал, реши, не всичко трябва да е сън. Бяха го предизвикали страшният полет от Токио и съобщението, че жена му Ан е мъртва.

Част от съзнанието му знаеше, че не е така, точно както част от съзнанието му беше осъзнала, че писъкът на момиченцето нямаше нищо общо с изоставения салон на първа класа, но той се хвана за тази мисъл, също както се беше хванал за другата преди малко. Щом помагаше, защо не? Всичко друго беше лудост — до такава степен, че даже опитите да мисли го караха да се чувства болен и трескав. Освен това нямаше никакво време за мислене — просто нямаше време, и той откри, че този факт също носи някакво облекчение.

— Брайън Енгъл — каза той. — Радвам се да се запознаем, въпреки че обстоятелствата са... — Той безпомощно сви рамене. Какви точно бяха обстоятелствата? Не можеше да се сети за прилагателно, което да ги опиеш точно.

— Малко странни, нали? — съгласи се Хоупуел. — Предполагам, че точно сега е по-добре да не мислим за тях. Отговаря ли екипажът?

— Не — каза Брайън и, объркан, силно удари с юмрук по вратата.

— Леко, леко — успокой го Хоупуел. — Кажете ми за фуражката, господин Енгъл. Нямате представа какво удоволствие и облекчение би било за мен да мога да се обръщам към вас с „капитан Енгъл“.

Брайън се усмихна насила.

— Аз съм капитан Енгъл — каза той, — но при тези обстоятелства мисля, че може да ме наричате Брайън.

Ник Хоупуел сграбчи ръката на Брайън и пламенно я целуна.

— Вярвам, че е по-добре да ви наричам „Спасителю“ — каза той. — Имате ли нещо ужасно много против?

Брайън отметна глава назад и се засмя. Ник се засмя с него. Стояха пред заключената врата в един почти празен самолет и се смееха неудържимо. Мъжът с червената риза и мъжът с полото ги изгледаха, сякаш и двамата бяха полудели.

В продължение на няколко мига Албърт Коснър задържа косата в дясната си ръка, разгледа я замислено. Беше черна и лъскава на светлината на лампите, с подходяща за нея кожа. Не се учудваше, че тя беше изплашила до смърт момиченцето. Би изплашила и него, ако не можеше да я види.

Хвърли перуката обратно на седалката, погледна чантичката, която беше оставена на съседното място, после погледна по-отблизо това, което се намираще до чантичката. Беше златна венчална халка. Вдигна я, разгледа я, след това я остави обратно. Тръгна бавно към задната част на самолета. За по-малко от минута Албърт се сблъска с толкова чудеса, че забрави всичко друго — кой управлява самолета и как щяха да се измъкнат оттук, ако го управляваше автопилот.

Пътниците на полет 29 ги нямаше, но те бяха оставили след себе си приказно (и донякъде объркващо) съкровище. Албърт намираще бижута почти на всяко място — главно венчални пръстени, но имаше и диаманти, изумруди и рубини. Имаше обеци — повечето от тях бяха изкуствени, но някои му се сториха твърде скъпи. Майка му имаше няколко скъпи бижута, но и най-добрите от тях в сравнение с някои от тези приличаха на покупки от улична разпродажба. Имаше игли за вратовръзки, колиета, копчета за ръкавели, гривни с гравирани имена. Също и часовници, часовници, часовници. От „Гаймекс“ до „Ролекс“, изглежда, бяха поне двеста — оставени на седалките, на пода между тях, в проходите. Блестяха на светлината на лампите.

Имаше поне шейсет чифта очила. С телени, рогови и златни рамки. Имаше старомодни очила, смешни очила и очила с инкрустирани изкуствени брилянти.

Имаше катарамии на колани, безопасни игли и купчини дребни пари. Без банкноти, но пък поне четиристотин долара в монети по двайсет и пет, десет, пет и един цент. Имаше портфейли — не толкова много, колкото бяха чантички, но все пак поне една дузина от фини кожени до пластмасови. Имаше джобни ножчета. Имаше поне дузина джобни калкулатори.

Също и странни неща. Той вдигна пластмасов цилиндър с цвета на плът и го разглежда почти трийсет секунди, преди да реши, че това *наистина* е изкуствен член и бързо да го върне обратно. Имаше малка златна лъжичка на фина златна верижки. Тук-там на седалките и на пода проблясваха отломки от метал главно сребро, но също и злато. Той вдигна някои от тях, за да се увери в преценката на собствения си удивен разум — някои от тях бяха зъбни коронки, но повечето бяха пломби от зъби. А на един от задните редове намери две малки стоманени пръчици. Разглежда ги няколко мига, докато разбере, че това са хирургически гвоздеи и мястото им е било не на пода на почти напуснатия самолет, а в коляното или рамото на някой пътник.

Откри още един пътник — млад мъж с брада, който се беше изтегнал на две седалки на последния ред, шумно хъркаше и издаваше миризма като от пивоварна.

На две места от него намери приспособление, което приличаше на сърдечен стимулатор.

Албърт стоеше в задната част на самолета и гледаше напред голямата празна тръба на самолетния корпус.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той с тих треперещ глас.

— Искам да знам какво точно става тук! — каза с висок глас мъжът с полото. Той влезе в служебното помещение в предната част на първа класа като предводител на армия, който планира превземането на вражеското укрепление.

— Сега ли? Тъкмо смятаме да разбием ключалката на тази врата — каза Ник Хоупуел и изгледа Полото с ясения си поглед. — Изглежда, че екипажът на самолета е абдикирал заедно с всички останали, но все пак имаме късмет. Моят нов познат тук е пилот, който този път е — просто пътник и...

— Някой тук наистина е просто пътник, и то без билет — каза Полото, — и аз смятам да открия кой, повярвайте ми. — Той се промуши покрай Ник, без да го погледне, и се изправи лице в лице срещу Брайън — агресивен като играч на бейзбол, който оспорва решението на съдията. — В „Американ прайд“ ли работите, приятелю?

— Да — каза Брайън, — но защо не оставим това засега, господине? Важно е...

— Ще ви кажа какво е важно! — извика Полото. Устата на Брайън се напълни със слюнка и той едва успя да потисне изненадващия и силен импулс да обхване с ръце шията на този нахалник и да провери докъде може да извие главата му, преди нещо вътре да изпраци. — Аз имам среща в „Пруденшъл сентър“ с представители на Международния съюз на банкерите в девет часа тази сутрин! *Точно* в девет часа! Купих си билет за този полет с пълно доверие и нямам намерение да закъснявам за срещата си! Искам да знам три неща: *кой* е разрешил извънредно кацане на този самолет, докато съм спал, *къде* е било това кацане и *защо* е извършено?

— Гледали ли сте някога „Звездна писта“? — изведнъж попита Ник Хоупуел.

Лицето на Полото, налято със сърдита кръв, се изкриви. Изражението му показваше, че смята англичанина за напълно луд.

— За какво говорите, по дяволите?

— Чудесна американска програма — каза Ник. — Научна фантастика. Проучване на непознати нови светове, като този, който явно съществува в главата ви. И ако веднага не си затворите плювалника, идиот такъв, с удоволствие ще ви демонстрирам известната хватка за пришиване „вулкан“ на господин Спок.

— Не ми говорете по такъв начин! — изръмжа Полото. — Знаете ли кой съм аз?

— Разбира се — каза Ник. — Вие сте един малък мръсен досадник, който е объркал бордната си карта с пълномощията на Най-великия началник на вселената. Освен това сте силно изплашен. Това не е забранено, но вие сте застанали на пътя ни.

Лицето на Полото сега се беше наляло с кръв толкова, че Брайън започна да се бои, че главата му ще експлодира. Някога беше гледал филм, в който се беше случило нещо такова. Не искаше да го вижда в реалния живот.

— Не можете да ми говорите така! Дори не сте американски гражданин!

Ник Хоупуел се придвижи толкова бързо, че Брайън почти не видя какво се случи. За миг мъжът с полото крещеше в лицето на Ник, докато Ник си стоеше спокойно до Брайън с ръце върху хълбоците на изгладените си джинси. След миг носът на Полото беше твърдо хванат между първия и втория пръст на дясната ръка на Ник.

Полото се опита да се отскубне. Пръстите на Ник стиснаха здраво... и после ръката му леко се изви — с жест, с който се завинтва винт или се навива будилник. Полото измуча.

— Мога да го счупя — каза тихо Ник. — Най-лесното нещо на света, повярвайте ми. — Полото се опита да се отскубне. Ръцете му безуспешно блъскаха ръката на Ник. Ник изви ръка отново и Полото отново измуча. — Май че не ме чухте. Мога да го счупя. Разбирате ли? Ако ме разбирате, дайте знак. — Той изви носа на Полото за трети път. Този път Полото не измуча — той изкрещя.

— О, страхотно — каза иззад тях момичето, което приличаше на каменно. — Хватка за нос.

— Нямам време да разисквам вашите делови срещи — каза тихо Ник на Полото. — Нито пък имам време да се разправам с този истеричен маскарад. Попаднали сме в отвратително, объркано положение. Вие, господине, очевидно не ни предлагате решение на

проблема и не възнамерявам по никакъв начин да ви позволя да го задълбочите. Ето защо смятам да ви изпратя обратно в главния салон. Джентълменът с червената риза...

— Дон Гафни — каза джентълменът с червената риза. Изглеждаше безкрайно учуден, както се чувстваше и Брайън.

— Приятно ми е — каза Ник. Все още държеше носа на Полото с удивителния си захват и Брайън видя струйка кръв по една от притиснатите ноздри на мъжа.

Ник го придърпа по-близо до себе си и заговори с топъл, предразполагащ глас.

— Ето, господин Гафни ще бъде вашият придружител. След като стигнете до главния салон, мой сърдити приятелю, ще седнете и здраво ще препашете през кръста си предпазния колан. По-късно, когато нашият капитан се увери, че не летим към някоя планина, сграда или друг самолет, може да ни се удаде възможност да обсъдим по-подробно текущата ситуация. В настоящия момент обаче вашето присъствие не е наложително. Разбирате ли всички неща, които ви казах?

Полото издаде измъчен, нещастен стон.

— Ако разбирате, моля направете ми услугата да вдигнете палци.

Полото вдигна нагоре един палец. Брайън видя, че нокътят му е с грижливо направен маникюр.

— Чудесно — каза Ник. — И още нещо. Когато пусна носа ви, може да почувствате желание за отмъщение. Именно да *почувствате*. Да се поддадете на желанието за отмъщение обаче, би било ужасна грешка. Искам да запомните, че това, което направих с носа ви, мога също толкова лесно да направя и с тестисите ви. По-точно, мога така да ги усуча, че когато ги пусна, наистина да полетите из салона като детско самолетче. Очаквам от вас да напуснете заедно с господин...

— Гафни — повтори мъжът в червената риза.

— Гафни, точно така. Извинете. Очаквам от вас да напуснете заедно с господин Гафни. Не трябва да протестирайте. Няма да получите удовлетворение от възраженията си. Всъщност, ако кажете и една-едничка дума, ще се впуснете в изследване на непроучени досега области на болката. Вдигнете палци, ако разбирате това.

Полото размаха палец с такъв ентузиазъм, че за момент заприлича на стопаджия, който има диария.

— Точно така! — каза Ник и пусна носа му. Полото отстъпи една крачка, втрещен гневно в Ник Хоупуел — приличаше на котка, която току-що е била заляна с кофа студена вода. Сам по себе си неговият гняв не би разчувствал Брайън. В тази объркана ситуация обаче, той почувства съжаление към Полото. А сам се почувства силно объркан.

Полото вдигна ръка към носа си, за да се увери, че той все още е там. Тясна ивичка кръв, не по-широка от лентата за отваряне на пакет цигари, течеше от всяка от двете му ноздри. Върховете на пръстите му се изцапаха с кръв и той ги погледна невярващо. Отвори уста.

— Не бива, господине — каза Дон Гафни. — Човекът не лъже. По-добре елате с мен.

Той хвана Полото за ръката. За миг Полото се опъна на лекото дърпане на Гафни. Отново отвори уста.

— Лоша идея — му каза момичето, което приличаше на каменно.

Полото затвори уста и позволи на Гафни да го поведе обратно към задната част на салона за първа класа. Погледна веднъж през рамо с разширени от шока очи, после отново попипа носа си с пръсти.

Междувременно Ник беше изгубил интереса си към него. Той се взираше навън през един от прозорците.

— Вероятно сме над Скалистите планини — каза той — и, изглежда, сме на достатъчно безопасна височина.

Брайън погледна, за да се увери. Наистина бяха Скалистите планини и наглед бяха стигнали към средата на разстоянието. Той определи височината на полета на около 12 000 метра. Точно както му беше казала Мелани Тревър. Така че бяха наред... поне дотук.

— Хайде — каза той. — Помогнете ми да разбия тази врата.

Ник застана до него пред вратата.

— Мога ли аз да ръководя тази част от операцията, Брайън? Имам известен опит.

— Чувствай се като у дома си. — Брайън се зачуди как така Ник беше придобил опита си в извиване на носове и разбиване на врати. Мина му мисълта, че това вероятно е дълга история.

— Ще бъде от полза да знаем колко здрава е бравата — каза Ник. — Ако я ударим твърде силно, можем да се изстреляме право в кабината. Не бих желал да връхлетя върху нещо, което не би издържало тежестта ми.

— Не знам — искрено каза Брайън. — Но не мисля, че е извънредно здрава.

— Добре — каза Ник. — Обърни се с лице към мен — ти блъскаш с дясното рамо, аз с лявото.

Брайън се обърна.

— Ще броя. На три ще ударим с рамена. При удара леко приклекни — по-вероятно е да избием бравата, ако ударим вратата пониско. Не се хвърляй с всичка сила. Около половината. Ако това не е достатъчно, винаги можем да опитаем пак. Ясно ли е?

— Ясно.

Момичето, което вече изглеждаше по-будно и в течение на нещата, каза:

— Едва ли са оставили ключ под изтривалката или нещо такова, а?

Ник погледна изненадан към нея и после пак към Брайън.

— Има ли вероятност *наистина* да са оставили ключ някъде?

Брайън поклати глава.

— Боя се, че не. Това е предпазна мярка против терористи.

— Все пак пипето ѝ сече, а?

Момичето му се усмихна неуверено. Ник се обърна към Брайън.

— Готови ли сме?

— Готови.

— Добре. Едно... Две... *три!*

Те налетяха към вратата и в идеален синхрон се снижиха точно преди да я ударят. Вратата се отвори изненадващо лесно. Между сервизното помещение и кабината имаше малък праг — не му стигаха десетина сантиметра, за да бъде наречен стъпало. Брайън го закачи с върха на обувката си и щеше да се строполи настрана в кабината, ако Ник не го беше хванал за рамото. Този човек беше пъргав като котка.

— Добре — каза той повече на себе си, отколкото на Брайън. — Да видим с какво имаме работа тук, нали?

Кабината беше празна. При вида ѝ Брайън усети как ръцете и вратът му настръхват. Беше прекрасно да знаеш, че „Боинг 767“ може да прелети хиляди мили на автопилот, използвайки информация, която е програмирана в инерциалната му система за навигация — Бог му беше свидетел, че сам беше пролетял достатъчно мили по този начин — но съвсем друго беше да видиш две празни места. Това беше, което го накара да изтръпне. През цялата си кариера никога не беше виждал празна кабина по време на полет.

Сега виждаше. Уредите за управление се движеха сами, извършваха безкрайно малките корекции, необходими за поддържане на самолета по предназначения му курс до Бостън. Таблото светеше в зелено. Двете малки крилца на индикатора за поведението на самолета стояха спокойно над изкуствения хоризонт. Зад двата малки, наклонени напред, прозореца в ранното утринно небе мигаха един милиард звезди.

— О, страхотно — каза момичето тихо.

— Ку-ку — каза Ник едновременно с нея. — Я виж тук, приятелче.

Ник сочеше към полупразна чаша кафе на сервизния плот от лявата страна на мястото на пилота. До кафето имаше един датски сладкиш, от който бяха отхапани две хапки. Това внезапно върна Брайън в съня му и той силно потрепери.

— Каквото и да е било, станало е бързо — каза Брайън. — Виж и тук. И тук.

Той посочи първо към мястото на първия пилот и после към пода до мястото на втория пилот. В светлината на уредите за управление блестяха два ръчни часовника единият от тях водонепроницаем „Ролекс“, а другият — цифров „Пулсар“.

— Ако искате часовници, може да си изберете — каза един глас зад тях. — Там отзад има с тонове. — Брайън погледна през рамо и видя Албърт Коснър, който изглеждаше спретнат и много млад с

малката си шапчица и фланелката с надпис „Кафе Хардрок“. До него стоеше възрастният господин с изтърканото спортно сако.

— Има ли наистина? — попита Ник. За пръв път, изглежда, беше загубил самообладание.

— Часовници, бижута и очила — каза Албърт. — Също и чантички. Но най-зловещото е, че има неща, които съм сигурен, че са от *вътрешностите* на хората. Неща като хирургически гвоздеи и сърдечни стимулатори.

Ник погледна Брайън Енгъл. Беше побледнял забележимо.

— Аз бях стигнал приблизително до същото заключение, както и нашият невъзпитан и приказлив приятел — каза той. — Че самолетът е кацнал някъде, по някаква причина, докато съм спал. Че повечето от пътниците — и екипажът също — някак си са били свалени.

— Ако беше започнало спускане, щях да се събудя веднага — каза Брайън. — Навик. — Откри, че не може да свали поглед от празните места, полуизпитата чаша кафе и полуизядения датски сладкиш.

— Нормално, аз бих казал същото — съгласи се Ник, — затова реших, че в питието ми е имало сънотворно.

„Не знам от какво се препитава този човек — помисли — си Брайън, но със сигурност не продава стари автомобили.“

— В моето питие нямаше сънотворно — каза Брайън, — защото аз не пих нищо.

— Аз също — каза Албърт.

— Във всички случаи *не е било възможно* да е имало кацане и излитане, докато сме спели — каза им Брайън. — Самолетът може да лети на автопилот, а „Конкорд“ може и да каца на автопилот, но за да излети, му трябва човешко същество.

— Значи не сме кацали — каза Ник.

— Не.

— Тогава къде са отишли всички, Брайън?

— Не знам — каза Брайън. Отиде до мястото на пилота и седна.

Полет 29 продължаваше на височина 12 000 метра, точно както му беше казала Мелани Тревър с курс 090. След час или два курсът щеше да се смени и самолетът щеше да завие на север. Брайън взе дневника на навигатора, погледна индикатора на скоростта и направи няколко бързи изчисления. След това си сложи слушалките.

— Центъра в Денвър, тук полет 29 на „Американ прайд“, приемам.

Включи на приемане... и не чу нищо. Абсолютно нищо. Нямаше дори шум, нямаше пукане, нямаше диспечери, нямаше други самолети. Провери положението на честотата на отговор: 7700 — точно колкото трябваше. След това превключи обратно на предаване.

— Центъра в Денвър, отговорете, тук полет 29 на „Американ прайд“, повтарям, — „Американ прайд“, трансконтинентален, имам проблем, Денвър, имам проблем.

Отново превключи на приемане. Заслуша се.

Тогава Брайън направи нещо, което накара сърцето на Албърт Коснър — „Аса“, да затупка по-бързо от страх: той удари с юмрук таблото за управление точно под радиоапаратурата. „Боинг 767“ беше пътнически самолет по последната дума на техниката. На такъв самолет не можеш да накараш радиото да проработи с бой. Това, което пилотът току-що беше направил, беше същото, което направи и той, когато се оказа, че старото му радио „Филко“, купено за долар на една разпродажба, не работи.

Брайън опита отново да се свърже с центъра в Денвър. И не получи отговор. Никакъв отговор.

До този момент Брайън беше стреснат и ужасно объркан. Сега започна да се чувства и уплашен — наистина уплашен. До този момент не беше имал време да се страхува. Желаше все още да е така... но не беше.

Превключи радиото на аварийната честота и опита отново. Нямаше отговор. Заслуша се... и не чу абсолютно нищо. Това беше равносилно да набереш полицията в Манхатън и да чуеш запис, който ти казва, че всички са си отишли за празника. Когато викаш помощ на аварийната честота винаги получаваш бърз отговор.

„Поне досега“ — помисли си Брайън.

Превключи на УНИКОМ, където пилотите на частни самолети получаваха съвети за кацане на малките летища. Никакъв отговор. Заслуша се... и не чу абсолютно нищо. Просто не можеше да бъде. Пилотите на частни самолети дърдореха като гарги върху телефонна жица. Жена в самолет „Пайпър“ искаше да разбере какво ще е времето. Мъж в „Сесна“ би умрял от притеснение, ако не може да намери човек, който да съобщи на жена му, че води трима неочаквани гости на вечеря. Момчета в „Лиър“ искаха момичето от бюрото в летището „Арвада“ да съобщи на пътниците за техния чартърен полет, че закъснявала с петнайсет минути, но ако онези устискали още малко, все щели да успеят за бейзболния мач в Чикаго.

Само че нямаше нищо такова. Изглежда, всички гарги бяха отлетели и телефонните жици бяха празни.

Превключи отново на аварийната честота на Федералната авиационна служба.

— Денвър, обади се! Обади се веднага! Говори полет 29 на „Американ прайд“, отговори, по дяволите!

Ник докосна рамото му.

— Спокойно, приятелю.

— Кучето не иска да лае! — каза Брайън яростно. — Невъзможно е, но е точно така! Боже, какво става с тях, да няма някаква атомна война?

— Спокойно — повтори Ник. — Успокой се, Брайън и ми кажи какво искаш да кажеш с това, че кучето не иска да лае.

— Имам предвид Управлението на полети в Денвър — каза Брайън. — *Това* куче! Имам предвид аварийната честота на Федералната авиационна служба! *Това* куче! УНИКОМ — *това* куче също! Никога не съм...

Натисна друго копче, след това погледна към Ник и Албърт Коснър, застанали плътно един до друг.

— Няма никакъв УКВ радиофар от Денвър — каза той.

— Което значи?

— Което значи, че нямам радио, нямам навигационен фар от Денвър, а таблото ми показва, че всичко върви отлично! Което е лъжа. Няма как да не е лъжа.

Към повърхността на съзнанието му започна да се изтласква ужасна идея — издигаше се, както подпухнал труп изплува към повърхността на река.

— Ей, момче, погледни през прозореца. От лявата страна на самолета. Кажи ми какво виждаш.

Албърт Коснър погледна навън. Гледа известно време.

— Нищо — каза той. — Абсолютно нищо. Само края на Скалистите планини и началото на равнини.

— Никакви светлини?

— Не.

Брайън скочи на крака — чувстваше ги слаби и размекнати. Загледа се надолу.

Най-сетне Ник Хоупуел тихо каза:

— Денвър го няма, нали?

Брайън знаеше от картите на навигатора и от своето навигационно оборудване, че сега трябва да летят на по-малко от петдесет мили южно от Денвър... но под тях виждаше само тъмния безизразен пейзаж, с който започваха Големите равнини.

— Да — каза той. — Денвър го няма.

За момент в кабината настана пълна тишина, след това Ник Хоупуел се обърна към публиката, която в този момент се състоеше от Албърт, мъжа с дрипавото спортно сако и младото момиче. Ник силно плесна с ръце — като учителка в детска градина. Точна така звучеше и гласът му:

— Добре тогава! Обратно по местата си. Мисля, че тук ни трябва малко тишина.

— Ние *пазим* тишина! — възрази момичето и беше право.

— Смятам, че това, което има предвид джентълменът, е не само тишина, но и малко усамотяване — каза мъжът с дрипавото спортно сако. Говореше с възпитан тон, но меките му, разтревожени очи не се отделяха от Брайън.

— *Точно* това имам предвид — съгласи се Ник. — Моля!

— Ще се оправи ли той? — попита тихо мъжът с дрипавото спортно сако. — Изглежда доста разстроен.

Ник отговори със същия приглушен тон.

— Да — каза той. — Ще се оправи. Аз ще се погрижа за това.

— Хайде, деца — каза мъжът с дрипавото спортно сако. Той обгърна с една ръка раменете на момичето, а с другата — раменете на Албърт. — Да се върнем и да седнем. Пилотът ни трябва да си върши работата.

Ако питаха Брайън, нямаше нужда да понижават глас. Той беше като риба в поток, над който прелита ято птици. Звукът може и да стигне до рибата, но със сигурност не означава нищо за нея. Брайън упорито проверяваше всички радиовълни и превключваше от една зададена навигационна честота на друга. Беше безполезно. Нямаше Денвър, нямаше Колорадо Спринтс, нямаше Омаха. Нямаше нищо.

Почувства, че по страните му като сълзи тече пот, почувства как ризата му залепва за гърба.

„Сигурно мириша на пор — помисли си той — или на...“

Тогава изведнъж го осени идея. Превключи на честотата на военните самолети, въпреки че това беше абсолютно забранено от

правилата. Стратегическото военновъздушно командване практически беше господар на Омаха. Те не можеха да не са в ефир. Те можеха да му кажат да се маха от честотата им, сигурно биха го заплашили с доклад до Федералната авиационна служба, но Брайън би приел това с радост. Може би първо щеше да им каже, че град Денвър явно е отишъл на почивка.

— Командването на военновъздушните сили, командването на военновъздушните сили, тук полет 9 на „Американ прайд“. Имаме проблем, *голям проблем*, чувате ли ме? Приемам. — И тук не изляя куче.

Тогава Брайън почувства нещо — сякаш дръпнаха някакво резе в мозъка му и се отвори някаква врата — и цялото му съзнание започна бавно да пропада в някаква тъмна бездна.

В този миг Ник Хоупуел стисна силно рамото му близо до врата. Брайън подскочи в седалката си и почти извика. Обърна глава и видя лицето на Ник на по-малко от десет сантиметра от своето.

„Сега ще хване носа ми и ще започне да го извива“ — помисли си Брайън.

Ник не хвана носа му. Той заговори тихо, но съсредоточено, с немигащи очи, фиксирани върху Брайън.

— Виждам особен поглед в очите ти, приятелю, но няма нужда да те поглеждам в очите, за да разбере какво ти е. Чувам го в гласа ти и го виждам в начина, по който седиш на мястото си. Сега слушай, и слушай добре: *паниката е забранена*.

Брайън втренчи поглед в него, вкаменен от тези сини очи.

— Разбираш ли ме?

Той отговори с голямо усилие:

— Нямах да съм в тази професия, ако изпадах лесно в паника, Ник.

— Знам — каза Ник, — но това е извънредна ситуация. Трябва да помниш обаче, че на този самолет има още една дузина или повече хора и работата ти е същата, каквато е била винаги: да ги свалиш на земята цели.

— Не е необходимо да ми обясняваш каква ми е работата — рязко отвърна Брайън.

— Боя се, че направих точно това — каза Ник, — но с облекчение трябва да споделя, че сега стопроцентово изглеждаш по-добре.

Брайън не само изглеждаше по-добре — той вече *се чувстваше* по-добре. Ник беше го боцнал в най-чувствителното му място — чувството му за отговорност. „*Точно където искаше да ме боцне*“ — помисли си той.

— Каква ти е професията, Ник? — попита той малко колебливо.

Ник отхвърли глава и се разсмя.

— Младши аташе в британското посолство, приятелю.

— Разправяй ги на баба ми.

Ник сви рамене.

— Е, така поне пише в документите ми и смятам, че е достатъчно добро. Ако са казвали нещо друго, то трябва да е било механик на Нейно величество. Поправям нещата, които трябва да се поправят. В този момент такава неща си ти.

— Благодаря — каза Брайън малко засегнат, — но аз съм наред.

— Добре тогава — какво смяташ да правиш? Можеш ли да управляваш тези неща за насочване? Можеш ли да избягваш другите самолети?

— Мога да управлявам нормално с апаратурата на борда — каза Брайън. — Колкото до другите самолети — той посочи към екрана на радара, — това животно казва, че други самолети *няма*.

— Може да се окаже, че има — каза тихо Ник. — Може би радиото и радарът не могат да приемат, поне засега. Ти спомена атомна война, Брайън. Мисля, че ако имаше размяна на атомни удари, щяхме да разберем. Това обаче не значи, че не е станала някаква катастрофа. Знаеш ли за явлението, наречено електромагнитен импулс?

Брайън помисля за миг за Мелани Тревър. „О, имаме и сведения за северно сияние над пустинята Мохаве. Може да искате да останете буден, за да го видите...“

Можеше ли да бъде вярно? Някакво уродливо атмосферно явление?

Предполагаше, че е възможно. Но ако е вярно, как така не се чуваха, никакви шумове по радиото? Как нямаше смущения на вълните на екрана на радара? Защо беше тази мъртва тишина? А и как северното сияние можеше да бъде причина за изчезването на сто и петдесет или двеста пътници?

— Е? — попита Ник.

— Ти си страхотен механик, Ник — каза накрая Брайън, — но не мисля, че е електромагнитен импулс. Цялата апаратура на борда — включително автоматичното насочване — като че ли работи добре. — Той посочи към цифровата скала на компаса. — Ако бяхме получили електромагнитен импулс, тази тук, малката, щеше да се разтанцува. А сега стои закована.

— Така. Смяташ ли да продължиш към Бостън?

„Смяташ ли??“

При тези думи у Брайън изчезна и последната следа от паника. „Така е — помисли си той. — Сега аз съм капитанът на този кораб, и в края на краищата до това се свежда всичко. Трябваше да ми напомниш първо за това, приятелю, и щеше да ни спестиш доста неприятности.“

— На разсъмване да бъдем над летище Лоугън, без никаква представа какво се е случило на земята под нас или в останалата част на света? Няма начин.

— Тогава каква е целта ни? Или ти трябва време, за да помислиш по този въпрос?

Не му трябваше време. Останалите неща, които трябваше да направи, започнаха сами да се подреждат по местата си.

— Знам — каза той. — И мисля, че е време да кажем на пътниците. Така и така са останали малко.

Вдигна микрофона и точно тогава плешивият мъж, когото беше видял да спи в бизнес-отделението, промуши глава в кабината.

— Господа, би ли бил някой така любезен да ми каже какво е станало с целия обслужващ персонал в този самолет? — попита той подозрително. — Изкарах много добър сън... но сега бих желал да вечерям.

Дина Белман се почувства много по-добре. Хубаво беше да има други хора около нея, да почувства облекчаващото им присъствие. Тя седеше в малка група заедно с Албърт Коснър, Лоръл Стивънсън и мъжа с дрипавото спортно сако, който се беше представил като Робърт Дженкинс. Той беше, както каза, автор на повече от четирийсет криминални романа и пътуваше за Бостън, за да говори пред събрание на привърженици на мистериите.

— Сега — каза той — се оказвам включен в мистерия, която е много по-необикновена от всички мистерии, които съм се осмелил да напиша.

Четиримата бяха седнали в централното отделение, в предната част на главния салон. Мъжът с полото седеше в лявата редица от седалки малко зад тях, държеше кърпичка до носа си (преди няколко минути беше спрял кръвта с нея) и пушеше в горда самота. Дон Гафни седеше наблизко и не сваляше неспокоен поглед от него. Гафни заговори само веднъж, за да попита Полото как се казва. Полото не отговори. Той просто изгледа Гафни над смачкания букет на кърпичката си с тежък пълен с ненавист поглед.

Гафни не попита отново.

— Има ли някой и *най-малката* представа какво става тук? — почти се помоли Лоръл. — Утре трябва да започне първата ми истинска отпуската от десет години насам и сега да се случи *това*.

Докато госпожица Стивънсън заговори, Албърт тъкмо гледаше право към нея. И щом тя спомена, че това било първата ѝ истинска отпуската за десет години, той видя как очите ѝ се обърнаха надясно и бързо премигаха три или четири пъти, като че ли в едно от тях беше попаднала прашинка. В съзнанието му се мярна мисъл, която прерасна в увереност — тази дама лъжеше. Той я погледна по-внимателно и не видя нищо забележително: жена с особена повяхваща красота, жена, която бързо излизаше от двайсетте и влизаше в средна възраст (за Албърт трийсет беше определено началото на средната възраст), жена, която скоро щеше да стане безцветна и незабележима. Но сега тя

имаше цвят — бузите ѝ пламтяха от него. Той не знаеше какво значеше тази лъжа, но видя, че тя мигновено възстанови добрия ѝ вид и я направи почти красива.

„Ето една дама, която трябва да лъже по-често“ — помисли си Албърт. Тогава, преди той или някой друг да може да ѝ отговори, от високоговорителите се чу гласът на Брайън.

— Дами и господа, говори капитанът.

— Капитан друг път — изръмжа Полото.

— Млъкни — възкликна Гафни от другата страна на реда.

Полото го погледна с изненада и млъкна.

— Както със сигурност знаете, ние сме изправени пред изключително странна ситуация — продължи Брайън. — Не трябва да ви я обяснявам — трябва само да се огледате, за да разберете.

— Не разбирам нищо — промърмори Албърт.

— Знам и някои други неща. Боя се, че те няма да ви очароват, но след като сме попаднали тук всички, искам да бъда, колкото е възможно по-откровен. Аз нямам връзка от кабината със земята. А преди около пет минути от самолета трябваше да се видят ясно светлините на Денвър. Нямаше ги. Единственото заключение, което мога да направя в този момент, е че някой там долу е забравил да си плати сметката за електричеството. И докато разбере малко повече, мисля, че това е единственото заключение, което може да направи всеки от нас.

Той спря. Лоръл държеше ръката на Дина. Албърт подсвири от изненада. Робърт Дженкинс, авторът на мистерии, гледаше замечтано в пространството с ръце върху бедрата.

— Всичко това е лошата новина — продължи Брайън. — Добрата новина е следната: самолетът не е повреден, имаме много гориво и аз съм достатъчно квалифициран, за да управлявам самолет от тази марка и модел. Също и да го приземя. Мисля, всички ще се съгласим, че да се приземим безопасно е най-важно за нас. Докато това не стане, не можем да направим нищо и аз искам да ви уверя, че ще се приземим благополучно. Последното нещо, което искам да ви предам, е, че направлението ни ще бъде Бангор, щата Мейн.

Полото рязко се изправи в седалката си.

— *Каквооо?* — изрева той.

— Апаратурата ни за навигация е в пълен ред, но не мога да кажа същото за земните навигационни сигнали — УКВ радиофара, който също използваме. При тези обстоятелства избрах да не влизам във въздушното пространство на летище Лоугън. Не успях да известя по радиото никого — нито във въздуха, нито на земята. Вероятно радиоапаратурата на самолета работи, но при сегашните обстоятелства не мога да разчитам на вероятности. Международното летище на Бангор има следните предимства: прекият път дотам е над суша, а не над вода, въздушният трафик по времето, в което трябва да кацнем — около 8:30 сутринта, ще бъде много по-слаб, ако се приеме, че изобщо ще има някакъв трафик, а летището в Бангор, което едно време беше военна авиобаза, притежава най-дългата писта по цялото източно крайбрежие на Съединените щати. Когато нашите английски и френски приятели не могат да кацнат в Ню Йорк, те приземяват „Конкорд“ там.

Полото изкрещя:

— *Аз имам важна делова среща в „Пруденшъл сентър“ тази сутрин в девет часа и ВИ ЗАБРАНЯВАМ ДА ЛЕТИТЕ КЪМ НИКАКВО СКАПАНО ЛЕТИЩЕ В МЕЙН!*

Дина скочи, после се сви от звука на гласа на Полото и се притисна до гърдите на Лоръл Стивънсън. Не плачеше — поне все още не плачеше — но Лоръл започна да усеща тласъци върху гърдите си.

— *ЧУВАТЕ ЛИ МЕ?* — реवेशе Полото. — *АЗ ТРЯБВА ДА БЪДА В БОСТЪН, ЗА ДА РАЗИСКВАМ НЕОБИКНОВЕНО ГОЛЯМА СДЕЛКА С ЦЕННИ КНИЖА. ИМАМ НАМЕРЕНИЕ НА ВСЯКА ЦЕНА ДА ПРИСТИГНА НАВРЕМЕ ЗА СРЕЩАТА!* — Той откопча предпазния си колан и започна да се изправя. Бузите му бяха почервенели, а челото му — восьчнобяло. Погледът му беше празен и Лоръл направо се изплаши. — *НЕ РАЗБИРАТЕ ЛИ?...*

— Моля — каза Лоръл. — Моля, господине, изплашихте момиченцето.

Полото обърна глава и същият неспокоен празен поглед попадна върху нея. Може би не трябваше да се намесва.

— *ДА ИЗПЛАША МОМИЧЕНЦЕТО? ОТКЛОНЯВАМЕ СЕ КЪМ НИКАКВО ПИКЛИВО ЛЕТИЩЕ НА МАЙНАТА СИ, А ВИЕ СЕ ТРЕВОЖИТЕ ОТ...*

— Седни и млъкни или ще ти ударя един — каза Гафни и се изправи. Беше поне двайсет години по-стар от Полото, но по-тежък и много по-широкоплещест. Беше навил ръкавите на червената си фланелена риза до лактите и когато сви ръцете си в юмруци, мускулите над китките му се издуха. Приличаше на дървар, който скоро ще излиза в пенсия.

Полото сви горната си устна и оголи зъбите си. Тази кучешка гримаса изплаши Лоръл, защото тя реши, че мъжът с полото знае каква гримаса прави. Първа би се учудила, ако се оказеше, че този човек не е луд.

— Не смятам, че трябва да правите това сам, татенце! — каза той.

— Няма да му се наложи. — Беше плешивият мъж — от бизнес-салона. — Ако не млъкнете, аз самият ще ви ударя едно кроше.

Албърт Коснър събра цялата си смелост и каза:

— И аз, педераст такъв.

Каза го и усети огромно облекчение. Почувства се като един от мъжете във Форт Аламо, който престъпва през линията, начертана на земята от полковник Травис.

Полото се огледа. Устната му се вдигаше и спускаше отново в същата озъбена, кучешка гримаса.

— Разбирам. Разбирам. Всички сте против мене. Чудесно. — Той седна и ги загледа яростно. — Само ако разбрахте нещо от пазара на южноамерикански ценни книжа... — Той не довърши. На страничната облегалка на седалката до него имаше салфетка. Той я вдигна, погледна я и започна да я скубе.

— Не беше нужно — каза Гафни. — Не съм се родил грубиян, господине, и нямам такива склонности. — „Опитва се да изглежда приятен — помисли си Лоръл, но напрежението, а може би и гневът му си личат.“ — Трябва просто да се отпуснете и да се успокоите. Погледнете случая откъм приятната му страна. Авиокомпанията сигурно ще ви върне пълната сума на билета за това пътуване.

Полото за миг погледна към Дон Гафни, после отново погледна салфетката. Спря да я скубе и започна да я разкъсва на дълги ленти.

— Има ли някой тук, който знае как работи малката фурна в офиса? — попита Плешивия, сякаш нищо не се беше случило. — Искам си вечерята. — Никой не отговори. — Не мислех, че е така —

каза тъжно плешивият мъж. — Това е то ерата на специализацията. Срамно време.

След това философско откровение Плешивия отново се оттегли в бизнес-класата.

Лоръл погледна надолу и видя, че зад рамките на тъмните очила с изящни червени пластмасови рамки страните на Дина Белман бяха мокри от сълзи. Тя забрави част от своя страх и объркване поне за известно време и прегърна момиченцето.

— Не плачи, миличка — този човек просто беше разстроен. Сега е по-добре.

„Ако под по-добре се разбира да седиш като хипнотизиран и да късаш хартия на малки парчета“ — помисли си тя.

— Страх ме е — прошепна Дина. — За този мъж всички изглеждаме като чудовища.

— Не, едва ли — каза Лоръл, изненадана и малко сепната. — Защо мислиш така?

— Не знам — каза Дина. Тя харесваше тази жена — беше я харесала от момента, когато чу гласа ѝ — но нямаше намерение да казва на Лоръл, че само за миг тя ги беше видяла всички, и нея включително — как поглеждат назад към мъжа с високия глас. Тя беше вътре в мъжа с високия глас — името му беше господин Тумс или господин Тъни, или нещо подобно — и за него всички те изглеждаха като банда зли, егоистични чудовища.

Ако го разкажеше на госпожица Лий, тя би я сметнала за луда. Защо не — нали току-що се бяха запознали.

Така че Дина не каза нищо.

Лоръл целуна момичето по бузата. Усети кожата гореща под устните си.

— Не се страхувай, миличка. Продължаваме точно толкова гладко, колкото е възможно — не усещаш ли? — и след няколко часа ще бъдем отново на земята и в безопасност.

— Това е добре. Но искам моята леля Вики. Къде е тя, как мислиш?

— Не знам, мила — каза Лоръл. — Ех, да.

Дина отново помисли за лицата, които видя крещящият мъж: зли лица, жестоки лица. Помисли за своето собствено лице, както го възприемаше той — свинско бебешко личице с очи, скрити зад

огромни черни стъкла. Изведнъж смелостта ѝ се пречупи и тя започна да плаче със силни хлипове, от които сърцето на Лоръл се сви. Тя прегърна момичето, защото това беше единственото нещо, което се сети да направи, и скоро и тя самата се разплака. Поплакаха заедно около пет минути и после Дина започна да се успокоява отново. Лоръл погледна към слабичкото младо момче, чието име беше или Албърт, или Алвин — не можеше да си спомни кое от двете — и видя, че неговите очи също бяха навлажнени. Той улови погледа ѝ и бързо обърна очи надолу към ръцете си.

Дина изхлипа за последен път и после просто си легна — сложи глава върху гърдите на Лоръл като върху възглавница.

— Плачът няма да помогне, нали?

— Не, няма — съгласи се Лоръл.

А полет 29 продължаваше на изток на височина 12 000 метра, прелитайки със скорост над осемстотин километра в час над тъмната централна част на Америка.

ГЛАВА 3
ДЕДУКТИВНИЯТ МЕТОД. КАТАСТРОФИ И
СТАТИСТИКА. ПРЕСМЯТАНЕ НА
ВЪЗМОЖНОСТИТЕ. НАЛЯГАНЕ В
ДЪЛБИНИТЕ. ПРОБЛЕМЪТ НА БЕТАНИ.
СПУСКАНЕТО ЗАПОЧВА.

1

— Това момиченце каза нещо интересно преди около час — изведнъж каза Робърт Дженкинс.

Въпросното момиченце междувременно отново беше заспало, въпреки че не вярваше, че е способна на това. Албърт Коснър също клюмаше — току-виж успее да се върне отново по митичните улици на Тумбстоун. Беше свалил калъфа на цигулката си от отделението за багаж и го държеше в скута си.

— А? — каза той и се изправи.

— Съжалявам — каза Дженкинс, — спяхте ли?

— Не — каза Албърт. — Бях съвсем буден. — И обърна големите си кървясали очи към Дженкинс, за да го докаже. И под двете имаше тъмни сенки. Дженкинс си помисли, че момчето прилича на енот, изненадан, когато е тършувал из кофите за боклук. — Какво каза тя?

— Каза на госпожица Стивънсън, че не мисли, че ще може отново да заспи, защото се е наспала. Преди.

Албърт за миг се вгледа в Дина.

— Е, сега спи — каза той.

— Виждам, че спи, но не е там въпросът, мило момче. Съвсем не е там.

Албърт помисли дали да каже на господин Дженкинс, че „Аса“ Коснър — най-бързият евреин на запад от Мисисипи и единственият тексасец, останал жив след битката при форт Аламо, не обича много да го наричат „мило момче“, но реши да остави нещата така. Поне засега.

— Тогава къде е въпросът?

— Аз също спях. Унесъл съм се дори преди капитана — имам предвид предишният ни капитан — да загаси надписа „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Винаги съм бил такъв. Влакове, автобуси, самолети — унасям се като бебе в мига, в който включат двигателите. А ти, мило момче?

— Какво аз?

— Беше ли заспал? Беше, нали?

— Ами, да.

— Всички ние бяхме заспали. Хората, които са изчезнали, всички са били будни.

Албърт помисли малко.

— Ами... може би.

— Глупост — каза Дженкинс почти с насмешка. — Професията ми е да пиша криминални романи, така да се каже, изкарвам си хляба с дедуктивния метод. Не мислиш ли, че ако някой е бил буден, когато всички са били отнесени, е щял да се развика за помощ и да събуди всички останали?

— Предполагам — се съгласи замислено Албърт.

— Освен може би този тип най-отзад. Не мисля, че и сирена за въздушна тревога би го събудила.

— Добре. Изключението ти е надлежно отбелязано. Но *никой* не извика, нали? И *никой* не е предложил да разкаже на останалите какво се е случило. Така че стигам до извода, че са били извадени само будните пътници. И екипажът на самолета, разбира се.

— Да. Може би.

— Изглеждаш притеснен, мило момче. Изразът ти ми говори, че въпреки своята привлекателност, тази идея не ти се вижда правдоподобна. Мога ли да запитам защо? Изпуснах ли нещо?

Изражението на Дженкинс говореше, че той не вярва това да е възможно, но че майка му го е възпитала в учтивост.

— Не знам — каза искрено Албърт. — Колко души сме? Единайсет?

— Да. Като броим и приятелчето отзад — онзи, дето е в кома — броят ни е единайсет.

— Ако сте прав, не трябва ли да сме повече?

— Защо?

Но Албърт замълча, поразен от внезапен жив образ от детството си. По отношение на религията той беше възпитан в нещо като зона на здрача от родители, които не бяха нито ортодоксални вярващи, нито атеисти. Той и братята му бяха отрасли, като спазваха повечето от традициите (или законите, или каквото там бяха) в храненето, бяха празнували Бар-Мицва^[1] и бяха научени да знаят какви са, откъде са произлезли и какво трябва да означава това. А притчата, която Албърт помнеше най-ясно от детските си посещения в храма, беше притчата за

последния мор, който бил изпратен на фараона — тъжната дан, дадена на мрачния Божи ангел на утрото.

С вътрешното си зрение сега той видя този ангел, който се носи не над Египет, а из самолета и събира повечето от пътниците до ужасните си гърди... не защото са отказали да намажат горния праг на вратите си (или може би облегалките на седалките си) с кръв от агне, а защото...

— Какво? Защото какво?

Албърт не знаеше, но въпреки това потрепери. И пожела тази гнусна история да не му се беше случвала. „Пусни народа ми от редовни пътници да напусне Египет“ — помисли си той. Само че не беше смешно.

— Албърт? — Гласът на господин Дженкинс се чуваше като че ли идваше от много далече. — Албърт, добре ли си?

— Да. Просто мислех. — Той прочисти гърлото си. — Ако всички спящи пътници, нали разбирате, са били пощадени, трябваше да сме поне шейсет. Дори повече. Искам да кажа, това са нощните полети „на недоспалите“.

— Мило момче, дали някога...

— Може ли да ме наричате Албърт, господин Дженкинс? Това е името ми.

Дженкинс потупа Албърт по рамото.

— Съжалявам. Наистина. Нямам намерение да се държа бащински. Разстроен съм, а когато съм разстроен, имам склонност да се свивам... както костенурка се свива, за да се скрие в черупката си. Само че аз се свивам в романите си. Реших, че играя Фило Ванс. Той е детектив — велик детектив — създаден от покойния С. С. Ван Дайн. Предполагам, че никога не си го чел. Едва ли някой днес го чете, което е жалко. Във всички случаи, извинявай.

— Няма нищо — каза Албърт с неудобство.

— Ти си Албърт и нека бъдеш Албърт отгук насетне — заяви Робърт Дженкинс. — Бях започнал да те питам дали някога преди си летял с такъв нощен полет?

— Не. Никога не съм летял през цялата страна.

— Е, аз съм летял. Много пъти. В няколко случая дори останах буден, противно на естествената ми наклонност. Най-вече — когато бях по-млад и полетите бяха по-шумни. Като казах толкова много,

може дори да се престава и да призна, че първият ми полет от бряг до бряг беше на един витлов самолет на ТУА, който на два пъти спря... за да зареди гориво. Наблюдавал съм, че на такива полети много малко хора заспиват през първия час, а след това заспиват *почти всички*. През време на този първи час хората са заети да разглеждат обстановката, да говорят със съпругите си или спътниците си, да изпият по някое питие...

— Искате да кажете — настаняват се — уточни Албърт. Това, което казваше господин Дженкинс, му беше пределно ясно, въпреки че самият той си беше направил едно блестящо малко настаняване — беше толкова възбуден от предстоящото си пътуване и новия живот, който го очакваше, че през последните нощи почти не беше спал. В резултат той беше заспал светкавично почти веднага след като „Боинг“-ът се отлепи от земята.

— Свиват си гнезда — съгласи се Дженкинс. — Случайно забеляза ли количката за напитки пред кабината, скъ... Албърт?

— Видях, че е там — потвърди Албърт. Очите на Дженкинс светнаха.

— Да, наистина — в това положение или я виждаш, или падаш върху нея. Но наистина ли я забеляза?

— Предполагам, че не, ако сте видели нещо, което аз не съм.

— Забелязва не окото, а *умът*, Албърт. Тренираният дедуктивен ум. Аз не съм Шерлок Холмс, но аз *забелязах*, че тя тъкмо е била извадена от малкия килер, в който се е съхранявала, и че мръсните чаши от сервирането преди излитане все още стоят струпани на долния рафт. От това заключих следното: самолетът е излетял без произшествия, издигнал се е на височината на полета и устройството на автопилота е било включено успешно. После капитанът е изключил светлинния надпис за предпазните колани. Всичко това прави около трийсет минути от полета — ако правилно разчитам признаците — около 1:00 ч. по тихоокеанско дневно време. Когато светлинният надпис за коланите е бил загасен, стюардесите са станали и са започнали да изпълняват задачите си — коктейли за около сто и петдесет души на височина около 8000 метра и при изкачване. Междувременно пилотът е програмирал автопилота да поддържа самолета на височина 12 000 метра и да лети на изток по еди-какъв си курс. Няколко пътници, всъщност сме дванайсет, са заспали. От

останалите някои може би дремят (но не достатъчно дълбоко, за да се спасят от това, което се е случило), а всички останали са напълно будни.

— Свиват си гнезда — каза Албърт.

— Точно така! Свиват си гнезда! — Дженкинс направи пауза и след това добави, не без мелодраматични нотки: — И тогава то се е случило!

— *Какво* се е случило, господин Дженкинс? — попита Албърт. — Имате ли някаква идея за това?

Дженкинс дълго не отговори, а когато накрая отговори, много от удоволствието беше изчезнало от гласа му. Като го слушаше, Албърт за пръв път разбра, че под леко театралната си фасада Робърт Дженкинс беше не по-малко изплашен от него. Откри, че няма нищо против — това правеше възрастния писател на криминални романи в неговото износено спортно сако да изглежда по-истински.

— Мистерията на заключената стая е приказката на дедукцията в най-чист вид — каза Дженкинс. — Аз самият съм написал няколко такива мистерии — даже повечко, ако трябва да бъда напълно честен, но никога не съм очаквал, че сам ще стана част от една от тях.

Албърт го погледна и дори не помисли за отговор. Сети се. Че помни един разказ за Шерлок Холмс. Наречен „Пъстрата лента“. В този разказ отровна змия беше влязла във въпросната заключена стая през вентилационния отвор. За да разреши тази загадка, безсмъртният Шерлок Холмс дори не беше събудил всичките си сиви клетки.

Но дори отделенията за багаж над седалките на полет 29 да бяха пълни с отровни змии — натъпкани с тях — къде бяха трупите? Къде бяха трупите? Страхът отново започна да се промъква в него — заливаше го от краката до вътрешностите. Той осъзна, че никога през целия си живот не е бил толкова различен от идеала си — от фамозния стрелец Аса Коснър.

— Ако беше само самолетът — продължи тихо Дженкинс, — предполагам, че щях да мога да съставя сценария — все пак с това съм си изкарвал хляба през последните двайсет и пет години. Искаш ли да чуеш един такъв сценарий?

— Разбира се — каза Албърт.

— Много добре. Да кажем, че някаква тайна правителствена служба е решила да проведе експеримент и ние сме опитните образци.

Целта на такъв експеримент при дадените обстоятелства би могла да бъде да се документира въздействието на умствен и емоционален стрес върху няколко средни американци. Те — учените, които провеждат експеримента, зареждат системата за кислород на самолета с някакъв упойващ препарат без миризма?

— Има ли такива неща? — попита очарован Албърт.

— Наистина има — каза Дженкинс. — Първо, диазалин. Второ, метопроинол. Помня, когато читателите, които се мислеха за „сериозни“, се смееха на романите на Сакс Ромер за Фу Манчу. Наричаха ги най-долни задъхани мелодрами. — Дженкинс бавно поклати глава. — Сега благодарение на биологически изследвания и параноята на трибуквените служби като ЦРУ или може би някое ЧРУ ние живеем в свят, който би могъл да бъде най-лошият кошмар на Сакс Ромер. Диазалин, който всъщност е нервнопаралитичен газ, би бил най-доброто. Предполага се, че той действа много бързо. След като се пусне във въздуха всеки заспива, освен пилота, който диша незамърсен въздух — през маска.

— Но... — започна Албърт. Дженкинс се усмихна и вдигна ръка.

— Знам какво ще възразиш, Албърт, и мога да го обясня. Разрешаваш ли ми?

Албърт кимна.

— Пилотът приземява самолета — да кажем, на тайна писта в Невада. Пътниците, които са били будни, когато е бил пуснат газът, и стюардесите, разбира се, са свалени от борда от зли мъже, които носят бели костюми тип „Щамът Андромеда“. Пътниците, които са били заспали — ти си между тях, млади приятелю, — просто продължават да спят, само че малко по-дълбоко от преди. После пилотът връща полет 29 на правилната му височина и курс. Включва автопилоти. Когато самолетът стига до Скалистите планини, въздействието на газа започва да намалява. Диазалинът е от така наречените чисти препарати — такъв, който не оставя забележими ефекти след действието си. С други думи, без никакво призляване. По радиоуредбата пилотът чува как сляпото момиченце плаче за леля си. Той знае, че тя ще събуди и другите. Време е експериментът да започне. Затова той става и напуска кабината, като затваря вратата след себе си.

— Как е успял да направи това? От външната страна няма дръжка.

Дженкинс махна с ръка.

— Най-простото нещо на света, Албърт. Използва лепенки с лепкавата част навън. След като вратата щракне в бравата, тя се заключва.

На лицето на Албърт започна да се изписва усмивка на възхищение, но после застина.

— В този случай пилотът би бил един от нас — каза той.

— И да, и не. В моя сценарий, Албърт, пилотът си е пилотът. Пилотът, който просто се случи на борда, по предположение летящ с безплатен билет за Бостън. Пилотът, който лети в първа класа и е бил на по-малко от десет метра от вратата на кабината, когато сме паднали в помийната яма.

— Капитан Енгъл — каза Албърт с нисък, изпълнен с ужас глас.

Дженкинс се съгласи с приятния, но самодоволен тон на учител по геометрия, който току-що е написал под особено трудна теорема „к. т. е. д.“.

— Капитан Енгъл.

Никой от двамата не забеляза как Полото ги гледаше с блестящи, трескави очи. Сега Полото взе самолетното списание от джоба на седалката пред него. Махна му корицата и започна да го къса на дълга ивици. Оставяше ги да падат на пода до кафявите му обувки, където се смесваха с остатъците от салфетката.

Устните му се движеха беззвучно.

Ако Албърт беше изучавал Новия завет, щеше да разбере как трябва да се е чувствал Савел — този най-ревностен враг на ранните християни, когато на пътя към Дамаск пелената се е вдигнала от очите му. Той гледаше Робърт Дженкинс с възторжен ентузиазъм и от мозъка му беше изчезнала и най-малката следа от сънливост.

Разбира се, когато се позамислиш или когато някой като господин Дженкинс, който наистина е умна глава, независимо дали е с дрипаво спортно сако, или не, помисли вместо тебе — номерът изглеждаше твърде голям и очевиден, за да бъде забелязан. Почти всички действащи лица и екипажът на полет 29 бяха изчезнали между пустинята Мохаве и Големия превал... но изведнъж един от малкото оцелели просто се оказва — о, изненада! — друг пилот на „Американ прайд“, който по неговите собствени думи, е достатъчно квалифициран, за да управлява самолет от тази марка и модел, а също и да го приземи.

Дженкинс, който гледаше внимателно Албърт, се усмихна. В усмивката му нямаше много хумор.

— Това е временен сценарий — каза той, — нали?

— Трябва да го заловим веднага, след като се приземим — каза Албърт и трескаво се зачеса по бузата. — Вие, аз, господин Гафни и онзи британец. Изглежда, си го бива. Само че... ако британецът също е с тях? Той би могъл да бъде охрана на капитан Енгъл, разбирате ли? Просто в случай, че някой се досети как стоят нещата, както вие се досетихте.

Дженкинс отвори уста да отговори, но Албърт продължи бързо, без да го изчака.

— Просто, ще трябва да хванем и двамата. По някакъв начин. — Той хвърли на господин Дженкинс една скъперническа усмивка — усмивката на Аса Коснър. Хладна, стегната, опасна. Усмивка на мъж, който е по-бърз и от дявола и го знае. — Може да не съм най-умният на света, господин Дженкинс, но не съм и опитно животно на никого.

— Но той не издържа критика, да знаеш — каза благодушно Дженкинс.

Албърт мигна.

— Какво?

— Сценарият, който току-що ти скицирах. Не издържа критика.

— Но нали казахте...

— Казах, че *ако беше само самолетът*, щях да мога да съставя сценарий. И съставих. При това добър. Ако това беше идея за книга, басирам се, че посредникът ми можеше да я продаде. За съжаление не е само самолетът. Можеше поне Денвър да си стои там долу, но ако беше така, то всичките му светлини са били изгасени. Свържах по часовника си маршрута на пътуването ни и мога да ти кажа, че не е и само Денвър. Омаха, Де Мойнс — никаква следа и от тях, момчето ми. Всъщност не видях никакви светлини. Никакви селски къщи, никакви складове за зърно и транспортни възли, никакви контролни пунктове на границите между щатите. Нощем тези неща се виждат, знаеш — при новото интензивно осветление те се виждат много добре, даже когато си на шест мили над тях. Земята е напълно тъмна. Сега мога да повярвам, че *може би* е имало правителствена служба, която ни е упоила всички, за да наблюдава реакциите ни. Поне хипотетично. Това, което не мога да повярвам, е че, тази организация е убедила всички по траекторията на полета ни да загасят светлините си, за да засили илюзията, че сме съвсем сами.

— Ами... може би всичко е измама — предположи Албърт. — Може би всъщност сме още на земята и всичко, което виждаме през прозореца, знаете ли, се прожектира. Веднъж гледах подобен филм.

Дженкинс поклати глава бавно, със съжаление.

— Сигурен съм, че е било интересен филм, но не вярвам това да стане в истинския живот. Мисля, че не, освен ако теоретичната тайна служба е усъвършенствала някаква триизмерна прожекция на ултраширок екран. Каквото и да се случва, то не става само вътре в самолета, Албърт, и ето къде се къса дедукцията.

— А пилотът? — каза яростно Албърт. — Как се е случило, че той е тук в точното място и време?

— Интересуваш ли се от бейзбол, Албърт?

— А? Не. Искам да кажа, понякога гледам „Доджърс“ по телевизията, но всъщност не се интересувам.

— Е, да ти разкажа за най-удивителната статистика, която някога е била записвана в една игра, която много обича различни статистически данни. В 1957 година Тед Уилямс е достигнал база при шестнайсет последователни удара. Тази серия е продължила шест бейзболни мача. През 1941 година Джо ди Маджо е направил пълна обиколка в петдесет и шест поредни мача, но вероятността да се направя това, което е достигнал Ди Маджо, бледнее пред постижението на Уилямс, като съотношението е някъде около два милиарда към едно. Любителите на бейзбола обичат да казват, че серията на Ди Маджо никога няма да бъде изравнена. Аз не съм съгласен. Но бих желал да се обзаложа, че ако се играе бейзбол в продължение на хиляда години отсега нататък, рекордът на Уилямс от шестнайсет поредни достижения на база няма да бъде подобрен.

— И всичко това означава какво?

— Означава, че аз вярвам, че присъствието на капитан Енгъл на борда на самолета тази вечер не е нищо повече от случайност също както шестнайсетте последователни бази на Тед Уилямс. И като отчитаме обстоятелствата, в които сме попаднали, бих казал, че това е наистина много щастлива случайност. Ако животът беше като криминален роман, Албърт, в който съвпаденията не са разрешени и вероятностите никога не остават неизпълнени за дълго, работата щеше да бъде много по-проста. Аз обаче съм открил, че в реалния живот съвпаденията не са изключение, а правило.

— Тогава какво се е случило? — прошепна Албърт.

Дженкинс изпусна дълга, тежка въздишка.

— Боя се, че не аз съм човекът, когото трябва да питаш. Жалко, че на борда не са Лари Найвън или Джон Варли.

— Кой са тези?

— Писатели на научна фантастика — каза Дженкинс.

3

— Предполагам, че не четеш научна фантастика, нали? — внезапно попита Ник Хоупуел, Брайън се обърна и го погледна. Ник беше седял тихо на мястото на навигатора откакто Брайън беше поел управлението на полет 29 вече почти два часа. Беше слушал безмълвно как Брайън се опитва да се свърже с някого — *с когото и да било* — на земята или във въздуха.

— Като малък бях луд по нея — каза Брайън. — А ти?

Ник се усмихна.

— Докато станах някъде към осемнайсет години, твърдо вярвах, че Светата Троица се състои от Робърт Хайнлайн, Джон Кристофър и Джон Уиндъм. Докато седях тук, през главата ми минаха всички тези стари истории, приятелче. И си мислех за такива екзотични неща като изкривяване на времето, изкривяване на пространството и нападения на извънземни.

Брайън кимна. Изпита облекчение — беше приятно да почувстваш, че не си единствения, на когото му минават луди мисли.

— Искам да кажа, че всъщност нямаме никакъв начин да разберем дали долу е останало *нещо*, нали?

— Не — отвърна Брайън. — Нямаме.

Ниските облаци над Илинойс бяха закрили тъмната маса на земята далече долу под самолета. Брайън беше сигурен, че това все още *беше* земята — Скалистите планини изглеждаха успокояващо познати дори от височина 12 000 метра — но това беше единственото, в което бе сигурен. А облачната покривка можеше да продължи чак до Бангор. След като диспечерската служба не работеше, нямаше начин да узнае това е положителност. Брайън беше разиграл множество сценарии, а най-неприятният от всички бе следният: че те излизат от облаците и откриват, че е изчезнал всякакъв признак на човешки живот — включително летището, където се надяваше да кацне. Къде тогава щеше да приземи птицата си?

— Винаги очаквах най-трудната част — каза Ник.

„Най-трудната част от какво?“ — учуди се Брайън, но не попита.

— Защо не ни свалиш до хиляда и петстотин — две хиляди метра — изведнъж предложи Ник. — Просто да хвърлим един бърз поглед. Може би гледката на няколко градчета и големи магистрали ще успокои мислите ни.

Брайън вече беше мислил за това. Много му се искаше.

— Изкушаващо е — каза той, — но не мога да го направя.

— Защо не?

— Все още на първо място отговарям за пътниците, Ник. Те вероятно ще изпаднат в паника, дори и ако предварително им обясня какво ще правя. Мисля най-вече за нашия гръмогласен приятел, който има неотложна среща в „Пруденшъл сентър“. Този, на когото изви носа.

— Мога да се оправя с него — отвърна Ник. — Както и с всички други, които буйстват.

— Сигурен съм, че можеш — каза Брайън, — но все пак не виждам необходимост да ги плаша напразно. А и без това накрая ще разберем. Не можем да стоим вечно на тази височина, знаеш.

— Абсолютно си прав, приятел — каза Ник мрачно.

— Все пак бих могъл да го направя, ако бях сигурен, че мога да сляза под облаците до около хиляда и петстотин метра, но без диспечерската служба на летището и без други самолети, с които да мога да говоря, не мога да съм сигурен. Дори не знам какво е времето долу, да не говорим за другите нормални неща. Може да се смееш, ако искаш...

— Не се смей, приятелче. *Изобщо* не се смей. Повярвай ми.

— Добре, да допуснем, че сме преминали през *изкривяване на времето* както в научнофантастичен разказ. Какво ще спечелим, ако се спуснем под облаците и хвърлим бърз поглед върху група бронтозаври, които се борят на нивата на някой фермер, преди да бъдем разпердушинени от циклон или опечени в електрическа буря?

— Наистина ли мислиш, че това е възможно? — попита Ник.

Брайън го погледна внимателно, за да види дали въпросът е ироничен. Не приличаше на такъв, но знае ли човек. Нали англичаните са известни с мрачното си чувство за хумор?

Понечи да му разкаже, че веднъж е виждал нещо подобно в един стар епизод от „Зоната на здрача“, но после реши, че това изобщо няма да засили доверието на Ник.

— Смятам, че не е много вероятно, но нали схващаш мисълта ми — не знаем с какво си имаме работа. Можем да се сблъскаме с някоя чисто нова планина, издигнала се на мястото на щата Ню Йорк. Или е друг самолет. По дяволите — дори и с космическа совалка. Все пак, ако това е изкривяване на времето, можем с лекота да се окажем или в бъдещето, или в миналото.

Ник погледна през прозореца.

— Изглежда, че небето си е почти само наше.

— Тук горе — наистина. Но долу, кой знае? А „кой знае“ е много рискована ситуация за един пилот. Когато стигна до Бангор, смятам да прелетя над него, ако все още има облаци. Ще закарам самолета над Атлантика и на връщане ще се спусна под облаците. Ако направим началното си спускане над водата, шансовете ни ще бъдат по-добри.

— Значи засега просто продължаваме.

— Точно така.

— И чакаме.

— Отново точно.

— Е, ти си капитанът.

Брайън се усмихна.

— Трето точно попадение.

Дълбоко в браздите, издълбани на дъното на Тихия и Индийския океан, има риби, които живеят и умират, без дори да видят или да почувстват слънцето. Тези приказни същества се носят из дълбоките като призрочни балони, осветени отвътре от собственото си излъчване. Въпреки че изглеждат нежни, те всъщност са едно чудо на биологичните конструкции — построени така, че да издържат наляганя, които за едно мигване на окото биха разплескали човек като стъкло на витрина. В голямата им сила, обаче е и голямата им слабост. Пленници на собствените си странни тела, те са заключени в мрачните дълбини завинаги. Ако ги хванат и ги вдигнат към повърхността, те просто експлодират. Не външното налягане ги разрушава, а отсъствието му.

Крейг Туми беше възпитан в собствената си мрачна дълбина и беше живял в своя собствена атмосфера на високо налягане. Баща му беше директор в Американската банка — много често далеч от къщи — карикатура на първокласен преуспял в живота човек. Отнасяше се към единственото си дете така яростно и безмилостно, както се отнасяше и към себе си. Приказките, които той разказваше на малкия Крейг вечер, ужасяваха момчето. Нищо чудно — защото точно ужас беше чувството, което Роджър Туми искаше да всели в душата на сина си. В приказките се разказваше за едни чудовищни същества, наречени ланголиери.

Работата им, мисията им в живота (в света на Роджър Туми *всичко* имаше задача, *всичко* беше заето със сериозна работа) беше да улавят мързеливи, празноглави деца. Когато стана на седем години, Крейг вече беше точно като татко си — първокласен кариерист. Беше си поставил цел: ланголиерите никога нямаше да вземат *него*.

Бележник, в който нямаше шестици от горе до долу, не се приемаше. Шестицата беше предмет на лекция, пълна със страхотни предупреждения, за това какво представлява животът, ако копаеш канавки или обръщаш кофи за боклук, а петицата водеше до наказание — най-често затваряне в стаята му за седмица. През време на тази

седмица на Крейг се разрешаваше да излиза само за училище и за храна. За добро поведение наказанието не се намаляваше. От друга страна, и изключително постижение — например когато Крейг спечели състезанието по десетобой между три училища, не гарантираше съответно признание. Когато Крейг показа на баща си медала, с който беше награден по този случай на събрание пред цялото училище баща му го погледна, изгрухтя веднъж и отново заби очи във вестника си. Когато Крейг беше на девет години, баща му умря от инфаркт. Всъщност това донякъде му донесе и облекчението, че банкерският еквивалент на генерал Патън го няма вече.

Майка му беше алкохоличка и от пиенето я възпираше само страхът от човека, за когото се беше омъжила. Когато Роджър Туми вече беше на сигурно място в земята, откъдето не можеше да претърсва за бутилките ѝ и да ги троши, или пък да ѝ удря шамари и да ѝ казва да се опомни, за Бога, Катрин Туми започна с ентузиазъм делото на живота си. Тя ту почти задушаваше от любов сина си в прегръдките си, ту ледено го отхвърляше — в зависимост от това колко джин течеше в този момент в кръвта ѝ. Поведението ѝ често беше странно и понякога налудничаво. В деня, когато Крейг навърши десет години, тя сложи между два от пръстите на краката му клечка кибрит, запали я и изпя „Честит рожден ден“, докато клечката бавно догаряше и пламъчето пълзеше към плътта му. Каза му, че ако се опита да махне или изрита клечката, веднага ще го отведе в ДОМА ЗА СИРАЦИ. Заплахата за ДОМА ЗА СИРАЦИ беше редовна, когато Катрин Туми се беше заредила.

Така и така ще трябва да го направя му каза тя, когато запали клечката, която стърчеше между разтрепераните му пръсти като тъничка празнична свещичка. Ти си също като баща си. Той не знаеше да се забавлява, ти също не знаеш. Ти си един досадник, Креги-беги. Тя допя песента и духна клечката, преди Крейг да усети истинска болка, но той никога не забрави жълтия пламък, огъващата се, почерняваща дървена клечка и усилващата се топлина, докато майка му грачеше „Честит рожден ден, мили Креги-беги“ с гъгнивия си пиянски глас. Налягане.

Налягане в дълбините.

Крейг Туми продължи да получава от горе до долу шестици и продължи да прекарва много време в стаята си. Мястото, което преди

беше негов затвор, беше станало негово убежище. Там предимно учеше, но понякога — когато нещата отиваха на зло, когато се чувстваше притиснат до стената — той откъсваше листа от тетрадка и един по един ги късаше на тесни ленти. Пускаше ги да падат в краката му на растяща купчина, а очите му гледаха празно в пространството. Но тези празни периоди не бяха чести. Все още.

Завърши гимназия като първенец на випуска. Майка му не дойде. Беше пияна. Завърши девети по успех Факултета по управление на Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Майка му не дойде. Беше мъртва. На дъното на тъмната бразда, издълбана в центъра на собственото му сърце, Крейг беше съвсем сигурен, че ланголиерите най-накрая бяха дошли да я вземат.

Като част от обучението си за ръководител Крейг тръгна на работа в калифорнийската банкова корпорация „Пустинно слънце“. Справи се много добре, което не беше, изненада — все пак Крейг Туми беше свикнал да получава шестици от горе до долу, свикнал да расте при високите налягания, които съществуват в големите дълбочини. И понякога, след някое малко неблагоприятие в работата (а в онези времена, само преди пет кратки години, всички неблагоприятия бяха малки), той се връщаше в апартаментата си в Уестууд, на по-малко от миля от апартаментата, в който щеше да заживее Брайън Енгъл след развода, и с часове късаше хартия на малки ленти. Епизодите на късане на хартия постепенно зачестяваха.

През тези пет години Крейг управляваше бързата машина на корпорацията като състезателна хрътка, която преследва механичен заек. Тръгнаха слухове, че той може да стане най-младият вицепрезидент в славната четирийсетгодишна история на „Пустинно слънце“. Но някои риби са така устроени, че се развиват само донякъде и не повече — ако преминат заложените в тях предели, те експлодират.

Преди осем месеца Крейг Туми беше натоварен сам със своя голям проект — еквивалент на дипломна работа в рамките на корпорацията. Проектът беше създаден от отдела за облигации. Облигациите — чуждестранни облигации и облигации без покритие (те често бяха едни и същи) — бяха специалността на Крейг. В проекта се предлагаше да се изкупят ограничено количество съмнителни южноамерикански облигации — понякога наричани облигации на

страшния дълг — по грижливо установено разписание. В теоретично отношение тези покупки бяха достатъчно солидни при съществуващата ограничена застраховка върху тях, а много по-голямото намаление на данъците поради големия оборот щеше да доведе до печалба (практически Чичо Сам се беше нагърбил самичък със задачата сложната структура на дълговете на Южна Америка да не се срути като къщичка от карти). Просто трябваше да се пипа внимателно.

Крейг Туми беше представил дързък план, който предизвика много повдигания на вежди. Планът беше изграден върху голяма покупка на различни аржентински облигации, като правило смятани за възможно най-лошите. Крейг се бореше яростно и убедително за плана си — показваше факти, цифри и предвиждания, за да докаже твърдението си, че аржентинските облигации са много по-солидни, отколкото изглеждат. С един удар, твърдеше той, „Пустинно слънце“ може да стане най-важният — най-богатият купувач на чуждестранни облигации в Западните щати. Парите, които щяха да спечелят, далеч нямаше да са толкова важни, колкото дълготрайното доверие, което щяха да изградят.

След големи дискусии — някои от тях горещи — планът на Крейг за проекта получи зелена улица. Том Холби — старши вицепрезидент, дръпна настрани Крейг след събранието, за да му изкаже поздравленията и предупрежденията си.

— Ако в края на финансовата година нещата тръгнат по начина, по който очакваш, ще станеш любимец на всички. Ако не, ще се окажеш на много ветровито място, Крейг. Съветвам те през следващите няколко месеца да се опиташ да си направиш заслон от вятъра.

— Няма да ми трябва заслон, господин Холби — каза Крейг уверено. — Ще ми трябва делтаплан, за да летя *по вятъра*. Това ще бъде покупката на облигации на века — като да откриеш диаманти на разпродажба в хамбар. Само почакайте и ще видите.

Същата вечер той се прибра вкъщи рано и веднага след като затвори вратата на апартамента си и я заключи три пъти, уверената усмивка изчезна от лицето му. На нейно място се появи старото неспокойно изражение на празнота. По пътя за вкъщи беше купил цяла дузина списания. Взе ги в кухнята, подреди ги внимателно върху

масата пред себе си и започна да ги къса на дълги, тесни ленти. Продължи да прави това повече от шест часа. Късаше, докато „Нюзуик“, „Таймс“ и „Ю. С. Нюз“ не покриха целия под около него. Обувките му марка „Гучи“ се заровиха в тях. Изглеждаше като единствения оцелял след експлозия във фабрика за телеграфна лента.

Облигациите, които беше предложил за купуване — по-специално аржентинските облигации, представляваха МНОГО голям риск, отколкото той можеше да понесе. Беше прокарал предложението си, като беше преувеличил някои факти, премълчал други... и дори измислил трети. Всъщност последните бяха съвсем малко. След това си беше отишъл вкъщи и беше късал хартия на ивици с часове, чудейки се защо го прави. Не знаеше нищо за рибите, които живеят в дълбините, живеят и умират, без дори да са видели слънцето. Не знаеше, че има както риби, така и хора, за които заплахата не е налягането, а липсата на налягане. Знаеше само, че беше почувствал непреодолима принуда да купи тези облигации, да залепи мишена на собственото си чело.

Сега трябваше да се срещне за облигациите с представителите на пет големи банкови корпорации в „Пруденшъл сентър“ в Бостън. Щеше да има голямо сравняване на бележки, голямо обсъждане на бъдещето на световния пазар на облигации, голямо обсъждане на покупките през последните шестнайсет месеца и на резултата от тези покупки. И преди първият ден от тридневната конференция да завърши, всички щяха да знаят това, което Крейг Туми знаеше от деветдесет дни: облигациите, които беше закупил, сега струваха по-малко от шест цента за долар. И не след дълго големите шефове в „Пустинно слънце“ щяха да открият истината — че е купил три пъти повече, отколкото имаше пълномощия да купи. Той беше вложил и последната стотинка от личните си спестявания... което, разбира се, не ги интересуваше.

Кой знае как би се почувствала рибата, пленена в една от тези дълбоки падини и извадена бързо на повърхността — на светлината на слънцето, за което никога не е подозирала? Не е ли поне възможно тези финални мигове да са пълни с екстаз, а не с ужас? Та рибата да почувства смазващата реалност на цялото това налягане едва когато накрая припадне? Да си помисли, ако се допусне, че рибата може да мисли, в някакво радостно опиянение: „Най-накрая се освободих от

това тегло!“ — в секундите, преди да експлодира? Вероятно не. Рибите от тези тъмни дълбини може да не чувстват изобщо, поне не по начина, който ние разбираме, а със сигурност не могат да мислят... но хората могат.

Вместо да чувства срам, когато се качи на борда на полет 29 на „Американ прайд“, Крейг Туми беше завладян от огромно облекчение и трескаво, кошмарно щастие. Беше на път да експлодира, а откри, че изобщо не му пука. Даже откри, че го очаква с нетърпение. Усещаше как при изкачването му към повърхността налягането отпада от цялата повърхност на кожата му. За пръв път от седмици насам нямаше късане на хартия. Беше заспал още преди полет 29 да тръгне по пистата и беше спал като бебе, докато онова сляпо отроче не започна котешкия си концерт.

И сега му казаха, че всичко се е променило, и това просто не можеше да се допусне. Не трябваше да се допусне. Той беше здраво хванат в мрежата, беше почувствал влудяващото изкачване и опъването на кожата си при усилието да компенсира налягането. Те не можеха да си променят плановете и да го пуснат обратно в дълбочината.

Бангор?

Бангор, *щата Мейн?*

О, не. Наистина не.

Крейг Туми смътно съзнаваше, че повечето от хората на борда на самолета са изчезнали, но не го беше грижа. Не те бяха важното нещо. Не бяха част от това, което баща му обичаше да нарича ГОЛЕМИЯ ФИЛМ. Събранието в „Пруденшъл сентър“ *беше* част от ГОЛЕМИЯ ФИЛМ.

Тази налудничава идея — да се отклонят към Бангор, щата Мейн... чий план всъщност беше *това?*

Разбира се, беше идея на пилота, идея на Енгъл. Така наречения капитан.

Енгъл, сега... Енгъл чудесно можеше да бъде част от ГОЛЕМИЯ ФИЛМ. Можеше всъщност да е агент на ВРАГА. Крейг вътрешно подозираше това от мига, в който Енгъл беше започнал да говори по радиоуредбата, но в този случай той не трябваше да зависи от вътрешното си усещане, нали? Наистина не. Беше слушал разговора между кльощавото момче и мъжа в охлузеното спортно сако.

Чувството на този човек за дрехи беше ужасно, но това, което той казваше, беше съвсем ясно за Крейг Туми... поне до известен момент.

„В такъв случай, пилотът би бил един от нас“ — беше казало хлапето.

„И да, и не — беше отговорил типът в парцаливото сако. — В моя сценарий пилотът си е пилотът. Пилотът, който просто случайно е на борда с безплатен билет за Бостън. Пилотът, който лети в първа класа и е бил на по-малко от десет метра от вратата на кабината.“

С други думи, Енгъл.

А другият тип — онзи, който беше извил носа на Крейг, очевидно също беше в играта и служеше като небесен разпоредител, който да предпазва Енгъл от всеки, който се намеси случайно.

Той не продължи да подслушва разговора между хлапето и мъжа в охлузеното спортно сако, защото мъжът престана да говори смислено и започна да сипе налудничави приказки за това как Денвър, Де Мойнс и Омаха били изчезнали. Мисълта, че тези три големи американски града могат просто да изчезнат, беше абсолютно невероятна... но това не значеше, че *всичко*, което каза старикът, беше невероятно.

Това, разбира се, *беше* експеримент. Тази идея не беше глупава — ни най-малко. Но идеята на старика, че всички те са опитни зайчета, беше просто още една безсмислица.

„Аз — помисли Крейг. — Отнася се за мен. Аз съм опитното зайче“.

През целия си живот се беше чувствал като опитен образец в експеримент, подобен на този тук. „Това, господа, е въпрос на съотношение: налягане към успех. Правилното съотношение води до получаване на някакъв коефициент X. Какъв коефициент X? Това ще ни покаже нашето опитно зайче, господин Крейг Туми.“

Но после Крейг Туми беше направил нещо, което те не бяха очаквали — нещо, което никое от техните бели мишлета и морски свинчета никога не беше дръзнало да направи: беше им казал, че излиза от играта.

„Но ти не можеш да направиш това! Ще експлодираш!“

„Така ли? Чудесно!“

И сега всичко му беше станало ясно, съвсем ясно. Тези други хора или бяха невинни случайни свидетели, или допълнителни участници, наети, за да предадат на тази глупава малка драма страшно

необходимата ѝ правдоподобност. Всичко беше нагласено с една цел: да се задържи Крейг Туми далеч от Бостън, да се задържи Крейг Туми да не излиза от експеримента.

„Ще видят те“ — помисли си Крейг. Издърпа нов лист от самолетното списание и го разгледа. На него беше показан щастлив мъж — мъж, който очевидно не беше чувал за ланголиерите, който очевидно не знаеше, че те се крият навсякъде — зад всеки храст и дърво, във всяка сянка, там, където не можеш да ги видиш. Щастливият мъж караше по селски път, седнал зад волана на наетата от „Авис“ кола. В рекламата пишеше, че когато покажеш на гишето на „Авис“ картата си за редовен пътник на „Американ прайд“, те веднага ще ти *дадат* тази кола под наем, а може би заедно с нея и шоу-балерина, която да шофира. Той започна да къса ивица хартия от гланцираната реклама. Звукът от дългото, бавно късане беше едновременно мъчителен и напълно успокояващ.

„Ще видят, че когато кажа, че излизам, значи точно това имам предвид,“

Пусна ивицата на пода и започна със следващата. Важно беше разкъсването да е бавно. Важно беше всяка ивица да бъде колкото може по-тясна, но не биваше да станат *прекалено* тесни, защото ще ти избягат и ще се скъсат, преди да си стигнал до края на страницата. Да се справиш точно с всяка от тях изискваше остри очи и смели ръце.

„А аз ги имам. Вярвайте. Просто ми вярвайте.“

„Къс-с-с-с.“

„Може да се наложи да убия пилота.“

Ръцете му спряха на половината страница. Погледна през прозореца и видя собственото си дълго, пребледняло лице на фона на тъмнината.

„Може да се наложи да убия и англичанина.“

Крейг Туми не беше убил никого през живота си. Би ли могъл да го направи? С нарастващо облекчение реши, че би могъл. Не докато са още във въздуха, разбира се — англичанинът беше твърде бърз, твърде силен и тук нямаше оръжия, които да са достатъчно сигурни. А след като кацнат?

„Да. Ако се наложи, да.“

Все пак, конференцията в „Пруденшъл сентър“ беше планирана да трае три дни. Сега изглеждаше, че закъснението му беше

неизбежно, но поне щеше да може да даде обяснение: той е бил упоен и взет като заложник от правителствена тайна служба. Щеше да ги шашне. Вече виждаше изненаданите им лица и той — застанал пред тях, триста души банкери от цялата страна, събрали се да обсъждат облигациите и дълговете, банкери, които щяха да чуят мръсната истина за това, какво смята да прави правителството. „Приятели, аз бях отвлечен от...“

„Къс-с-с-с.“

„... и успях да избягам чак когато...“

„Къс-с-с-с.“

„Ако трябва, мога да ги убия и двамата. Всъщност мога да убия всички.“

Ръцете на Крейг Туми се раздвижиха отново. Той откъсна останалата част от ивицата, пусна я на пода и започна със следващата. В списанието имаше много страници, всяка страница съдържаше много ивици, ще рече — оставаше му много работа, преди самолетът да кацне. Но той не се тревожеше от това.

Крейг Туми не беше от тези, които се плашат от работата.

Лоръл Стивънсън не заспа отново, но успя леко да дремне. Мислите ѝ — които в това вече отпуснато състояние на съзнанието и бяха близки до сънища — се върнаха към причината защо все пак тя отиваше в Бостън.

„Утре трябваше да започне първата ми истинска отпускателна седмица“ — беше казала тя, но това беше лъжа. Имаше и зрънце истина, но тя се съмняваше дали когато го каза, беше много убедителна — не беше научена да лъже и похватът ѝ не беше много добър. Не че някой от хората, останали в самолета на полет 29, го беше грижа дали е вярно, или не. Не и в тази ситуация. Фактът, че отиваш в Бостън, за да се срещнеш (и почти сигурно, да спиш) с мъж, когото не си виждала, беше нищо в сравнение с факта, че летиш на изток в самолет и че повечето от пътниците са изчезнали заедно с целия екипаж.

„Скъпа Лоръл,

Така съм зяпнал в очакване да те видя! Когато слезеш от стълбичката на самолета, няма даже да се налага да погледнеш отново снимката ми. Стомахът ми ще е пълен с толкова много пеперуди, че ще трябва просто да търсиш човек, който лети някъде под тавана...“

Името му беше Дарън Кросби.

Нямаше да се наложи да поглежда снимката му — това до голяма степен беше вярно. Беше запомнила лицето му точно както беше запомнила наизуст повечето от писмата му. Въпросът *беше защо*. А за този въпрос тя нямаше отговор. Нямаше дори предположение. Това беше просто ново доказателство за разсъдението на Дж. Р. Р. Толкин: трябва да бъдеш внимателен всеки път, когато излизаш от вратата си. Защото пред антрето ти започва път, а пътищата винаги водят надалеч.

Ако не внимаваш, можеш да се окажеш... ами... просто изметен — странник в странна земя без всякакво обяснение как си се оказал там.

Лоръл беше казала на всички къде отива, но на никого не беше казала *защо* отива и какво ще прави. Беше завършила Калифорнийския университет със специалност библиография. Макар че не беше чак манекен, беше добре сложена и достатъчно приятна на вид. Имаше малък кръг от добри приятели и те щяха да бъдат слисани от това, какво възнамерява да направи — да отиде чак в Бостън с планове да остане с мъж, когото познава само от кореспонденция — мъж, с когото се беше запознала посредством обширната колонка за лични запознанства в списание, наречено „Приятели и любовници“.

Всъщност тя сама беше слисана от себе си.

Дарън Кросби беше висок над един и осемдесет, тежеше осемдесет килограма и имаше тъмносини очи. Предпочиташе шотландско уиски (но не и да прекалява), имаше котарак на име Станли, беше определено хетеросексуален, беше съвършен джентълмен (или поне претендираше да е така) и мислеше, че Лоръл е най-красивото име, което някога е чувал. Снимката, която ѝ беше изпратил, показваше мъж с приятно, отворено, интелигентно лице. Тя предполагаше, че Дарън е от онзи тип мъже, която изглеждат страниш, ако не се бръснат два пъти дневно. И това беше всъщност всичко, което знаеше.

За половин дузина години Лоръл си беше кореспондирала с половин дузина мъже — смяташе това за хоби — но никога не беше очаквала да предприеме следващата стъпка — тази стъпка. Предполагаше, че мрачното и самоиронизиращо чувство за хумор на Дарън беше част от влечението, но някак потиснато осъзнаваше, че истинските причини изобщо не бяха в него, а в самата нея. В неспособността ѝ да разбере силното желание да разчупи клетката? Просто да отлети към неизвестното, надявайки се, че ще падне истинската мълния?

„Какво правиш?“ — отново се запита тя.

Самолетът премина през лека въздушна буря и отново навлезе в спокойна атмосфера. Лоръл се сепна от дрямката си и се огледа. Видя младото момиче-тийнейджър, което беше седнало на мястото срещу нея. Гледаше през прозореца.

— Какво виждате? — попита Лоръл. — Вижда ли се нещо?

— Ами, слънцето изгря — каза момичето, — но това е всичко.

— А на земята? — На Лоръл не ѝ се искаше да стане и да погледне сама. Главата на Дина все още беше облежната на рамото ѝ и Лоръл не искаше да я събуди.

— Не се вижда. Под нас всичко е покрито с облаци. — Тя се огледа. Очите ѝ се бяха изчистили и на лицето ѝ се беше върнал малко — не много, но малко — цвят.

— Казвам се Бетани Симс. А вие?

— Лоръл Стивънсън.

— Мислите ли, че всичко ще се оправи?

— Мисля, че да — каза Лоръл и добави неохотно, — надявам се.

— Страх ме е от едно: какво може да има под тези облаци — каза Бетани, — но и без това ме беше страх. За Бостън. Майка ми изведнъж реши каква велика идея е да прекарам две-три седмици с леля ми Шона, въпреки че училището започва след десет дни. Мисля, че идеята беше да слеза от самолета като кротичко агънце и после леля Шона да започне да ме тегли за връвчицата.

— Каква връвчица?

— Не се поддавай на случая, не изтегляй двеста долара, отивай право в най-близката възстановителна болница и започвай да отвикваш — каза Бетани. Прекара ръце през късата си тъмна коса. — Нещата вече бяха толкова необикновени, че това изглежда само малко допълнение. — Тя погледна към Лоръл внимателно и след това добави съвършено сериозно: — Това е истина, нали? Искам да кажа, вече се ощипах. *Няколко пъти*. Нищо не се промени.

— Истина е.

— Не *изглежда* истина — каза Бетани. — Изглежда като един от онези глупави филми за катастрофи. „Летище 1990“ или нещо подобно. Продължавам да се оглеждам, за да открия няколко стари актьори като Уилфърд Бримли и Оливия де Хавиланд. Нали трябва да се срещнат по време на бъркотията и да се влюбят един в друг?

— Не мисля, че са в самолета — каза Лоръл тъжно. Погледнаха се една друга в очите и за миг почти се разсмяха заедно. Ако това се беше случило, то щеше да ги направи приятели... но не се случи. Не съвсем.

— А ти, Лоръл? Да нямаш проблем като във филмите, които спомена?

— Боя се, че не — отвърна Лоръл. И след това наистина започна да се смее. Понеже си помисли как през ума ѝ премина като изстрел червеният неонов надпис „Лъжкия такава!“

Бетани сложи ръка пред устата си и се захили.

— Боже! — каза тя след минута. — Искам да кажа, това е влудяващо, знаеш ли?

Лоръл кимна.

— Знам. — Направи пауза и после попита: — Имаш ли нужда от възстановителна болница, Бетани?

— Не знам. — Момичето се обърна, за да погледне отново през прозореца. Усмивката ѝ беше изчезнала и гласът ѝ беше мрачен. — Може би. Преди мислех, че бе просто забавление, но сега не знам. Предполагам, че не мога да го овладеея. Но да ме превозват по такъв начин... Чувствам се като свиня в коридора на клиниката.

— Съжалявам — каза Лоръл, но съжаляваше и за себе си. Вече беше осиновила сляпото момиче и нямаше нужда от второ осиновено дете. Сега, когато се беше събудила напълно, тя откри, че се страхува — ужасно се страхува. Не искаше да бъде кошче за отпадъци и на това дете, ако то смяташе да се освобождава от огромен куп от проблеми като във филмите за катастрофи. Тази мисъл я накара да се усмихне отново — просто, не можа да се сдържи. Това беше влудяващо. Наистина.

— И аз съжалявам — каза Бетани, — но предполагам, че не е моментът да се тревожим за това, а?

— Предполагам, че може би е — каза Лоръл.

— В никой от онези филми от типа на „Летище“ пилотът не изчезваше, нали?

— Не си спомням.

— Почти шест е. Още два часа и половина.

— Да.

— Ако поне светът е все още там — каза Бетани, — това ще е достатъчно за начало. — Тя отново погледна внимателно Лоръл. — Сигурно нямаш никакъв наркотик, нали?

— Боя се, че не.

Бетани сви рамене и я погледна с уморена усмивка, която по странен начин изглеждаше победоносна.

— Е — каза тя, — едно на нула за тебе. Аз просто се боя.

След известно време Брайън Енгъл отново провери курса, скоростта, навигационните данни и картите си. Накрая провери и ръчния си часовник. Беше осем и две минути.

— Е — каза той на Ник, без да поглежда встрани, — мисля, че вече е време. Или — или.

Протегна ръка и включи надписа „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“. Звънецът иззвъня ниско и приятно като камбанка. После включи радиоуредбата и взе микрофона.

— Здравейте, дами и господа. Говори отново капитан Енгъл. В момента сме над Атлантическия океан на около трийсет мили източно от брега на щата Мейн и много скоро започвам първоначално спускане в областта на Бангор. При нормални обстоятелства не бих светнал надписа за коланите толкова рано, но обстоятелствата не са нормални, а майка ми казваше, че благоразумието е половината от храбростта. В този смисъл искам да се уверите, че коланите ви са затегнати плътно и здраво. Атмосферните условия под нас не изглеждат особено застрашителни, но тъй като нямам съобщения по радиото, времето ще бъде за всички нас нещо като пакет с изненада. Все се надявах, че облаците ще се разсеят и над Върмонт видях няколко дупчици, но се боя, че се затвориха отново. От опита си на пилот мога да ви кажа, че облаците, които виждате под нас, не говорят за много лошо време. Мисля, че времето в Бангор може да бъде облачно, с лек дъжд. Започвам спускането. Моля, запазете спокойствие — всички лампички на таблото ми светят зелено и всички процедури, които остават да се извършат, са според правилата.

Брайън не си беше дал труда да програмира автопилота за спускане — пое управлението сам. Направи, един дълъг и плавен завой, и когато „Боинг“-ът започна бавното си потъване към облаците на височина 1300 метра, седалката под него леко се наклони.

— Много успокояващо — каза Ник. — Трябваше да станеш политик, приятелче.

— Съмнявам се, че те се чувстват спокойни точно сега — каза Брайън. — Аз във всеки случай не съм.

Всъщност той беше по-изплашен, отколкото някога му се беше случвало през кариерата му на пилот. Разхерметизирането на полет 7 от Токио изглеждаше като дребна неприятност в сравнение със сегашната ситуация. Сърцето му биеше бавно и тежко в гръдния му кош — като погребална камбана. Той преглътна и чу щракване в гърлото си. Полет 29 премина през 10 000 метра, като продължаваше да се снишава. Белите безформени облаци сега бяха по-близко. Простираха се от хоризонт до хоризонт като някакъв странен паркет на бална зала.

— Изплашен съм до смърт, приятелю — каза Ник Хоупуел със странен дрезгав глас. — Виждал съм как умират хора на Фолкландските острови, сам получих куршум в крака там, имам тefлоново коляно за доказателство и бях на косъм от хвъркване във въздуха от бомба в един камион в Бейрут — беше през осемдесет и втора, но никога не съм се страхувал така, както сега. Част от мене би искала да те сграбчи и да те накара да ни върнеш обратно. Толкова далече, докдето може да стигне тази птица.

— Това не би помогнало много — отговори Брайън. Собственият му глас вече не беше спокоен — той чуваше в него биенето на сърцето си, по-редките и по-честите му тупкания. — Нали помниш какво ти казах одеде — не можем да останем тук горе завинаги.

— Знам. Но се боя от онова, което е под тези облаци. Или не е под тях.

— Е, ще открием това заедно.

— Не очакваме никаква помощ, нали, приятелю?

— Нито грам.

„Боинг 767“ премина през границата на 8000 метра и продължи да се спуска.

Всички пътници бяха в главния салон; дори и плешивият мъж, който упорито остана залепнал за седалката си в бизнес-класата през по-голямата част от полета, беше дошъл при тях. И всички бяха будни, освен брадатия мъж в най-задната част на самолета. Те го чуваха да похърква весело, а Албърт Коснър почувства един миг на горчива ревност, желание той да можеше да се събуди, след като всички са вече в безопасност на земята, както най-вероятно щеше да направи брадатият мъж, и да каже, както най-вероятно щеше да каже брадатият мъж: „Къде, но дяволите, се намираме?“

Единственият друг звук беше тихото „къс-с-с... къс-с-с-с...“ на Крейг Туми, който унищожаваше самолетното списание. Обувките му бяха покрити от купчина хартиени ивици.

— Имате ли нещо против да спрете? — попита Дон Гафни. Гласът му беше сух и напрегнат. — Изкарва ме от нерви, приятелче.

Крейг обърна глава. Разгледа Дон Гафни с двете си разширени, спокойни, празни очи. Завъртя глава обратно. Задържа страницата, върху която работеше в момента и на която случайно се намираше източната част от картата на маршрутите на „Американ прайд“

„Къс-с-с-с“

Гафни отвори уста да каже нещо, после я затвори здраво.

Ръката на Лоръл беше около раменете на Дина. Дина държеше с двете си ръце другата ѝ ръка. Албърт седеше с Робърт Дженкинс точно пред Гафни. Пред него беше момичето с късата тъмна коса. То гледаше през прозореца, а тялото му беше изправено, като че ли беше овързано с жица. Пред нея седеше Плешивия от бизнес-класата.

— Е, поне ще можем да получим малко кльопачка — каза той високо.

Никой не отговори. Главният салон изглеждаше обгърнат в някаква неподвижна черупка от напрежение. Албърт Коснър почувства как космите по цялото му тяло настръхват в очакване. Потърси успокояващото скривалище на Аса Коснър — този херцог на

пустинята и барон на „Бънтлайн“, и не можа да го открие. Аса беше отишъл на почивка.

Облаците бяха много по-близко. Вече не изглеждаха плоски — Лоръл виждаше пухкавите извивки и заоблените вълни, пълни със сенките на ранната утрин. Запита се дали Дарън Кросби е все още там долу, дали търпеливо я очаква на вратата за посрещане на летище Лоугън, някъде до залата на „Американ прайд“. Без особена изненада откри, че по един или друг начин това не я интересува много. Погледът ѝ беше привлечен отново от облаците и тя съвсем забрави за Дарън Кросби, който обичаше шотландско уиски (макар и без да прекалява) и претендираше, че е съвършен джентълмен.

Представи си ръка — огромна зелена ръка, която изведнъж се врязва нагоре през тези облаци и хваща „Боинг“-а, както сърдито дете хваща играчка. Представи си как ръката се свива, видя самолетното гориво да експлодира в оранжеви пламъци между огромните кокалчета и затвори очи за миг.

„Не слизай! — понечи да извика тя. — О, моля, не слизай!“

Но какъв избор имаха? Какъв избор?

— Много ме е страх — изхленчи Бетани Симс. Премести се на едно от местата в централното отделение, затегна предпазния колан и притисна корема си с ръце. — Мисля, че ще...

Крейг Туми я погледна и започна да къса нова ивица от картата на маршрутите. След мит Албърт разкопча колана си, стана, седна до Бетани и отново се закопча. Веднага щом седна, Бетани сграбчи ръцете му. Кожата му беше хладна като мрамор.

— Всичко ще бъде наред — каза той, като се стараеше гласът му да звучи твърдо и безстрашно, стараеше се да звучи като гласа на най-бързия евреин на запад от Мисисипи. Вместо това той звучеше като гласа на Албърт Коснър — седемнайсетгодишен ученик по цигулка, който се чувства на ръба на напикаването.

— Надявам се — започна тя и тогава самолетът започна да подскача. Бетани изпищя.

— Какво има? — попита Дина Лоръл с тънък разтревожен глас. — Какво става със самолета? Ще се разбием ли?

— Аз не...

По високоговорителите се чу гласът на Брайън.

— Обикновена въздушна буря, приятели — каза той. — Моля да запазите спокойствие. Възможно е да подскочим и по-силно няколко пъти, когато навлезем в облаците. На повечето от вас това се е случвало, така че просто останете спокойно по местата си.

„Къс-с-с-с.“

Дон Гафни отново погледна към мъжа с полото и усети внезапно почти непреодолимо желание да издърпа самолетното списание от ръцете на това проклето копеле и да започне да го налага с него.

Облаците сега бяха съвсем близо. Робърт Дженкинс виждаше как тъмният силует на „Боинг“-а се носеше напред по бялата повърхност точно под самолета. Скоро самолетът щеше да целуне собствената си сянка и да изчезне. Никога през живота си не беше имал предчувствие, но сега му дойде — сигурно и пълно. „Когато се врежем в тези облаци, ще видим нещо, което не е виждало нито едно човешко същество. Нещо, което изобщо не е за вярване... и все пак ще бъдем принудени да повярваме. Няма да имаме избор.“

Ръцете му стиснаха здраво страничните облегалки на седалката. Капка пот се търколи в окото му. Вместо да вдигне ръка, за да я избърше, Дженкинс се опита да я отстрани с мигане. Ноктите му се забиха в облегалките.

— Какво става? — попита Дина тревожно. Ръцете ѝ бяха заключени около ръцете на Лоръл. Бяха малки, но стискаха силно до болка. — Нали всичко ще бъде наред?

Лоръл погледна надолу през прозореца. Сега „Боинг“-ът минаваше точно по върховете на облаците и първите късове захарен памук се плъзнаха пред очите ѝ. Самолетът изпадна в нова серия от тласъци и тя трябваше да сподави стона, който се надигна в гърлото ѝ. За пръв път в живота си се чувстваше физически болна от ужас.

— Надявам се, миличка — каза тя, — надявам се, но наистина не знам.

— Какво показва радарът ти, Брайън? — попита Ник. — Нещо необичайно? Или нищо?

— Нищо — каза Брайън. — Показва, че светът е там долу и това е всичко. Ние сме...

— Почакай — каза Ник. В гласа му имаше приглушен, сподавен звук, сякаш гърлото му се беше стеснило до размерите на иглено ухо. — Набери височина отново. Нека да премислим. Чакай да се разсеят облаците.

— Няма достатъчно време и няма достатъчно гориво. — Очите на Брайън бяха впити в приборите му. Самолетът отново заподскача. Той автоматично извърши корекциите. — Задръж. Влизаме.

Натисна кормилото напред. Стрелката на висотомера се заплъзга бързо под стъкленото си прозорче. И „Боинг“-ът навлезе в облаците. За момент опашката му изостана, стърчейки над пухкавата повърхност като перка на акула. След миг тя също изчезна и небето остана празно — като че ли там никога не беше имало самолет.

[1] Празник на първото причастие според еврейската религия, тържествено отбелязван на тринайсетата годишнина на момчетата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

**В ОБЛАЦИТЕ. ДОБРЕ ДОШЛИ В БАНГОР.
ТУР ЗА ОВАЦИИ. УЛЕЯТ И
КОНВЕЙЕРНАТА ЛЕНТА. ЗВУКЪТ „НЕ
ЗВЪНЯТ ТЕЛЕФОНИ“, КРЕЙГ ТУМИ
ПРАВИ САМОСТОЯТЕЛНО
ПЪТЕШЕСТВИЕ. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО
НА СЛЯПОТО МОМИЧЕНЦЕ.**

1

Главният салон навлезе от ярката слънчева светлина в тъгата на късния здрач и самолетът се затресе по-силно. След едно особено силно друсване Албърт почувства тежест върху лявото си рамо. Погледна и видя главата на Бетани — тежка като зряла октомврийска тиква. Момичето беше припаднало.

Самолетът подскочи отново и от първа класа се чу глух звук. Този път изпищя Дина, а Гафни извика:

— „Какво беше това? *За Бога, какво беше това?*“

— Количката за напитки — каза Боб Дженкинс с нисък, сух глас. Помъчи се да говори по-високо, така че да го чуят, и откри, че не успява. — Количката за напитки беше оставена там, помните ли? Мисля, че трябва да се е дотъркала до...

Самолетът направи луд скок като железница в лунапарк, пропадна надолу с рязък удар и количката за напитки се преобърна с трясък. Счупиха се стъкла. Дина извика отново.

— Няма нищо — каза тревожно Лоръл. — Не ме стискай толкова силно, миличка, всичко е наред?

— Моля ви, не искам да умра! *Само не искам да умра!*

— Нормална въздушна буря, приятели — гласът на Брайън, който идваше от високоговорителите, звучеше спокойно... но Боб Дженкинс си помисли, че в този глас звучи едва сдържан ужас, — само бъдете...

Ново рязко люшкане. Нов трясък от падането на нови чаши и бутилчици от прекатурената количка за напитки.

— ... и спокойни — довърши Брайън. От другата страна на прохода, вляво от Дон Гафни, се чу: „Къс-с-с-с.“

Гафни се обърна към звука.

— Престани веднага, идиот такъв, или ще натикам остатъците от списанието право в гърлото ти.

Крейг го погледна невиждащо.

— Само се опитай, стар глупак.

Самолетът отново се вдигна и пропадна. Албърт се наклони през Бетани към прозореца. Гърдите ѝ меко се притиснаха до ръката му и за пръв път през последните пет години това чувство не измести веднага всичко друго от съзнанието му. Той се вгледа през прозореца, търсейки безнадеждно процеп между облаците, опитвайки се да *измисли* процеп между облаците.

Нямаше нищо освен тъмносиви сенки.

— На каква височина свършват облаците приятелю? — попита Ник. Сега, когато вече наистина бяха в облаците, той изглеждаше по-спокоен.

— Не знам — каза Брайън. — Мога да ти кажа, че таванът ни е по-ниско, отколкото се надявах.

— Какво ще стане, ако не ти стигне пространството?

— Ако уредите ми излязат от строя дори за малко, отиваме на кино — каза Брайън безизразно. — Но все пак не вярвам да стане. Ако сляза под сто и петдесет метра и все още не просветне, ще се вдигнем отново и ще се насочим към Портланд.

— А може би трябва да тръгнеш натам отсега...

Брайън поклати глава.

— Времето там е почти винаги по-лошо, отколкото тук.

— А какво ще кажеш за остров Преск? Там нали имаше база на стратегическата авиация?

За миг Брайън помисли, че този човек наистина знае много повече, отколкото трябва.

— Тя е извън нашия обсег. Ще се разбием в планините.

— Тогава и Бостън е извън обхвата ни.

— Обзалагам се.

— Работата започва да става лоша, приятелче.

Самолетът се блъсна в ново невидимо въздушно течение и потрепери като болно куче. Брайън чуваше слаби викове от главния салон, дори и след като направи необходимите корекции, и му се искаше да може да им каже, че това е нищо, че „Боинг“-ът може да премине през двайсет пъти по-лоши въздушни бури. Истинският проблем беше във височината на облаците.

— Все още не сме извън терена — каза той. Висотомерът си стоеше на седемстотин метра.

— Но излизаме.

— Ще... — Брайън изведнъж спря. Обля го вълна от облекчение — като допир на успокояваща ръка. — Готово — каза той. —

Пробиваме.

Облаците пред черния нос на „Боинг“-а бързо изтъняваха. За пръв път, откакто бяха прелетели над Върмонт. Брайън видя между бялосивкавото покривало да просветва процеп и през него — оловния Атлантически океан.

Наведе се към микрофона за салона:

— Слязохме до тавана, дами и господа. Очаквам тази незначителна въздушна буря да намалее, след като слезем под облаците. След няколко минути ще чуете удар отдолу. Това ще бъде спускането и закрепването на колесника. Продължавам спускането към зоната на Бангор.

Изключи и се обърна кратко към мъжа, седнал на мястото на навигатора.

— Пожелай ми късмет, Ник.

— Пожелавам ти, приятелче, наистина.

Със затаен дъх Лоръл погледна през прозореца. Облаците бързо се разсейваха. На няколко пъти видя океана: вълни, морска пяна, голяма скала, подаваща се от водата като зъб на мъртво чудовище. Зърна и отблясък на оранжево, което можеше да бъде шамандура.

Преминаха над малък триглав остров и като накланяше и извиваше врат, тя успя да види брега точно пред тях. Тънки ивици от перести облаци закриваха погледа ѝ в продължение на четирийсет и пет безкрайни секунди. Когато се разчистиха, „Боинг“-ът отново беше над земя. Преминаха над нива, малка горичка, нещо като езеро.

„Но къде са къщите? Къде са пътищата, колите, сградите и кабелите за високо напрежение?“

Тогава от гърлото ѝ излезе стон.

— Какво има? — почти извика Дина. — Какво има, Лоръл? Какво не е наред?

— Нищо! — провикна се тя тържествено. Видя долу тесен път, който водеше към малко крайбрежно село. Оттук то изглеждаше като град играчка с малки коли играчки, паркирани по главната улица. Видя камбанарията на църква, градска пясъчна база, бейзболно игрище на Младежката лига. — Нищо страшно! *Всичко си е там! Все още всичко си е там!*

Зад нея заговори Робърт Дженкинс. Гласът му беше спокоен, равномерен и дълбоко обезкуражен.

— Госпожо — каза той, — боя се, че съвсем не сте права.

Дълъг, бял пътнически самолет летеше бавно над земята на трийсет и пет мили източно от Международното летище на Бангор. На опашката му с големи горди цифри пишеше „767“. На корпуса му бяха изписани думите „АМЕРИКАН ПРАЙД“, наклонени назад, за да показват скорост. От двете страни на носа му беше нарисован фирменият знак на компанията — голям червен орел. Разперените криле на орела бяха изпъстрени със сини звезди, ноктите му бяха извадени, а главата — леко извита. Както и самолетът, който украсяваше, орелът изглеждаше готов за приземяване.

Докато летеше към предградията на големия град, самолетът не хвърляше никаква сянка върху земята — не валеше дъжд, но утрото беше сиво и нямаше слънце. Коремът на самолета зейна. Колесникът му се спусна и се отвори. Колелата заеха местата си под корпуса и под пода на кабината.

Полет 29 на „Американ прайд“ се спускаше над склона край Бангор. Направи лек завой наляво: капитан Енгъл вече можеше да коригира курса визуално и го правеше.

— Виждам го! — извика Ник. — Виждам летището! Боже мой, каква прекрасна гледка!

— Ако го виждаш, значи си станал от мястото си — каза Брайън. Говореше, без да се обръща настрани. Сега нямаше време за обръщане. — Закопчай колана си и млъкни.

Но тази самотна дълга писта наистина беше прекрасна гледка.

Брайън насочи носа на самолета в средата на пистата и продължи да се спуска, мина през триста метра, после през двеста и петдесет. Под крилето на самолета се изнизваше сякаш безкрайна борова гора. Накрая се появиха купчина сгради — неспокойните очи на Брайън автоматично отбелязаха обичайния безпорядък от мотели, бензиностанции и закусвални — а след това преминаха над река Пенобскот и навлязоха във въздушното пространство на Бангор. Брайън. Отново провери таблото, отбеляза, че лампите на клапите му

светят зелено, и после отново се опита да се свърже с летището... макар да знаеше, че е безнадеждно.

— Кулата в Бангор, тук полет 29 — каза той. — Обявявам авария. Повтарям, *обявявам авария*. Ако имате движение по пистите, освободете ми пътя. Навлизам.

Погледна към индикатора на скоростта точно навреме, за да види, че тя спада под двеста и дваисет — скорост, която теоретически, го принуждаваше да се приземи. Под него след оредяващите дървета се показва игрище за голф. Погледът му бързо премина по зеления надпис на хотел „Холидей ин“ и после към очите му се втурнаха лампите, които отбелязваха началото на пистата, на която с големи цифри пишеше 33.

Лампите не бяха нито червени, нито зелени. Те просто бяха мъртви.

Нямаше време да мисли за това. Нямаше време да мисли какво би се случило, ако някой „Лиърджет“ или малък „Дойка“ внезапно се изтърколи на пистата пред него. Нямаше време да прави нищо друго, освен да приземи птицата.

Преминаха над тясна ивица от трева и чакъл, а след това на десет метра под самолета се показва бетонната писта. Преминаха над първия ред бели ленти и след това точно под тях започнаха следите от гуми — в тази далечна точка явно направени от самолетите на Въздушната национална охрана.

Брайън внимателно доближи „Боинг“-а до пистата. Точно под него проблясна вторият ред бели ленти... и миг след това последва лек удар — главният колесник докосна земята. Сега самолетът се понесе по писта 33 с двеста километра в час, с леко вирнат нос и крила малко под ъгъл. Брайън отвори клапите докрай и включи реверса. Чу се нов удар — даже по-лек от първия, и носът се приземи.

После самолетът започна да намалява скоростта си от двеста на сто и седемдесет, от сто и седемдесет на сто и дваисет, от сто и дваисет на шейсет, и от шейсет до скорост, с която може да тича човек. Беше успял. Бяха на земята.

— Нормално кацане — каза Брайън. — Нищо особено. — След това на пресекулки изпусна дълга въздишка и спря окончателно самолета — все още на четиристотин метра встрани от най-близката писта за рулиране. Тънкото му тяло изведнъж беше обхванато от

пристъп на неудържимо треперене. Вдигна ръка към лицето си и избърса цяла топла шепа пот. Погледна към нея и леко се изсмя.

Почувства на рамото си ръка.

— Добре ли си, Брайън?

— Да — каза той и отново вдигна микрофона.

— Дами и господа — каза той, — добре дошли в Бангор.

Зад себе си чу хор от овации и се усмихна отново.

Ник Хоупул не се усмихваше. Той се беше наклонил над мястото на Брайън и се взираше през прозореца на кабината. Нищо не се движеше по плетеницата от писти; нищо не се движеше и по пистите за рулиране. Никакви транспортни машини или коли на охраната не бръмчаха напред-назад по асфалта. Виждаха се само няколко камиона, един армейски транспортен самолет — „С 12“, паркиран на външна писта за рулиране, и самолет „Делта 727“, паркиран до един от подвижните коридори на терминалите, но те стояха неподвижни като статуи.

— Благодаря ти за поздрава с „добре дошъл“, приятелю — каза Ник тихо. — Дълбоката ми благодарност произтича от факта, че, изглежда, ти си единственият, който ще ми отправи такъв поздрав. Това място е напълно пусто.

Въпреки продължаващата тишина по радиото, Брайън не беше склонен да приеме преценката на Ник... но докато с рулиране придвижи самолета до една точка за паркиране между два от подвижните коридора на терминалите за пътници, той видя, че не е възможно да вярва в каквото и да било друго. Не беше само от липсата на хора; не беше и от липсата дори на една кола от охраната, която да пристигне, за да провери откъде се е взел нечаканият „Боинг 767“ — беше от атмосферата на пълна липса на живот — като че ли Международното летище на Бангор беше изоставено от хиляда или от сто хиляди години. Влакче за багаж, теглено от джип с няколко нахвърляни върху платформите му куфари, беше паркирано под едното крило на „Делта“-та. Тази гледка притегляше погледа на Брайън, докато приближаваше „Боинг“-а възможно по-близо и го паркираше. Дюзината куфари изглеждаха древни като експонати, изкопани от мястото, на което се е намирал някакъв древен приказен град. „Чудя се дали човекът, който е открил гробницата на фараон Тутанкамон, се е чувствал така, както се чувствам сега“ — помисли той.

Загаси двигателите и за миг остана неподвижен. Сега не се чуваше никакъв звук освен лекия шепот на допълнителното захранващо устройство — едно от четирите — в задната част на самолета. Ръката на Брайън се премести към ключа, на който пишеше „ВЪТРЕШНО ЗАХРАНВАНЕ“, докосна го и веднага се дръпна. Изведнъж му се прииска да не загасва абсолютно всичко. Нямаше причина да остави нещо да работи, но гласът на инстинкта беше много силен.

„Освен това — помисли си той — не мисля, че има някой, който би надал вой за хабенето на гориво... на малкото, което е останало за хабене.“ Разкопча предпазния ремък и стана.

— А сега какво, Брайън? — попита Ник. Той също беше станал и Брайън забеляза за пръв път, че Ник беше поне с десет сантиметра по-висок от него. Помисли си: „Аз командвах положението. Откакто се случи това зловещо нещо — и, за да бъда по-точен, откакто открихме,

че се е случило — положението командвах аз. Но мисля, че съвсем скоро това ще се промени.“

Откри, че не го е грижа. Управлението на „Боинг“-а в облаците беше отнело и последния му грам кураж, но той не очакваше никакви благодарности за това, че не си беше загубил ума и си беше свършил работата; куражът беше едно от нещата, за които му плащаха. Спомни си как веднъж един пилот му каза: „Плащат ни сто хиляди долара или повече годишно, Брайън, и наистина го правят само по една причина. Знаят, че в кариерата на почти всеки пилот има трийсет или четирийсет секунди, когато той наистина може да се прояви. Плащат ни, за да не се вцепеним, когато накрая тези секунди настъпят.“

Всичко беше много добре, докато мозъкът му казваше, че трябва да се спуска през облаците или вече, просто няма избор; окончанията на нервите му просто продължаваха да крещят своето предупреждение, телеграфирайки високоволтовия си ужас пред неизвестното. Дори Ник, какъвто и да беше и каквото и да правеше на земята, беше поискал да отстъпят пред облаците, когато се стигна до критичния момент. Той имаше нужда от Брайън, за да направи това, което трябваше да се направи. Той и всички останали имаха нужда Брайън да бъде техният кураж. Сега обаче бяха кацнали и вече нямаше чудовища зад облаците само тази зловеща тишина и едно изоставено влакче за багаж, което стоеше под крилото на „Делта 727“.

„И така, ако искаш да командваш и да бъдеш капитан, приятелю извивач на носове, имаш благословията ми. Даже ще ти дам да си сложиш шапката ми, ако искаш. Но не преди да слезем от самолета. Докато ти и останалите гъски не слезете наистина на земята, аз отговарям за вас.“

Но Ник му беше задал въпрос и Брайън реши, че той заслужава отговор.

— Сега слизаме, а после ще видим кое как е — каза той и се измъкна покрай англичанина.

Ник го спря с ръка.

— Мислиш ли, че...

Брайън усети пристъп на изненадващ гняв. Освободи се от ръката на Ник.

— Мисля, че трябва да слезем от самолета — каза той. — Няма кой да доближи подвижния коридор до нас или да ни докара стълба,

така че мисля, че трябва да използваме аварийния улей. След това мисли *ти, приятелче*.

Той мина през първа класа... и почти падна върху количката за напитки, която лежеше на едната си страна. Имаше много счупени стъкла, миришеше на алкохол — очите му се насълзиха. Брайън прекрачи боклуците. Ник го настигна към края на салона за първа класа.

— Брайън, ако съм казал нещо, което те е обидило, съжалявам. Ти извърши страхотно добра работа.

— Не си ме обидил — каза Брайън. — Просто през последните десетина часа трябваше да се справям с разгерметизиран самолет над Тихия океан, да открия, че бившата ми жена е умряла в някакъв глупав пожар в апартамента си в Бостън и че Съединените щати са били закрити. Чувствам се малко чалнат.

Мина през бизнес-класата и влезе в главния салон. За миг там се възцари пълна тишина — всички просто седяха и го гледаха с белите си лица с нямо неразбиране.

После Албърт Коснър започна да ръкопляска.

След миг към него се присъедини Боб Дженкинс... и Дон Гафни... и Лоръл Стивънсън. Плешивият мъж се огледа и също започна да ръкопляска.

— Какво има? — попита Дина Лоръл. — Какво се е случило?

— Капитанът — каза Лоръл и заплака. — Капитанът, който ни свали на земята в безопасност.

Тогава и Дина започна да ръкопляска.

Брайън ги гледаше онемял. Застанал зад него, Ник се присъедини към аплодисментите. Пътниците разкопчаха предпазните си колани и застанаха до седалките си, продължавайки да ръкопляскат. Единствените трима, които не се присъединиха, бяха Бетани, която беше припаднала, брадатият мъж, който все още хъркаше на задния ред, и Крейг Туми, който ги изгледа с укор със странния си безумен поглед, след което започна да къса нова ивица от самолетното списание.

Брайън усети, че лицето му се налива с кръв — просто всичко беше прекалено тъпо. Той вдигна ръце, но за момент продължиха да ръкопляскат, без да му обръщат внимание.

— Дами и господа, моля... моля... Уверявам ви, това беше съвсем обикновено кацане?

— Глупости, госпожо, няма нищо — каза Боб Дженкинс с гласа на Гари Купър и Албърт избухна в смях. Зад него очите на Бетани се отвориха и тя се огледа слисана.

— Кацнахме живи, нали? — каза тя. — Боже мой! Това е страхотно! Мислех, че вече сме мъртво месо!

— Моля — каза Брайън. Вдигна ръце по-високо и сега се чувстваше странно приличащ на Ричард Никсън, който приема издигането на кандидатурата му за още четири години. Трябваше да преодолее внезапните пориви на смях. Не можеше да се засмее — пътниците нямаше да разберат. Те искаха герой и бяха избрали него. Можеше и да приеме тази позиция... и да я използва. Но все пак трябваше и да ги свали от самолета. — Моля за вашето внимание!

Те спряха да аплодират един по един и го погледнаха в очакване — всички освен Крейг, който захвърли списанието си настрани с внезапен решителен жест. Откопча колана си, стана и излезе в прохода, като риташе купчината хартиени ивици настрани. Започна да се рови в шкафа над мястото си, като се мръщеше съсредоточено.

— Вие сте гледали през прозореца, така че знаете, колкото знам и аз — каза Брайън. — Повечето от пътниците и целият екипаж на този полет са изчезнали, докато ние сме спали. Това е достатъчно налудничаво, но сега сме изправени пред още по-налудничаво предположение. Изглежда, като че ли и много други хора са изчезнали... но логиката подсказва, че другите хора може да са някъде наоколо. Ние оцеляхме след това, каквото и да е било то, така че и други може да са оцелели.

Боб Дженкинс — писателят на криминални романи, прошепна нещо на един дъх. Албърт го чу, но не можа да вникне в думите.

Обърна се наполовина към Дженкинс точно когато писателят промълви думите отново. Този път Албърт ги схвана. Те бяха: „Лъжлива логика.“

— Най-добрият начин да се справим с това, мисля аз, е да предприемаме нещата едно по едно. Стъпка номер едно е излизането от самолета.

— Аз съм си купил билет до Бостън — каза Крейг Туми със спокоен, разумен глас. — Искам да отида в Бостън.

Ник излезе иззад рамото на Брайън. Крейг го погледна и очите му се свиха. За миг той отново заприлича на домашен котарак с лош характер. Ник вдигна ръка с извити към дланта пръсти и размърда две от кокалчетата си в жест като извиване на нос. Крейг Туми, когото някога бяха заставяли да стои със запалена клечка кибрит между пръстите на краката, докато майка му пееше „Честит рожден ден“, разбра веднага. Винаги беше схващал бързо. И можеше да почака.

— Ще трябва да използваме аварийния улей — каза Брайън. — Искам да ви покажа какво трябва да правите. Слушайте внимателно, след това се стройте по един и ме следвайте към предната част на самолета.

След четири минути предният изход на самолета на „Американ прайд“, полет 29, се отвори навън. От отвора се чу някакъв тих разговор и веднага престана при допира с хладния, неподвижен въздух. Чу се свистящ звук и голямо кълбо от оранжев плат внезапно разцъфна пред вратата. За миг приличаше на някакъв странен хибриден слънчоглед. Разрасна се и при падането си започна да придобива форма — наду се във вид на бухнал улей на отделни ребра. Когато долната част на улея падна на асфалта, се чу едно слабо „пук!“ и после краят просто остана там, като гигантски оранжев надуваем дюшек.

Брайън и Ник стояха в началото на късата опашка на левия борд на първа класа.

— Има нещо лошо във въздуха навън — каза Ник с нисък глас.

— Какво имаш предвид? — попита Брайън. Той понижи гласа си даже повече. — Отрова?

— Не... не мисля така. Но няма миризма, няма вкус.

— Ти си луд — каза неспокойно Брайън.

— Не, не съм — каза Ник. — Това е летище, приятелю, а не ливада, но помирисваш ли масло или бензин? Аз не мога.

Брайън подуши. И не усети нищо. Ако въздухът беше отровен — не вярваше да е така, но ако беше — то това беше бавнодействаща отрова. Дробовете му си го обработваха съвсем нормално. Но Ник беше прав. Нямаше мирис. А другото, по-неуловимо свойство, което англичанинът беше нарекъл вкус... и него го нямаше. Въздухът извън отворената врата имаше съвсем неутрален вкус. Вкусът му беше като на консерва.

— Нещо лошо ли има? — попита Бетани Симс разтревожено. — Искам да кажа, не съм сигурна дали непременно искам да знам, ако има нещо, но...

— Няма нищо лошо — каза Брайън. Той преброи главите, стигна до десет и пак се обърна към Ник: — Онзи тип в черно все още спи. Мислиш ли, че трябва да го будим?

Ник помисли за миг, после поклати глава.

— Нека не го будим. Нямаме ли си достатъчно проблеми за момента и без да трябва да си играем на бавачки с някакъв махмурлия?

Брайън се ухили, точно такива бяха и неговите мисли.

— Да, мисля, че си имаме. Добре слизай пръв, Ник. Дръж долната част на улея. Аз ще помогна на останалите.

— Може би *ти* ще се спуснеш пръв, в случай че моят приятел с голямата уста реши отново да се заяжда за непредвиденото спиране.

Брайън погледна към мъжа с полото. Той стоеше в задната част на опашката — с тънко куфарче с монограм в едната си ръка, загледан безизразно в тавана. Лицето му беше като на манекен от универсален магазин.

— Няма да си имам неприятности с него — каза той, — защото не давам пукната пара какво прави. Може да — излезе или да остане — на мене ми е все едно.

Ник се ухили.

— Достатъчно добро и за мен. Да започнем великото излизане от пустинята.

— Събу ли си обувките?

Ник вдигна в ръка чифт черни обувки от козя кожа.

— Добре — тръгвай! — Брайън се обърна към Бетани. — Гледайте внимателно, госпожице — вие сте следващата.

— О, Боже — мразя такива гадости.

Въпреки това Бетани се приближи плътно до Брайън и внимателно загледа как Ник Хоупуел действа с улея. Той скочи с двата крака едновременно, така че заприлича на човек, който пада в седнало положение на батут. Падна по задник и се спусна надолу. Направи го чисто — долната част на улея почти не се помръдна. Стъпи на асфалта, както си беше по обути в чорапи крака, стана, завъртя се кръгом и направи комичен поклон с ръце на гърба.

— Просто като фасул — извика той нагоре. — Следващият клиент!

— Това сте вие, госпожице — каза Брайън. — Казвате се Бетани, нали?

— Да — каза тя нервно. — Мисля, че не мога да го направя. Провалих се по гимнастика всичките три семестъра и накрая ми позволиха вместо нея да държа втори път домашно стопанство.

— Ще го направите чудесно — каза й Брайън. Помисли си, че хората използват улея с много по-малко уговорки и с много повече ентузиазъм, когато съществува заплаха, която могат да видят — дупка в корпуса или пожар в някой от двигателите.

— Събухте ли си обувките?

Обувките на Бетани — всъщност чифт стари розови кецове — бяха събути, но въпреки това тя се опитваше да се дръпне от вратата и яркооранжевия канал.

— Може би, ако първо пийна нещо?

— Господин Хоупуел държи улея и всичко ще бъде наред — я уговаряше Брайън, но започна да се страхува, че ще трябва да я бутне. Не му се искаше, но ако тя не скочеше скоро, щеше да го направи. Не можеш да ги изпратиш отзад на опашката, докато смелостта им се върне — това беше голямото „не — не“, когато се стигаше до аварийния улей. Ако го направиш с един, всички искат да се върнат отзад на опашката.

— Хайде, Бетани — каза изведнъж Албърт. Той беше взел калъфа с цигулката си от багажното отделение и го държеше притиснат под мишницата си. — Страх ме е до смърт от това нещо и ако ти слезеш, ще трябва и аз да го направя.

Тя погледна изненадана към него.

— Защо?

— Защото си момиче — каза той просто. — Знам, че обръщам прекалено внимание на пола, но това е.

Бетани го погледа още миг, след това се разсмя и се обърна към улея. Брайън беше решил да я бутне, ако отново се огледа или се дръпне назад, но тя не го направи.

— Ех, ако си имах малко трева — каза тя и скочи. Беше видяла как се пързулна Ник и знаеше какво да направи, но в последния момент изгуби смелост и отново се опита да подвие крака под себе си. В резултат, докато се спускаше по пружиниращата повърхност на улея, тя се хлъзна на едната му страна. Брайън беше сигурен, че ще изпадне, но Бетани сама видя опасността и успя да се претърколи обратно. Спусна се по наклона, легнала на дясната си страна, с една ръка на главата, с блуза набрана отзад чак до врата й. Ник я хвана и тя стъпи на земята.

— О, чудесно — каза задъхано Бетани. — Като че ли отново съм дете.

— Добре ли сте? — попита Ник.

— Да. Може малко да съм намокрила гащите, но съм добре.

Ник ѝ се усмихна и се обърна отново към улея. Албърт погледна с извинение към Брайън и протегна калъфа с цигулката.

— Не бихте ли подържали това? Страх ме е, че ако падна отстрани, може да се счупи. Нашите ще ме убият. Това е Греч.

Брайън взе цигулката. Лицето му беше спокойно и сериозно, но вътрешно той се усмихваше.

— Мога ли да погледна? Свирех на една такава преди почти хиляда години.

— Разбира се — каза Албърт.

Интересът на Брайън оказа успокояващ ефект върху момчето... а той искаше точно това. Откопча трите закопчалки и отвори калъфа. Цигулката наистина беше Греч, а и не от най-лошите в тази престижна серия. Брайън си каза, че за парите, които струва, може да се купи малка кола.

— Красива е — каза той и дръпна четири струни по грифа и в малката мелодия „Кучето ми има бълхи“. Звучаха сладко и красиво. Брайън затвори и закопча калъфа отново.

— Ще я пазя. Обещавам.

— Благодаря. — Албърт застана на вратата, пое дълбоко въздух и го изпусна отново.

— Джеронимо — каза той със слабо гласче и скочи. Докато скачаше, беше мушнал ръце под мишниците си — предпазването на ръцете във всяка ситуация, в която е възможна физическа повреда, беше толкова дълбоко загнездено в него, че беше станало рефлекс. Той се спусна по задник по улея и слезе до долу невредим.

— Браво! — каза Ник.

— Нищо особено — провлечено каза Аса Коснър, излезе от улея и за малко не се спъна в собствените си крака.

— Албърт! — извика надолу Брайън. — Дръж! — Протегна се, постави калъфа с цигулката в центъра на улея и го пусна. Албърт лесно го хвана на около метър и половина преди края, мушна го под мишница и отстъпи встрани.

Дженкинс затвори очи, докато скачаше, и се смъкна до долу легнал накриво върху един от костеливите си бутове. Ник пъргаво мина откъм лявата страна на улея и хвана писателя точно когато падаше, като го спаси от неприятен удар върху бетона.

— Благодаря, младежо.

— Няма защо, приятелче.

Следващият беше Гафни, след това — плешивият. После на вратата застанаха Лоръл и Дина Белман.

— Страх ме е — каза Дина с тънък, развълнуван глас.

— Не бой се, миличка — каза Брайън. — Дори не трябва да скачаш. — Той постави ръцете си на раменете на Дина и я обърна с лице към него и с гръб към улея. — Подай ми ръце и аз ще те спусна по улея.

Но Дина ги дръпна обратно зад гърба си.

— Не вие — каза тя. — Искам Лоръл да го направи.

Брайън погледна към младичката жена с тъмната коса.

— Бихте ли го направили?

— Да — каза тя. — Ако ми кажете как точно.

— Дина вече знае. Положете я на улея, като я държите за ръце. Като легне по корем с опънати крака, ще се спусне право долу.

Ръцете на Дина бяха студени.

— Страх ме е — повтори тя.

— Миличка, ще бъде просто като спускане по пързалката на детската площадка — каза Брайън. — Мъжът с британския акцент те чака долу, за да те хване. Стои с протегнати ръце също като играч на бейзбол. — Изведнъж осъзна, че Дина не знае тези неща.

Дина погледна към него, като че ли беше съвсем глупав.

— Не от спускането. Страх ме е от това място. Мирише странно.

Лоръл, която не беше открила никаква миризма освен на собствената си пот от нерви, погледна безпомощно към Брайън.

— Миличка — каза Брайън и коленичи пред сляпото момиченце, — трябва да слезем от този самолет. Знаеш това, нали?

Стъклата на тъмните очила се обърнаха към него.

— *Защо? Защо* трябва да слезем от самолета? Тук няма никой.

Брайън и Лоръл се спогледаха.

— Е — каза Брайън, — не можем наистина да знаем, докато не проверим, нали?

— Аз вече знам — каза Дина. — Няма нищо за помирисване и нищо за чуване. Но... но...

— Но какво, Дина? — попита Лоръл.

Дина се заколеба. Искаше да ги накара да разберат, че не начинът, по който трябваше да напусне самолета, я безпокои. Тя се беше спускала по пързалки и вярваше на Лоръл. Лоръл нямаше да я пусне, ако беше опасно. Нещо беше лошо тук, нещо не беше наред и точно от това се страхуваше — от лошото нещо. То не беше тишината и не беше пустотата. Имаше нещо общо с тези неща, но беше нещо повече от тихо.

Нещо *лошо*.

Но възрастните не вярват на децата, особено на слепите деца, да не говорим за слепите *момиченца*. Тя искаше да им каже, че не могат да останат тук, че не е *безопасно* да останат тук, че трябва да подкарат самолета и да тръгнат отново. Но какво биха казали те? Добре, разбира се, Дина е права, всички обратно в самолета? По никакъв начин.

Те ще видят. Ще видят, че е празно и тогава ще се върнем обратно на самолета и ще отидем някъде другаде. Някъде, където не се чувства нещо лошо. Все още има време.

„Поне така мисля.“

— Няма значение — каза тя на Лоръл. Гласът ѝ беше нисък и отчаян. — Сложи ме на улея.

Лоръл внимателно я нагласи. След миг Дина гледаше нагоре към нея. „Само дете всъщност не гледа — си помисли Лоръл, тя изобщо не може да гледа“, а босите ѝ крака бяха проснати надолу върху оранжевия улей.

— Добре ли си, Дина? — попита Лоръл.

— Не — каза Дина. — *Нищо* не е добре тук. — И преди Лоръл да я пусне, Дина издърпа ръцете си от ръцете ѝ и се освободи. Спусна се до долу и Ник я хвана.

Лоръл стъпи пред вратата, спусна се точно по улея и докато се плъзгаше, акуратно придържаше полата си. Останаха Брайън, дремещият пияница в задната част на самолета и онова животно, което обичаше забавленията и късането на хартия — господин Полото.

„Няма да си имам неприятности с него — беше казал Брайън, — защото не давам пукната пара какво прави.“ Сега откри, че не е съвсем така. Мъжът не играеше с открити карти. Брайън подозираше, че дори

и момиченцето го знаеше, а момиченцето беше сляпо. Какво би станало, ако го оставеха и той решише да буйства? Какво щеше да стане, ако в пристъпа на буйство решише да влезе в кабината?

„И какво от това? Нали не можеш да отидеш никъде. Резервоарите са почти празни.“

Все пак тази мисъл не му хареса, и то не само защото в „Боинг 767“ имаше апаратура за милиони долари. Може би това, което почувства, беше неясен отглас от видяното на лицето на Дина, когато тя погледна от улея. Нещата тук бяха зле, дори по-зле, отколкото изглеждаха..., и това беше страшно, защото той не знаеше как нещата биха могли да бъдат по-зле. Самолетът обаче беше в ред. Дори и с почти празни резервоари за гориво, „Боинг“-ът беше свят, който той познаваше и разбираше.

— Твой ред е, приятелю — каза той толкова вежливо, колкото можа.

— Знаете, че ще се оплача от вас, нали? — попита Крейг Туми със странно мил глас. — Знаете ли, че смятам да съдя цялата авиокомпания за трийсет милиона долара и смятам да ви определя като главен ответник?

— Това е ваше право, господин...

— Туми. Крейг Туми.

— ... господин Туми — съгласи се Брайън. Спря се за момент. — Господин Туми, знаете ли какво се е случило с нас?

Крейг погледна през отворената врата — погледна към пустия асфалт и широките, леко поляризирани стъкла на прозорците на терминала на второ ниво, където нямаше никакви щастливи приятели и роднини, които да стоят в очакване да прегърнат пътниците, нямаше нетърпеливи пътници, които да очакват извикването на техния полет.

Разбира се, той знаеше. Това беше работа на ланголиерите. Ланголиерите бяха дошли за всички тези глупави, мързеливи хора точно както баща му винаги беше казвал, че ще стане.

Със същия мил глас Крейг каза:

— В отдела за облигации на банковата корпорация „Пустинно слънце“ аз съм известен като Товарния кон. Знаете ли това? — За момент той направи пауза, очевидно чакаше Брайън да отговори по някакъв начин. Когато Брайън не го направи, Крейг продължи: — Разбира се, че не сте чували. Както не разбирате и колко важна е тази

среща в „Пруденшъл сентър“ в Бостън. Не повече, отколкото ви е грижа. Но нека ви кажа нещо, капитане: от резултатите от тази среща може да зависи икономическата съдба на цели нации — от тази среща, от която ще отсъствам, когато нещата се завъртят.

— Господин Туми, всичко това е много интересно, но аз наистина нямам време...

— Време — внезапно изкрещя Крейг в лицето му. — Какво по дяволите знаете вие за времето! Аз знам всичко за времето! Времето е кратко, господине! Времето е неприятно кратко!

„Да върви по дяволите това побъркано копеле, ще го бутна“ — помисли си Брайън, но преди да го направи, Крейг Туми се обърна и скочи. Направи съвършено спускане, като същевременно придържаше куфарчето си до гърдите и това изведнъж напомни на Брайън една странна реклама на „Херц“ по телевизията — онази, в която О. Дж. Симпсън летеше над пистите по костюм и вратовръзка.

— *Времето е дяволски кратко!* — извика Крейг, докато се спускаше с куфарчето на гърдите си като щит, с крачоли, които се вдигаха нагоре и откриваха официалните му черни найлонови чорапи, стигащи до коленете.

Брайън промълви:

— Господи, какъв злокобен идиот! — Спря за миг пред горния край на улея, огледа още веднъж удобния, познат свят на самолета си... и скочи.

Десет души стояха на две малки групи под гигантското крило на „Боинг“-а с нарисуван на носа червено-син орел. В едната група бяха Брайън, Ник, плешивият мъж, Бетани Симс, Албърт Коснър, Робърт Дженкинс, Дина, Лоръл и Дон Гафни. Леко отделен от тях образуваше самостоятелна група Крейг Туми, известен още като Товарния кон. Крейг се наведе и съсредоточено изтръска калта от панталоните си с лявата си ръка. Дясната му ръка здраво стискаше около дръжката на куфарчето му. След това се изправи и се огледа с широко отворени, безразлични очи.

— И какво сега, капитане? — попита оживено Ник.

— Ти ми кажи. Кажи на всички.

Хоупуел го погледна за миг. Едната му вежда беше леко повдигната, като че ли се канеше да го пита дали говори сериозно. Брайън наклони главата си само на два сантиметра. Това беше достатъчно.

— Е, смятам, че за начало стига да влезем в терминала — каза Ник. — Кой е най-бързият начин да стигнем там? Някаква идея?

Брайън кимна към редицата от влачета за багаж, паркирани под издадения главен терминал.

— Предполагам, че най-бързият начин да влезем без подвижен коридор би била багажната лента.

— Добре. Да се качим. Дами и господа, тръгваме ли?

Беше кратка разходка, но Лоръл, която държеше за ръка Дина, помисли, че това е най-странната разходка в живота ѝ. Виждаше всичко сякаш отгоре, по-малко от дузина точки, които се движат бавно по широка бетонна плоскост. Нямаше вятър. Не пееха птички. В далечината не се чуваха двигатели и никакъв човешки глас не нарушаваше неестествената тишина. Дори стъпките им ѝ се струваха не наред. Тя носеше обувки с високи токчета, но вместо високото тракане, на което беше свикнала, сякаш чуваше само леки, тъпи тупкания.

„Сякаш — помисли си тя, — това е ключовата дума. От това, че ситуацията е така странна, всичко изглежда странно. От бетона е. Високите токчета звучат по друг начин по бетон.“

Но тя и преди беше ходила с високи токчета по бетон. Не си спомняше да е чувала точно такъв звук преди. Беше някак... блед. Безсилен.

Стигнаха до паркираните влакчета за багаж. Ник се промъкна между тях начело на колоната и спря пред неподвижния конвейер, който излизаше от отвор с висящи гумени ленти. Конвейерът правеше широк кръг върху площадката, където обикновено стояха носачите, за да разтоварят платформите, след това отново влизаше в терминала през друг отвор с висящи гумени ленти.

— За какво са тези парчета гума? — попита нервно Бетани.

— Мисля, че за да предпазват от течение при студено време — каза Ник. — Нека първо аз да си мушна главата и да хвърля един поглед. Не бойте се — само за момент. — И преди някой да успее да отговори, той се метна на конвейерната лента и тръгна към един от отворите, прорязани в сградата. Стигна го, коленичи и мушна глава между гумените ленти.

„Ще чуем свистене и после тупване — ужасено си помисли Албърт, — и когато го издърпаме обратно, главата му няма да я има.“

Нямаше свистене, нямаше тупване. Когато Ник се дръпна, главата му все още беше здраво закрепена за врата му, а на лицето му имаше замислено изражение.

— Всичко е чисто — каза той и радостният му тон се видя на Албърт малко фалшив. Хайде, минавайте, приятели. Когато някой срещне някой и така нататък.

— *Има* ли някой там? Господине, има ли вътре мъртви хора?

— Поне аз не видях, госпожице — каза Ник. Вече беше изоставил всеки опит да се държи весело. — Цитирах погрешно стария Боби Бърнс в опит да се пошегувам. Боя се, че вместо хумор се получи безвкусица. Истината е, че изобщо не видях никого. Но нали очаквахме тъкмо това?

Така беше... но въпреки това думите му се забиха в сърцата им. Както и на самия Ник, ако се съдеше по тона му.

Един след друг те се качиха върху конвейера и запълзяха след него през висящите гумени ленти.

Дина се спря точно пред него и завъртя глава към Лоръл. По тъмните ѝ очила пробяга светъл лъч и те за момент се превърнаха в огледала.

— Наистина не е добре тук — повтори тя и се провря от другата страна.

Един по един всички стъпваха в залата на главния терминал на Международното летище на Бангор странен багаж, пълзящ по спрялата лента на конвейера. Албърт помогни на Дина да слезе и всички застанаха прави, оглеждайки се в тихо учудване.

Шокиращата изненада от събуждането в самолет, който по магически начин е изпразнен от хора, беше минала — сега мястото на учудването беше заето от объркване. Никой от тях не беше влизал в напълно празен терминал на летище. Гишетата за коли под наем бяха пусти. Мониторите за пристигащите и заминаващи самолети бяха тъмни и мъртви. Никой не стоеше до гишетата, които обслужваха авиокомпаниите „Делта“, „Юнайтед“, „Нортуест“, „Еърлинк“ или „Мидкоуст“. Огромният резервоар по средата на залата с надписа „Купувайте омари от Мейн“ беше пълен с вода, но вътре нямаше никакви омари. Луминесцентните лампи на тавана бяха загасени и малкото светлина, която влизаше през вратите на отсрещната страна на широкото помещение, избледняваше още на средата на залата, поради което десетимата от полет 29 стояха скупчени в мрачно гнездо от сенки.

— Добре — каза Ник. Опитваше се да се прави на бодър, но си личеше, че е стъписан, — да опитаме с телефоните, а?

Докато той вървеше към редицата от телефони, Албърт се разходи до гишето, на компаниите за коли под наем. На рафтовете на задната стена видя папки за „Бригс“, „Хендълфорд“, „Марчант“, „Фенвик“ и „Пестълман“. Без съмнение във всяка от тях имаше договор за наемане заедно с карта на централната зона на щата Мейн, а на всяка карта имаше и стрелка с надпис „ВИЕ СТЕ ТУК“, която да сочи към град Бангор.

„Но къде сме ние всъщност? — се чудеше Албърт. — И къде са «Бригс», «Хендълфорд», «Марчант», «Фенвик» и «Пестълман»? Не са ли пренесени в друго измерение? Може би това е «Благодарният мъртвец»? Може би «Мъртвецът» се, играе някъде в щата и всички са заминали на представлението...“

Чу зад себе си сухо драскане. Подскочи и бързо се обърна, вдигна калъфа на цигулката като тояга. Пред него стоеше Бетани и поднасяше запалена клечка кибрит към цигарата си. Тя повдигна вежди.

— Изплаших ли ви?

— Малко — каза Албърт, свали калъфа и я погледна с плаха, притеснена усмивка.

— Съжалявам. — Тя загаси клечката, хвърли я на пода и дълбоко дръпна от цигарата си. — Така. Поне *това* е по-добре. Не посмях да запала в самолета. Беше ме страх нещо да не избухне.

Край тях мина Боб Дженкинс.

— Знаете ли, аз ги оставих преди около десет години.

— Моля, без лекции — каза Бетани. — Имам чувството, че ако се отървем живи и здрави, ще попадна на лекции за цял месец. Твърдо. Здравно заключена.

Дженкинс повдигна вежди, но не попита за обяснение.

— Всъщност — каза той — смятах да ви помоля за една цигара. Изглежда, сега е отличен момент за подновяване на запознанството със старите навици.

Бетани се усмихна и му предложи една „Марлборо“. Дженкинс я взе и запали. Всмукна и дълго кашля от дима.

— Наистина сте отвикнали — отбеляза тя. Дженкинс се съгласи.

— Бързо ще свикна пак. Боя се, че това е истинският ужас от навика. Вие двамата забелязахте ли часовника?

— Не — каза Албърт.

Дженкинс посочи към стената над вратите на мъжката и дамската тоалетна. Часовникът на стената показваше 4:07.

— Съвпада — каза той. — Знаем, че сме били известно време във въздуха, когато се е случило да го наречем Събитието, докато намерим по-добър термин. 4:07. В източно дневно време това прави 1:07 тихоокеанско дневно време. Така че сега знаем момента.

— Виж ти, това е страхотно — каза Бетани.

— Да — каза Дженкинс, като или не забеляза, или предпочете да не забележи леката нотка на сарказъм в гласа ѝ. — Но има нещо нередно. Бих искал навън да имаше слънце. Тогава щях да съм сигурен.

— Какво имате предвид? — попита Албърт.

— Часовниците — поне електрическите — не вършат работа. Няма ток. Но ако имаше слънце, бихме могли да получим поне груба представа колко е часът по дължината и посоката на сенките. Моят часовник показва девет без четвърт, но аз не му вярвам. Струва ми се, че е по-късно. Няма доказателство и не мога да го обясня, но е така.

Албърт се замисли за това. Огледа се. Погледна отново към Дженкинс.

— Знаете ли — каза той, — *така* е. Чувствам се като че ли е почти обяд. Не е ли глупаво?

— Не е глупаво — каза Бетани. — Това е просто смяна на времето при дълъг полет.

— Не съм съгласен — каза Дженкинс. — Ние пътувахме от запад на изток, госпожице. Всяко обръкване в чувството за време, което изпитват пътуващите от запад на изток, е в обратна посока. Те чувстват, че е *по-рано*, отколкото би трябвало да бъде.

— Искам да ви попитам за нещо, за което споменахте в самолета — обади се Албърт. — Когато капитанът предположи, че *трябва* да има и други хора тук, вие казахте „фалшива логика“. Всъщност казахте го два пъти. Но това ми се вижда съвсем достатъчно. Ние всички бяхме заспали и *ние* сме тук. И ако това нещо се е случило в — Албърт погледна към часовника, — 4:07 ч. Бангорско време, почти всички в града трябва да са били заспали.

— Да — каза безизразно Дженкинс. — Тогава къде са?

Албърт се затрудни.

— Ами...

Чу се трясък — Ник беше окачил ядосано слушалката на един от телефонните автомати. Последният автомат от дългата редица — беше проверил всички.

— Никакъв сигнал — каза той. — Нищо. Нито на градските, нито на вътрешните. Брайън, към звука „не лаят кучета“ може да добавиш звук „не звънят телефони“.

— И така, какво ще правим? — попита, Лоръл. Чу далечния звук на собствения си глас и това я накара да се почувства много малка, много изгубена. До нея Дина се въртеше в бавни кръгове. Приличаше на човешки радар.

— Да се качим на горния етаж — предложи Плешивия. — Там трябва да е ресторантът.

Всички го погледнаха. Гафни изсумтя.

— Само за едно и също мислите, господине.

Плешивият мъж го погледна изпод вдигнатата си вежда.

— Първо, името ми е Руди Уоруик, а не господине — отговори той. — Второ, хората мислят по-добре, когато стомасите им са пълни. — Той сви рамене. — Просто обикновен природен закон.

— Мисля, че господин Уоруик е напълно прав — каза Дженкинс. — Всички ние *бихме* хапнали нещо... и ако се качим на горния етаж, може да намерим други доказателства, от които да разберем какво се е случило. Всъщност мисля, че би трябвало да намерим.

Ник сви рамене. Изведнъж видът му стана уморен и объркан.

— Защо не? — каза той. — Започвам да се чувствам като оня господин Робинзон Крузо.

В малка нестройна група тръгнаха към ескалатора, който също не работеше. Албърт, Бетани и Боб Дженкинс вървяха заедно отзад.

— Вие знаете нещо, нали? — попита изведнъж Албърт. — Какво е то?

— *Може* да знам нещо — го поправи Дженкинс, — а може и да не знам. За момента смятам да го запазя за себе си... освен едно предложение.

— Какво?

— Не за тебе — за младата дама. — Той се обърна към Бетани. Пестете си кибрита. Това е предложението ми.

— Какво? — изгледа го Бетани.

— Чухте ме.

— Да, мисля, че ви чух, но не схванах какво искате да кажете. Гореве вероятно има будка, господин Дженкинс. Там сигурно има много кибрити. Цигари и запалки едновременно — също.

— Съгласен съм — каза Дженкинс. — Все пак ви съветвам да пестите кибрита си.

„Отново си играе на Фило Кристи и не знам кой си“ — помисли Албърт.

Тъкмо смяташе да го каже и да помоли Дженкинс, ако може да запомни, че това не е някой от романите му, когато Брайън Енгъл спря в подножието на ескалатора толкова внезапно, че Лоръл трябваше рязко да дръпне Дина за ръката, за да предпази момиченцето от сблъскване с него.

— Гледайте къде ходите, моля ви — каза Лоръл. — Ако още не сте забелязали, момиченцето не може да вижда.

Брайън не ѝ обърна внимание. Той оглеждаше групичката бегълци.

— Къде е господин Туми?

— Кой? — попита плешивият мъж, Уоруик.

— Младежът с неотложната среща в Бостън.

— Какво ни интересува? — попита Гафни. — Добро отървяване от лош боклук.

Но Брайън беше неспокоен. Не му харесваше мисълта, че Туми се е измъкнал и е изчезнал някъде сам. Не знаеше защо, но тази мисъл изобщо не му харесваше. Погледна към Ник. Ник сви рамене и после поклати глава.

— Не го видях да тръгва, приятелю. Занимавах се с телефоните. Съжалявам.

— *Туми!* — извика Брайън. — *Крейг Туми! Къде сте?*

Нямаше отговор. Само тази странна, потискаща тишина. И тогава Лоръл забеляза нещо — нещо, от което кожата ѝ настръхна. Брайън беше направил фуния с ръцете си и викаше нагоре към ескалатора. При високия таван на помещението като това, трябваше да има поне малко ехо.

Но нямаше.

Съвсем никакво ехо.

Докато другите бяха заети долу — двамата тийнейджъри и старата кримка стояха до гишето за коли под наем, а другите гледаха към английския хулиган, който проверяваше телефоните, Крейг Туми беше изпъзлял по спрелия ескалатор — тих като мишка. Той чудесно знаеше къде иска да отиде; знаеше точно какво да търси, след като стигне там.

Бързо тръгна през голямата чакалня, без да обръща внимание на празните столове и празния бар, наречен „Червения барон“. Куфарчето се поклащаше до дясното му коляно. В далечния край на залата, в началото на широк тъмен коридор, имаше табела. На нея беше написано:

ИЗХОД 5. МЕЖДУНАРОДНИ ЛИНИИ —
 ПРИСТИГАНЕ
 БЕЗМИТНИ МАГАЗИНИ
 МИТНИЦА НА САЩ
 ЛЕТИЩНА ОХРАНА

Почти беше стигнал до коридора, когато отново погледна през широките прозорци... и крачките му станаха колебливи. Бавно се приближи до стъклото и погледна навън.

Нямаше нищо интересно освен пустия бетон и неподвижното бяло небе, но въпреки това очите му постепенно се разшириха и той почувства как в сърцето му започва да се прокрадва страх.

„Те идват“ — му каза изведнъж един мъртъв глас. Беше гласът на баща му — говореше от своя малък мавзолей, сгушен в един тъмен ъгъл в сърцето на Крейг Туми.

— Не — прошепна той и от произнесената дума, върху стъклото пред устните му разцъфна облаче пара. — Никой не идва.

„Ти беше лош. По-лошо. Ти беше мързелив.“

— Не!

„Да. Ти имаше среща и я пропусна. Избяга. Избяга далеч в Бангор, щата Мейн — най-глупавото място.“

— Не съм виновен — промълви той. Стискаше дръжката на куфарчето с почти болезнена сила. — Доведоха ме против желанието ми! Измамиха ме!

Никакъв отговор от вътрешния му глас. Само вълни на неодобрение. И отново Крейг почувства, че се намира под налягане — ужасно, непрекъснато налягане — теглото на хиляди метри морска вода. Вътрешният глас можеше да не му казва, че за него няма извинение — Крейг го знаеше. Знаеше го отдавна.

„ТЕ бяха тук... и ще се върнат. Ти знаеше това, нали?“

Той знаеше. Ланголиерите щяха да се върнат. Щяха да се върнат за него. Той никога не ги беше виждал, но знаеше колко са ужасни. А единствено той ли го знаеше? Май че не.

Помисли си, че може би и сляпото момиченце знае нещо за ланголиерите.

Но това нямаше значение. Единственото нещо, което имаше значение, беше да стигне до Бостън, преди ланголиерите да дойдат в Бангор от ужасното си съдбоносно леговище, за да го изядат жив и крещящ. Трябваше да стигне до тази среща в „Пруденшъл сентър“, трябваше да им каже какво е направил и тогава щеше да бъде...

Свободен.

Щеше да бъде свободен.

Крейг се отдръпна от прозореца, отдръпна се от пустотата и мъртвилото и тръгна по коридора под табелата. Премина покрай празните магазини, без да ги погледне. След тях стигна до вратата, която търсеше. На нея беше закачена малка правоъгълна табелка — точно над шпионката. „ЛЕТИЩНА ОХРАНА“.

Трябваше да влезе вътре. Независимо как — трябваше да влезе.

„Всичко това... тази лудост... не бива да остане в мен. Не бива да е в мен. Вече не.“

Протегна ръка и докосна звънеца на канцеларията на летищната охрана. На мястото на пустия поглед в очите му се четеше твърда решителност.

„Живях под напрежение дълго, много дълго време. Откакто станах на седем години? Не — мисля, че започна дори по-рано. Фактът е, че, откакто се помня, винаги съм бил под напрежение. Последното късче лудост е просто нова вариация. Вероятно става точно това, което каза мъжът в охлузеното спортно сако: опит. Агенти от някаква

секретна правителствена служба или някаква зловеща външна сила провеждат опит. Но нали реших повече да не участвам в никакви опити. Не ме интересува, дори това да е работа на баща ми или на майка ми, или на декана на Факултета по управление, или на Управителния съвет на банковата корпорация «Пустинно слънце». Реших да не участвам. Реших да избягам. Реших да стигна до Бостън и да свърша това, което планирах да направя, когато за пръв път представих проекта за покупка на аржентински облигации. Ако не го направя...“

Но той знаеше какво щеше да се случи, ако не го направи.

Щеше да полудее.

Опита да отвори вратата. Дръжката не се помръдна, но когато натисна вратата със слабо несигурно движение, вратата се отвори. Или е била оставена незаклучена, или се е отключила, когато е спрял токът и системите за охрана са се изключили. Крейг не се интересуваше от причината. Важното беше, че нямаше да има нужда да си мачка дрехите, докато се опитва да пропълзи през вентилационната шахта например. Все още беше твърдо решен да се появи на срещата преди края на деня и не искаше дрехите му да са изцапани с кал и масло, когато стигне там. Една от простите и безусловни истини на живота му беше: хората с мръсни костюми не заслужават доверие.

Бутна вратата и влезе.

Брайън и Ник стигнаха първи до ескалатора, другите се скупчиха около тях. Бяха в централната чакалня на Международното летище на Бангор — широк правоъгълник, пълен с леки пластмасови седалки, към облегалките за ръце на някои от тях имаше монтирани телевизори, включващи се с пускане на монета. Биеше на очи стената с простиращи се от тавана до пода прозорци от поляризирано стъкло. Непосредствено вляво от тях бяха будката за вестници и пунктът за контрол на пътниците, който обслужваше изход 1; отдясно, на другата страна на залата, бяха барът „Червения барон“ и ресторантът „Седмото небе“. След ресторанта започваше коридор, който водеше до канцеларията на летищната охрана и пристройката за пристигане на международните линии.

— Хайде — обади се Ник, а Дина каза:

— Чакайте.

Говореше със силен, настойчив глас и всички се обърнаха към нея с любопитство.

Дина пусна Лоръл и вдигна двете си ръце. Пъхна палци зад ушите си и разпери пръстите си като ветрила. После просто остана така, неподвижна като стълб в тази странна и доста зловеща поза.

— Какво? — започна Брайън.

— Ш-ш-шт! — изсъска Дина с рязък, нетърпящ възражение тон.

Обърна се леко наляво, след това — в другата посока, докато бялата светлина, която идваше през прозорците падна пряко върху нея и превърна без друго бледото ѝ лице в нещо призрачно и свръхестествено. Тя свали тъмните си очила. Очите под тях бяха големи, черни и не съвсем празни.

— Там — каза тя със слаб, унесен глас и Лоръл усети как ужасът започна да обхваща сърцето ѝ с ледени пръсти. И не беше единствена. Бетани се прислони по-близо до нея от едната ѝ страна, а Дон Гафни се приближи от другата.

— Там — аз мога да усещам светлината. Казват, че по това личало, че ще мога да виждам отново. Винаги мога да усещам

светлината. Нещо като топлина вътре в главата ми.

— Дина, какво... — попита Брайън.

Ник го смушка с лакът. Лицето на англичанина беше строго и мрачно, челото му — нарязано от бръчки.

— Тихо, приятел.

— Светлината и... тук.

Тя бавно се отдалечи от тях, с ръце все още разперени зад ушите, с лакти, обърнати напред, за да посрещнат всеки предмет, който може да се изпречи на пътя ѝ. Вървеше напред, докато не стигна на половин метър от прозореца. Тогава бавно протегна ръка, докато пръстите ѝ докоснат стъклото. Приличаха на очертания на черна морска звезда на фона на бялото небе. Тя промърмори със слаб, нещастен, някак замечтан глас.

— Стъклото също е лошо.

— Дина? — обади се Лоръл.

— Ш-ш-шт! — прошепна момичето, без да се обръща. Стоеше до прозореца като дете, което чака баща си да си дойде от работа. — *Чувам нещо.*

Тези прошепнати думи навяха безмълвен и непонятен ужас в съзнанието на Албърт. Той усети натиск върху раменете си и като погледна надолу, видя, че е скръстил ръце на гърдите си и ги притиска силно.

Брайън слушаше напълно съсредоточен. Чуваше собственото си дишане и дишането на другите... но не чуваше нищо друго. „Тя си въобразява. Това е всичко.“

Но се чудеше.

— Какво? — попита настойчиво Лоръл. — Какво чуваш, Дина?

— Не знам — каза детето, без да се извърща от прозореца. — Много е слабо. Помислих си, че го чувам, когато слязохме от самолета, но после реших, че само си въобразявам. Сега го чувам по-добре. Чувам го дори през стъклото. Звучи като... малко като овесени ядки, когато ги залееш с мляко.

Брайън се обърна към Ник и тихо попита:

— Чуваш ли нещо?

— Абсолютно нищо — каза Ник също така тихо. — Но тя е сляпа. Тя е свикнала да използва ушите си с двойно натоваарване.

— Мисля, че това е истерия — каза Брайън. Кой знае защо шепнеше, а устните му почти докосваха ухото на Ник. Дина се извърна от прозореца.

— Чуваш ли нещо? — започна да имитира тя. — Абсолютно нищо. Но тя е сляпа. Тя е свикнала да използва ушите си с двойно натоварване. Мисля, че това е истерия.

— Дина, за какво говориш? — попита Лоръл, объркана и уплашена. Тя не беше чула приглушения разговор на Брайън и Ник, въпреки че стоеше много по-близо до тях от Дина.

— Попитай *тях* — каза Дина. Гласът ѝ трепереше. — Не съм луда! Сляпа съм, но не съм луда!

— Добре — каза Брайън стреснато. — Добре, Дина.

Обърна се към Лоръл.

— Говорех на Ник. Тя ни чу. Чак оттам, от прозореца ни чу.

— Имаш страхотни уши, миличка — каза Бетани.

— Чувам, каквото чувам — каза Дина. — И чувам нещо отвън. Оттам. — Тя посочи през стъклото на изток. Невиждащите ѝ очи се движеха от човек на човек. — И то е *лошо*. То е ужасен звук, странен звук.

— Ако разберете какво е, малка госпожице, това може би ще ни помогне — каза колебливо Дон Гафни.

— Не мога — каза Дина. — Но знам, че е по-близо, отколкото беше. — Тя си сложи черните очила, ръката ѝ трепереше.

— Трябва да излезем оттук. И трябва да излезем бързо. Защото нещото идва. Лошото нещо, което прави овесения шум.

— Дина — каза Брайън, — самолетът, с който дойдохме, е останал почти без гориво.

— *Тогава трябва да му добавите!* — изкрещя пронизително Дина. *То идва*, не разбирате ли? — *То идва* и, ако не сме си отишли, когато стигне тук, ще умрем! *Всички ще умрем!*

Гласът ѝ се прекърши и тя захлипа. Тя не беше гадателка или медиум, а само малко момиче, осъдено да изживее ужаса си в почти пълна тъмнина.

Втурна се към тях почти загубила самообладание. Лоръл я хвана, преди да успее да се спъне в шнуровете, с които беше ограден пътят към пункта за проверка на пътниците, и я притисна здраво. Опита се да я успокои, но последните думи на детето отекваха силно в

объркания ѝ, ужасен ум: „Ако не сме си отишли, когато стигне тук, ще умрем! Всички ще умрем!“

Крейг Туми чу как малката ревла пици някъде отзад, но не обърна внимание. Беше открил онова, което търсеше, в третото шкафче, в което погледна — на него имаше надпис „Маркей“. Обядът на господин Маркей — сандвич, който се подаваше от кафява кесия, беше на най-горния рафт. Обувките на господин Маркей бяха на най-долния рафт. На една и съща кука висяха чисто бяла риза и ремък с кобур. От кобура се подаваше дръжката на служебния револвер на господин Маркей.

Крейг откопча кобура и извади револвера. Не разбираше много от оръжия — може би този беше калибър 32, 38 или дори 45 — само тези знаеше, — но не беше глупав и след като го повъртя няколко секунди, успя да отвори барабана. Всичките шест гнезда бяха заредени с патрони. Натисна цилиндъра обратно на мястото му, кимна, когато чу щракването, после разгледа ударника и двете страни на дръжката. Търсеше предпазител, но не виждаше да има такъв. Сложи пръста си на спусъка и натисна, докато видя как и ударникът, и барабанът леко помръднаха. Кимна доволно.

Обърна се и изведнъж внезапно усети най-голямата самота в целия си съзнателен живот. Револверът сякаш натежа и ръката му увисна. Сега стоеше с приведени рамене, куфарчето му висеше в дясната ръка, а пистолетът на охраната — в лявата. Лицето му беше безкрайно нещастно. Изведнъж той си припомни нещо, за което не се беше сещал от години: Крейг Туми, дванайсетгодишен, легнал в леглото и потръпващ от парещите сълзи, които текат по лицето му. В другата стая магнетофонът е пуснат докрай и майка му пее заедно с Мерили Ръш с гъгнивия си, пиянски глас: „Наричай ме ангел... на утрото, мила... докосни ме... преди да си отидеш, мила...“

Легнал на леглото. Разтреперан. Разплакан. Без да издава звук. С една — единствена мисъл: „Защо не можеш да ме обичаш и да ме оставиш на мира, мамо? Защо не можеш просто да ме обичаш и да ме оставиш на мира?“

— Не искам да сторя зло на никого — промърмори Крейг Туми през сълзи. — Не искам, но това... това е непоносимо.

На отсрещната стена на стаята имаше телевизионни монитори — всички изгасени. За миг, докато ги гледаше, истината за това, което се беше случило, което още се случваше, почти стигна до него. За миг тя почти премина през сложната му система от нервни щитове и нахлу в бомбоубежището, в което той живееше живота си.

„Всички вече ги няма, Креги-беги. Целия свят го няма, освен тебе и хората, които бяха на този самолет.“

— Не — изстена той и падна в един от столовете, наредени около покритата с мушама кухненска маса, — не, не е така. Просто не е така. Отхвърлям тази идея. *Напълно* я отхвърлям.

„Ланголиерите бяха тук и ще се върнат — каза баща му. Гласът му заглуши гласа на майка му, както ставаше винаги. — По-добре е да те няма, когато дойдат... или знаеш какво ще се случи.“

Много добре знаеше. Щяха да го изядат. Ланголиерите щяха да го изядат. На масата имаше циклостилен отпечатък с график на дежурствата. Крейг пусна куфарчето си и сложи револвера върху мушамата. После вдигна графика, погледна го за момент с неவிждащи очи и започна да къса дълга ивица от лавата му страна. „Къс-с-с“...

Скоро гледаше хипнотизиран към купа тънки ивици — може би най-тънките досега! — който покриваше масата. Но студеният глас на баща му не го напускаше:

„Или знаеш какво ще се случи.“

ГЛАВА 5

**КУТИЙКА КИБРИТ. ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА
САНДВИЧА СЪС САЛАМ. НОВ ПРИМЕР НА
ДЕДУКТИВНИЯ МЕТОД. ЕВРЕИНА ОТ
АРИЗОНА СВИРИ НА ЦИГУЛКА.
ЕДИНСТВЕНИЯТ ЗВУК В ГРАДА.**

Тишината, застинала след предупреждението на Дина, най-накрая беше нарушена от Робърт Дженкинс.

— Имаме някои проблеми — каза той със сух лекторски глас. — Ако Дина чува нещо — а след забележителната демонстрация, която ни направи, аз съм склонен да мисля, че тя чува, — би било от полза, ако тя разбере какво е. Ние не знаем. Това е първият проблем. Другият проблем е липсата на гориво в самолета.

— Отвън има един „Боинг 727“ — каза Ник, — стои долепен до ръкава. Можеш ли да караш 727, Брайън?

— Да — каза Брайън.

Ник разпери ръце към Боб и сви рамене, сякаш искаше да каже: „Ето — един от възлите вече е разплетен.“

— Ако допуснем, че излетим отново, къде ще отидем? — продължи Боб Дженкинс. — Трети проблем.

— Далече — каза веднага Дина. — Далече от този звук. *Трябва* да избягаме далече от този звук и от това, което го издава.

— Колко време мислиш, че имаме? — я попита внимателно Боб. — Колко време остава, преди то да стигне тук, Дина? Имаш ли изобщо някаква представа?

— Не — каза тя от безопасния обръч, свит от ръцете на Лоръл. — Мисля, че все още е далече. Мисля, че има време. Но...

— Тогава предлагам да направим точно както предложи господин Уоруик — каза Боб. — Да отидем отсреща в ресторанта, да хапнем и да обсъдим какво следва. Храната оказва полезно въздействие върху това, което мосю Поаро с любов нарича „малките сиви клетки“.

— Не трябва да *чакаме* — каза Дина разтревожено.

— Петнайсет минути — каза Боб. — Не повече. Дори и на твоята възраст, Дина, би трябвало да знаеш, че първо трябва да се извърши полезно мислене, а след това — полезно действие.

Изведнъж Албърт осъзна, че писателят на мистерии имаше свои собствени причини да отиде в ресторанта. Малките сиви клетки на

господин Дженкинс бяха в идеално работно състояние или поне той вярваше, че е така — и след невероятно точната оценка на ситуацията, която беше направил на борда на самолета, Албърт желяеше поне да му даде възможност да се усъмни.

„Дженкинс иска да ни покаже нещо или да ни докаже нещо“ — помисли си той.

— Все пак нали имаме петнайсет минути? — продължаваше Боб.

— Ами... — каза неохотно Дина — Предполагам.

— Чудесно — каза живо Боб. — Решено. — И се отправи към ресторанта, като че ли смяташе, че е в реда на нещата другите да го последват.

Брайън и Ник се спогледаха.

— По-добре да отидем с него — каза тихо Албърт. — Мисля, че той разбира нещата.

— Какви неща? — попита Брайън.

— Не знам точно, но мисля, че може би си струва да разберем.

Албърт последва Боб, Бетани последва Албърт. Другите тръгнаха след тях. Лоръл водеше Дина за ръка. Момиченцето беше силно пребледняло.

Ресторантът „Седмото небе“ всъщност представляваше кафе с хладилен шкаф, пълен с напитки и сандвичи, и ламаринен тезгях, простиращ се покрай дълга маса за подгряване, разделена на отделения. Всички отделения бяха празни и блестящо чисти. Върху скарата нямаше и най-малка следа от мазнина. Чашите — здрави стъклени ресторантски чаши с наръбени стени — бяха наредени на пирамиди върху задните рафтове заедно с богат избор от още по-здравни чаши за кафе и чай.

Робърт Дженкинс стоеше до касата. Когато Албърт и Бетани влязоха, той каза:

— Може ли да ми дадете още една цигара, Бетани?

— Я, вие сте бил голям авантаджия — каза тя, но тонът ѝ беше доброжелателен. Извади кутията си „Марлборо“ и я тръсна, за да се покаже цигара. Той взе цигарата, а после, когато тя извади и кибрита, докосна ръката ѝ.

— Ще използвам една от тези. — До касата имаше купа, пълна с кибрити с реклама на Икономическото училище в Ла Сал. До купата имаше малък надпис „ЗА ПРИЯТЕЛИТЕ НИ, ОСТАНАЛИ БЕЗ КИБРИТ“. Боб взе една кутийка, отвори я и извади една клечка.

— Разбира се, но защо?

— Точно това ще разберем — каза той. Погледна към другите. Те стояха наоколо в полукръг и гледаха — всички, освен Руди Уоруик, който беше отишъл зад щанда за сервиране и отблизо изучаваше съдържанието на хладилния шкаф.

Боб драсна клечката. Тя остави върху драскалото малко бяло петно, но не се запали. Той я драсна отново — със същия резултат. При третия опит картонената клечка се огъна. По-голяма част от главичката и вече я нямаше.

— Я виж ти — каза той без ни най-малка изненада в гласа. — Май са мокри. Да опитаме една кутийка от дъното, може ли? Те трябва да са сухи.

Зарови ръка към дъното на купата, няколко от горните кибрити се разпиляха по тезгяха. Според Албърт бяха свършено сухи. Зад него Ник и Брайън отново се спогледаха.

Боб измъкна нова кутийка кибрит, извади клечка и я драсна. Тя не се запали.

— По дяволите — каза той. — Изглежда открийме и друг проблем. Мога ли да взема на заем вашия кибрит, Бетани?

Тя му го подаде, без да каже дума.

— Почакайте — каза бавно Ник. — Какво ви е известно, приятелю?

— Само това, че тази ситуация е довела до повече последствия, отколкото си мислехме отначало — каза Боб. Очите му бяха достатъчно спокойни, но лицето, от което гледаха, беше измъчено. — И имам идеята, че може да сме направили една *голяма* грешка. Кое то е доста разбираемо при тези обстоятелства... но докато не поправим представите си в това отношение, не вярвам да можем да постигнем прогрес.

— Бих я нарекъл грешка на перспективата.

Уоруик се връщаше към тях. Беше си избрал пакетирани сандвич и бутилка бира.

Придобивките му, изглежда, бяха го развеселили чувствително.

— Какво става, хора?

— Да пукна, ако знам — каза Брайън, — но не ми харесва много.

Боб Дженкинс извади една от клечките от кутийката на Бетани и я драсна.

Тя се запали от първото драскане.

— А — каза той и доближи пламъка до върха на цигарата си. Димът миришеше невероятно остро, невероятно приятно за Брайън и в този миг той осъзна причината за това — това беше единственото нещо, което беше *подушил*, като се изключи лекият аромат на лосиона след бръснене на Ник и парфюмът на Лоръл. В следващия миг Брайън разбра, че усеща и миризма на пот от спътниците си.

Боб все още държеше запалената клечка в ръка. Отново отвори кутийката, която беше извадил от кутията, така че се показваха всички клечки и допря запалената клечка до главичките на останалите. Дълго време нищо не се случи. Писателят раздвижи пламъка напред — назад

по главичките на клечките, но те не се запалиха. Другите гледаха слисани.

Накрая се чу лек съскащ звук и някои от клечките бледо живнаха за миг. Но всъщност изобщо не се запалиха, появи се слаба светлина и загасна. Вдигнаха се няколко малки пушечета — пушек, които изглежда, изобщо не миришеше.

Боб се озърна и тъжно се усмихна.

— Дори това — каза той, — е повече, отколкото очаквах.

— Добре — каза Брайън. — Кажете ни. Знаем, че...

В този момент Руди Уоруик издаде вик на отвращение. Дина слабо изпищя и се притисна по-близо до Лоръл. Албърт почувства как сърцето му подскочи високо в гърдите.

Руди беше разгънал сандвича си — на Брайън му се видя като сандвич със салам и сирене — и беше отхапал голяма хапка. Сега я изплю на пода с гримаса на отвращение.

— Развален е — извика Руди. — О, по дяволите! Мразя това!

— Развален? — каза бързо Боб Дженкинс. Очите му светнаха като сини електрически искри. — Съмнявам се да е така. Обработеното месо е така натъпкано с предпазващи вещества, че издържа поне осем часа на горещо слънце. А от часовниците знаем, че електрозахранването в този хладилен шкаф е спряло преди по-малко от пет часа.

— Може би не — намеси се Албърт. — Нали тъкмо вие казахте, че усещате, че е по-късно, отколкото показват часовниците ни.

— Да, но не мисля... Шкафът беше ли още студен, господин Уоруик? Когато го отворихте, шкафът беше ли още студен?

— Не точно *студен*, но хладен — каза Руди. — Но този сандвич се е скапал съвсем. Моля дамите да ме извинят. Ето. — Той го протегна напред. — Ако мислите, че не е развален, опитайте го *вие*.

Боб впери поглед в сандвича, като че ли събра смелост и направи точно това — отхапа малка хапка от недокоснатата половина. Албърт видя как по лицето му премина израз на отвращение, но той не изхвърли храната мигновено. Сдъвка я веднъж-два пъти... после се извърна и я изплю в ръка. Хвърли полусдъвканата хапка в кошчето за отпадъци под рафта с подправките и пусна след нея останалата част от сандвича.

— Не развален — каза той. — Безвкусен. Даже не точно това. Като че ли няма съдържание. — Устата му се разтегли в израз на отвращение. — Говорим за нещата, че са безвкусни — безсолен ориз, варени домати — но и най-безвкусната храна има някакъв вкус, мисля аз. Тази нямаше никакъв. Беше като да дъвчеш хартия. Не се учудвам, че сте помислили, че е развален.

— *Беше* развален — повтори упорито плешивият мъж.

— Опитайте бирата си — подкани Боб. — Тя не би трябвало да е развалена. Капачката си е затворена, а затворена бутилка бира не би трябвало да се развали, дори и ако не е в хладилник.

Руди погледна замислено към бутилката „Будвайзер“ в ръката си, после поклати глава и я подаде на Боб.

— Вече не я искам — каза той. Погледна към хладилния шкаф. Погледът му беше зъл, като че ли очакваше, че Дженкинс си е направил с него лоша шега.

— Ще я опитам, ако трябва — каза Боб, — но вече веднъж подложих тялото си на научен опит. Някой друг ще опита ли тази бира? Мисля, че е много важно.

— Дайте я — каза Ник.

— Не. — Беше Дон Гафни. — Дайте я на мен. Бих пийнал бира, за бога. Пил съм я и топла и не съм се повредил от това.

Той взе бирата, развинти капачката и я надигна. След миг се изви и изплю всичко на пода.

— *Боже!* — извиха той. — Безвкусна. Напълно безвкусна.

— Така ли? — попита Боб тържествуващо. — Добре! Чудесно! Нещо, което всички виждаме! — Той бързо премина зад щанда и взе една от чашите от долния рафт. Гафни беше оставил бутилката до касата и Брайън внимателно гледаше как Боб Дженкинс я взе. В гърлото на бутилката не се виждаше никаква пяна. „Все едно, че вътре има вода“ — си помисли той.

Обаче това, което изля Боб, не приличаше на вода — приличаше на бира. Дегазирана бира. Нямаше пяна. По вътрешната страна на чашата полепнаха няколко мехурчета, но нито едно от тях не излезе с шум към повърхността на течността.

— Добре — каза бавно Ник, — безвкусна е. Понякога се случва. Капачката не е била завинтена докрай в завода и газът излита. От време на време на всеки се е случвала дегазирана бира.

— Но когато добавите и сандвича със салам без никакъв вкус, това вече ни подсеща за нещо, нали?

— Подсеща ни за *какво*? — избухна Брайън.

— Момент — каза Боб. — Нека първо се погрижим за протеста на господин Хоупуел, може ли? — Той се обърна, сграбчи няколко чаши с две ръце (няколко други паднаха от щанда и се пръснаха на вода), после започна да ги разполага по щанда с пъргавината на барман. — Дайте ми още бира. И няколко безалкохолни напитки заедно с нея.

Албърт и Бетани отидоха до хладилния шкаф и взеха всеки по четири-пет бутилки наслуки.

— Той луд ли е? — попита тихо Бетани.

— Не мисля — каза Албърт. Имаше смътна представа какво се опитва да им покаже писателят... и не харесваше подхода му. — Помниш ли, че ти каза да пазиш кибрита си? Той е знаел, че ще се случи нещо подобно. Затова толкова настояваше да ни доведе в ресторанта. Искаше да ни покаже.

3

Графикът за дежурствата беше разкъсан на три дюзини тесни ивици и сега ланголиерите бяха по-близо. Крейг чувстваше приближаването им върху съзнанието си — нова тежест.

Нова непоносима тежест.

Време беше да тръгва.

Взе пистолета и куфарчето си, после стана и излезе от стаята на охраната. Тръгна бавно и докато вървеше, репетираше: „Не искам да ви застрелям, но ще го направя, ако се наложи. Закарайте ме в Бостън. Не искам да ви застрелям, но ще го направя, ако се наложи. Закарайте ме в Бостън.“

— Ще го направя, ако се наложи — мърмореше Крейг, докато вървеше обратно към чакалнята. — Ще го направя, ако се наложи. — Пръстът му намери ударника на пистолета и го вдигна назад.

Като стигна до средата на залата, вниманието му отново беше привлечено от бледата светлина, която влизаше през прозорците и той се обърна натам. Усещаше, че бяха там. Ланголиерите. Бяха изяли безполезните, ненужни хора и сега се връщаха за него. Той трябваше да отиде в Бостън. Това беше единственият начин, който знаеше, за да спаси останалите части от себе си... защото смъртта на другите щеше да бъде ужасна. Смъртта им наистина щеше да бъде ужасна.

Тръгна бавно към прозорците и погледна навън, без да обръща внимание — поне засега — на тихия говор на другите пътници зад гърба си.

Боб Дженкинс наливаше по малко от всяка бутилка в чашата си. Съдържанието на всяка беше безвкусно като първата бира.

— Убедихте ли се? — попита той Ник.

— Да — каза Ник. — Ако знаеш какво става тук, приятелю, изпей го. Моля те, изпей го.

— Имам идея — каза Боб. — Не е... Боя се, че не е много утешително, но аз съм един от онези хора, които вярват, че в края на краищата да знаеш винаги е по-добре — по-безопасно, отколкото да си в неведение, независимо от това, колко обезкуражен може да се почувстваш, когато разбереш някои факти. Прав ли съм?

— Не — каза веднага Гафни.

Боб сви рамене и се усмихна кисело.

— Независимо дали съм прав, или не, аз държа на твърдението си. И преди да кажа още нещо, искам да ви помоля всички да огледате това място и да ми кажете какво виждате.

Те се огледаха, така жестоко съсредоточени върху малките групи маси и столове, че никой не забеляза Крейг Туми, който стоеше в другата част на чакалнята с гръб към тях, впил поглед в асфалта навън.

— Нищо — каза накрая Лоръл. — Съжалявам, но не виждам нищо. Вашите очи сигурно са по-остри от моите, господин Дженкинс.

— Ни най-малко. Аз виждам, каквото и вие: нищо. Но летищата работят денонощно. Когато това нещо — това Събитие — се е случило, сигурно е бил най-слабо оживеният момент от двайсет и четиричасовия цикъл, но на мен ми е трудно да повярвам, че тук не е имало поне няколко души, които да пият кафе или може би да ядат ранна закуска. Хора по поддръжката на самолетите. Персонал на летището. Може би шепа пътници, чакащи връзка, които са предпочели да спестят пари, като прекарат часовете от полунощ до шест или седем часа в терминала вместо в някой близък мотел. Когато отначало слязох от конвейера за багаж и се огледах, се почувствах съвършено разстроен. Защо? Защото летищата никога не са напълно пусли — точно както никога не са напълно пусли полицейските и

противопожарни служби. Сега погледнете отново и се запитайте следното: къде са недоядените ястия, недопитите чаши? Помните ли недоядения сладкиш и недопитото кафе до мястото на pilota в кабината? Тук няма нищо такова. *Къде е и най-малкият знак, че когато това Събитие се е случило, тук изобщо е имало някакви хора?*

Албърт се огледа отново и каза бавно:

— Няма лула на палубата, нали? — Боб го погледна внимателно.

— Какво? Какво казваш, Албърт?

— Когато бяхме на самолета — каза бавно Албърт, — се сетих, че съм чел за онзи кораб „Мария Селеста“. Някой го беше забелязал да се носи по течението безцелно. Е... всъщност не да се носи по течението според мен, защото в книгата пишеше, че платната били вдигнати, но когато хората, които го открили, стъпили на борда, на „Мария Селеста“ нямало никого. Вещите си били там и на печката се готвела храна. Някой дори намерил лула на палубата. Тя още горела.

— Браво — извика Боб почти трескаво. Сега всички гледаха към него и никой не видя Крейг Туми, който вървеше бавно към тях. Пистолетът, който беше намерил, вече не беше насочен към пода.

— Браво, Албърт! Започна да разбираш! А има и още едно известно изчезване — цяла колония от преселници, на едно място, наречено остров Роунок, мисля до брега на Северна Каролина. Всички изчезнали, но оставили следи от лагерни огньове, къщи в безпорядък и купчини боклук. Сега, Албърт, направи следващата стъпка. С какво още този терминал се различава от нашия самолет?

За миг Албърт погледна, без да разбира нищо, а после в очите му просветна разбиране.

— Пръстените! — извика той. — Чантичките! Портфейлите! Парите! Хирургическите гвоздеи! Тук няма нищо такова!

— Правилно — каза тихо Боб. — Сто процента правилно. Както казваш, тук няма нищо такова. Но то беше на самолета, когато оцелелите се събудиха, нали? В кабината имаше даже чаша кафе и недояден датски сладкиш. Еквивалентът на лулата на предната палуба.

— Мислите, че сме отлетели в друго измерение, нали? — каза Албърт. Гласът му беше изпълнен с благоговение. — Точно като във фантастичен разказ.

Главата на Дина клюмна на една страна и за миг тя поразително приличаше на Нипър — кучето върху етикетите на старите плочи

„Виктор“.

— Не — каза Боб, — аз мисля...

— Внимавайте — извика рязко Дина. — Чувам някакво...

Беше закъсняла. След като Крейг Туми преодоля парализата, която го беше обхванала, и започна да се движи, той се движеше бързо. Преди Ник или Брайън да могат да направят нещо повече освен да започнат да се обръщат, той беше обгърнал с една ръка гърлото на Бетани и я теглеше назад. Насочи пистолета към слепоочието ѝ. Момичето издаде отчаян, ужасен писък.

— Не искам да я застрелям, но ще го направя, ако се наложи — задъхано каза той. — Закарайте ме в Бостън. — Очите му вече не бяха пусти; те хвърляха на всички страни погледи, пълни с ужасена, параноидна интелигентност. — Чувате ли ме? Закарайте ме в Бостън.

Брайън тръгна към него, а Ник сложи ръка върху гърдите му, без да отделя очи от Крейг.

— Спокойно, колега — каза той с нисък глас. — Няма да е безопасно. Приятелят ни тук съвсем е откачил.

Бетани скимтеше, затисната от лакътя на Крейг.

— Душите ме! Моля, престанете да ме *душите*!

— Какво става? — извика Дина. — Какво има?

— Престани! — извика Крейг на Бетани. — Престани да се въртиш! Ще ме накараш да направя нещо, което не искам! — Той натисна дулото на пистолета в слепоочието ѝ. Тя продължи да се съпротивлява и Албърт изведнъж осъзна, че тя не разбира, че той има пистолет — въпреки че почти го беше забучил в черепа ѝ, тя не разбираше.

— Спри! — извика рязко Ник. — Спри да се съпротивляваш!

За пръв път в своя съзнателен живот Албърт откри, че не само мисли като Евреина от Аризона, но може би е и призван да действа като този приказен герой. Без да сваля очи от лудия с полото, той бавно започна да вдига калъфа с цигулката. Туми не гледаше към него — очите му бързо прескачаха ту върху Брайън, ту върху Ник, а ръцете му бяха заети — в буквалния смисъл — да държи Бетани.

— Не искам да я застрелям — повтаряше Крейг, а ръката му се плъзна нагоре, когато момичето се дръпна назад, блъсна го с хълбок в слабините и Бетани впи зъби в китката му.

— Ох! — изкрещя Крейг. — О-ох!

Хватката се разхлаби. Бетани се изплъзна. Албърт скочи напред и вдигна калъфа с цигулката, докато Туми насочваше пистолета към Бетани. Лицето на Туми беше сгърчено в гримаса на болка и гняв.

— *Не, Албърт!* — изкрещя Ник.

Крейг Туми видя движението на Албърт и премести дулото към момчето. За миг Албърт погледна право в него — не приличаше на нито един от сънищата и фантазиите му. Да гледаш в дулото беше като да гледаш в отворен гроб.

„Може би тук направих грешка“ помисли си той и тогава Крейг натисна спусъка.

Вместо изстрел се чу леко пукване — звук на стар детски тапешник — не повече. Албърт почувства как нещо го чукна в гърдите по тениската му с надпис „Кафе Хардрок“, без да има време да разбере, че по него са стреляли, след което стовари калъфа с цигулката върху главата на Крейг. Чу се твърд удар, който той усети с целите си ръце, и в съзнанието му изведнъж заговори възмутеният глас на баща му: „Какво ти става, Албърт? Не може да се прави така със скъп музикален инструмент!“

След което цигулката отскочи и отвътре се чу рязък звън. Една от месинговите панти се вряза в челото на Туми и кръвта бликна с удивителна сила. После коленете на мъжа се подкосиха и той падна пред Албърт с бързината на експресен асансьор. Албърт видя как очите му се подбелиха — и след миг Крейг Туми лежеше в краката му в безсъзнание.

Луда, но някак си чудесна мисъл за миг изпълня ума на Албърт: „Боже, никога в живота си не съм свирил по-добре!“ — После той осъзна, че не може да си поеме дъх. Обърна се към другите, ъглите на устата му се извиха в стисната, леко смутена усмивка.

— Мисля, че ми вкараха куршум — каза Аса Коснър, после светът се разпадна на сиви сенки, собствените му колене се подкосиха и той се строполи на пода върху калъфа на цигулката си.

Остана в безсъзнание по-малко от трийсет секунди. Когато се свести, Брайън леко го пляскаше по бузите и го гледаше загрижено. Бетани беше коленичила до него и го гледаше с възторжени очи. Зад нея Дина Белман още плачеше в прегръдките на Лоръл. Албърт погледна отново към Бетани и почувства как сърцето му — явно все още цяло — изпълва гърдите му.

— Евреина от Аризона е пак на коня си — промълви той.

— Какво, Албърт? — попита тя и го погали по бузата. Ръката ѝ беше чудно мека, чудно прохладна. Албърт реши, че е влюбен.

— Нищо — каза той и тогава пилотът отново го плясна по лицето.

— Добре ли си, момче? — питаше Брайън. — Добре ли си?

— Мисля, че да — каза Албърт. — Стига вече, а? Казвам се Албърт. За приятелите ми — Аса. Лошо ли ме улучиха? Още не усещам нищо. Можете ли да спрете кръвта?

Ник Хоупуел клекна до Бетани. На лицето му беше изписана смутена, недоверчива усмивка.

— Мисля, че ще го преживееш, приятелче. Не съм виждал още толкова нещо през живота си... а съм видял доста. Вие, американците, сте твърде глупави, за да не ви обича човек. Дай си ръката и ще ти дам един сувенир.

Албърт протегна ръка, която трепереше неудържимо от нервната реакция, и Ник пусна нещо в нея. Албърт го поднесе до очите си и видя, че беше куршум.

— Взех го от пода — каза Ник. — Даже не се е сплескал. Трябва да те е улучил точно в гърдите — на ризата ти има малък белег от барут — и после да е отскочил. Засечка. Бог наистина те обича, приятелче.

— Мислех си за кибрита — каза слабо Албърт. — И, изглежда, мислех, че пистолетът изобщо няма да гръмне.

— Беше много смело и много глупаво, момчето ми — каза Боб Дженкинс. Лицето му беше мъртвобледо, сякаш след миг той също

щеше да припадне. — Не вярвай никога на писателите. Слушай ги, разбира се, но не им *вярвай*. Боже, ами ако бях сгрешил?

— Вие почти сгрешихте — каза Брайън и помогна на Албърт да се изправи. — Стана така, както когато запалихте другите клечки — тези от купата. Силата беше достатъчна само да изкара куршума от дулото. Още малко и Албърт щеше да има куршум в белия дроб.

Нова вълна на безсилие заля Албърт. Той се олюля и Бетани бързо го хвана с ръка през кръста.

— Мисля, че наистина беше смело — каза тя и го погледна с очи, в които се четеше вяра, че Албърт Коснър, ако рече, може да плюе диаманти от платинената си уста. — Искам да кажа, *невероятно*.

— Благодаря — каза Албърт и се усмихна хладно дори замаяно. — Не беше кой знае какво. — Най-бързият евреин на запад от Мисисипи осъзнаваше, че до него се беше притиснало възхитително момиче и това момиче ухаеше почти непоносимо хубаво. Изведнъж се почувства добре. Всъщност вярваше, че не се е чувствал по-добре през целия си живот. После си спомни за цигулката, наведе се и вдигна калъфа. От едната страна той беше хлътнал дълбоко, а една от пантите му се беше откачила. По него имаше кръв и косми и Албърт почувства как стомахът му бавно се преобръща. Отвори калъфа и погледна вътре. Инструментът изглеждаше наред и той въздъхна облекчено.

После си помисли за Крейг Туми и облекчението се смени с тревога.

— Кажете, нали не съм убил този младеж? Ударих го доста силно. — Той погледна към Крейг, който лежеше до вратата на ресторанта, а до него беше коленичил Дон Гафни. Изведнъж Албърт почувства, че пак ще припадне. По лицето и челото на Крейг имаше доста кръв.

— Жив е — каза Дон, — но е в безсъзнание.

Албърт, който в мечтите си се беше справял с безброй тежки случаи, усети как му се повдига. — Господи, има толкова *кръв*!

— Няма нищо — каза Ник. — Раните на главата кървят много. — Той се присъедини към Дон, хвана китката на Крейг и потърси пулса му. — Помниш, че беше опрял дулото в главата на момичето, нали? Ако беше натиснал спусъка, можеше и вече да я няма. Помниш ли актьора, който преди няколко години се застреля с халосен патрон?

Господин Туми си го търсеше сам и си го заслужи напълно. Не го вземай навътре.

Ник пусна китката на Крейг и стана.

— Освен това — каза той и извади голяма пачка салфетки от поставката на една от масите, — пулсът му е силен и равномерен. Мисля, че ще се събуди след няколко минути само със силно главоболие. Мисля също, че ще бъде благоразумно да вземем някои предпазни мерки срещу това щастливо събитие. Господин Гафни, масите в тази дупка тук, изглежда, са оборудвани с покривки — странно, но е истина. Не бихте ли донесли няколко? Ще бъде мъдро от наша страна, ако вържем отзад ръцете на нашия приятел „Трябва да стигна в Бостън“.

— Наистина ли трябва да го направите? — попита тихо Лоръл. — Все пак той е в безсъзнание и кръвта му изтича.

Ник сложи компреса от салфетки върху раната на главата на Крейг Туми и я погледна.

— Вие бяхте Лоръл, нали?

— Да.

— Е, Лоръл, да не украсяваме нещата. Този човек е луд. Не знам дали това е станало от сегашното ни приключение или просто е израснал такъв като Топси от „Чичо Томовата колиба“, но знам, че това е опасно. Ако беше по-близо, можеше да хване и Дина вместо Бетани. Ако го оставим незавързан, може следващия път да направи точно това.

Крейг изстена и замаха слабо с ръце. Боб Дженкинс отстъпи от него в мига, когато той започна да се движи, въпреки че револверът сега беше на безопасно място — затъкнат в панталоните на Брайън Енгъл. Същото направи и Лоръл, като дръпна Дина със себе си.

— Някой умрял ли е? — попита Дина нервно. — Никой, нали?

— Никой, миличка.

„Трябваше да го чуя по-рано, но слушах мъжа, който говори като учител.“

— Всичко е наред — каза Лоръл. — Всичко свърши добре, Дина. — После погледна към празния терминал и думите й й се видяха смешни. Нищо не беше добре тук. Абсолютно *нищо*.

Дон се върна с по една карирана червено-бяла покривка във всяка ръка.

— Чудесно — каза Ник. Взе покривките и ги усука бързо и сръчно, върза ги, захапа възела и го затегна със зъби, за да не се развърже, после преобърна Крейг като някакъв гигантски омлет.

Крейг извика и клепачите му се размърдаха.

— Трябва ли да сте толкова груб? — попита остро Лоръл.

Ник я изгледа за миг и тя веднага сведе очи. Не можеше да не сравни очите на Ник Хоупуел с очите на снимките, които ѝ беше изпратил Дарън Кросби. Широко разположени, ясни очи на добре изглеждащо, макар и обикновено, лице. Но и очите също бяха доста обикновени, нали? А и нямаше ли в очите на Дарън нещо общо, може би дори много общо, с най-важната причина тя да предприеме това пътуване? Не беше ли решила тя след подробно изучаване, че това са очи на мъж, който се държи прилично? Мъж, който би се отдръпнал, ако му се каже да се отдръпне.

Беше се качила на борда на полет 29 с мисълта, че това е нейното голямо приключение, нейното невероятно любовно танго — импулсивно трансконтинентално хвърляне в прегръдките на високия, мургав непознат. Но понякога откриваш себе си в една от онези уморителни ситуации, в които истината повече не може да се избягва, и Лоръл призна пред себе си, че истината е следната: тя беше избрала Дарън Кросби, защото снимките и писмата му ѝ бяха казали, че той не е много по-различен от възпитаните момчета и мъже, с които се беше срещала, откакто беше станала на петнайсет години — момчета и мъже, които бързо се научаваха в дъждовни вечери да избърсват краката си на изтривалката, преди да влязат, момчета и мъже, които хващаха кърпата и ѝ помагаша в измиването на съдовете, без да ги молят, момчета и мъже, които те оставяха на мира, ако им го кажеш с достатъчно твърд тон.

Щеше ли тя да бъде тази нощ в полет 29, ако на снимките бяха тъмносините очи на Ник Хоупуел вместо светлокафявите очи на Дарън? Едва ли. Мислеше, че би му написала мила, но доста безлична бележка — „Благодаря за отговора и снимката ви, г-н Хоупуел, но не мисля, че ще си подхождаме“ — и би продължила да търси мъж като Дарън. И, разбира се, силно се съмняваше, че мъже като господин Хоупуел изобщо четат списания за самотни сърца, а камо ли да поместват обявления в интимните им колонки. И все пак сега тя беше тук с него, в тази странна ситуация.

Добре? Беше поискала да изживее приключение — само едно приключение, преди завинаги да дойде средната възраст. Не беше ли така? Да. И ето я тук доказателство, че Толкин е бил прав — беше излязла от вратата си миналата вечер точно както винаги и виж къде се беше оказала: странен и мрачен вариант на Страната на чудесата. Но това си беше първокласно приключение. Аварийни кацания... пусти летища... луд с пистолет. Разбира се, че беше приключение. В съзнанието на Лоръл изведнъж изскочи нещо, което беше чела преди години. „Внимавай за какво се молиш, защото може и да го получиш.“

Колко вярно.

И колко смуцаващо.

В очите на Ник Хоупуел нямаше смущение... но в тях нямаше и милост. Те караха Лоръл да потръпва и в това чувство нямаше нищо романтично.

„Сигурна ли си?“ — прошепна един глас в нея и Лоръл го накара да млъкне веднага.

Ник издърпа ръцете на Крейг изпод него, след това събра китките му на кръста. Крейг изстена отново — този път по-високо, и започна слабо да се съпротивлява.

— Спокойно, приятелю — каза успокояващо Ник. Усука въжето от покривки за маса два пъти около китките на Крейг и го завърза здраво. Крейг размърда лакти и слабо извика.

— Готово! — каза Ник и стана. — Овързан е здраво като коледна пуйка. А имаме и резерва, ако това тук не държи. — Той седна на ръба на една от масите и погледна към Боб Дженкинс. — А сега, за какво говорехме, преди да ни прекъснат така грубо?

Боб погледна към него слисан и невярващ.

— Моля?

— Продължавайте — каза Ник. Имаше вид по-скоро на посетител на лекции, отколкото на човек, който седи върху маса в ресторанта на изоставено летище, а в краката му в локва от собствената си кръв лежи вързан мъж.

— Тъкмо бяхте започнали да разправяте как полет 29 прилича на „Мария Селеста“. Интересна идея, а?

— И вие искате да... просто да продължа? — попита Боб невярващо. — Като че ли нищо не се е случило?

— Вдигнете ме! — извика Крейг. Думите му бяха леко приглушени от твърдия мокет на пода на ресторанта, но все пак прозвучаха забележително живо за човек, който е бил ударен по главата с калъф на цигулка преди по-малко от пет минути. — Вдигнете ме веднага! Настоявам да...

Тогава Ник направи нещо, което шокира всички, дори и тези, които бяха видели как англичанинът извиваше носа му, като че ли завърта дръжката на крана в банята. Той нанесе кратък, силен ритник в ребрата на Крейг. В последния момент задържа крака си... но немного. Крейг изстена от болка и млъкна.

— Само опитай пак и ще ти ги строша, приятелче — каза мрачно Ник. — Търпението ми се изчерпа.

— Ей! — извика ядосано Гафни. — Какво направихте на този?

— Слушайте! — каза Ник и се огледа. Цивилната му външност за пръв път изцяло беше изчезнала — гласът му трепереше от гняв и напрежение. — Имате нужда от събуждане, момчета и момичета, а аз нямам време да свърша това възпитано. Това момиченце — Дина — казва, че сме попаднали в голяма беда, и аз ѝ вярвам. Казва, че чува нещо — нещо, което може би идва насам, и аз вярвам, че е така. Аз не чувам това проклето нещо, но нервите ми подскачат като мазнина в горещ тиган, а аз съм свикнал да им обръщам внимание, когато го правят. Мисля, че нещо идва и не вярвам, че то идва тук, за да ни продаде приспособления за прахосмукачка или да ни предложи застраховка по последната схема. Сега можем или да се отнесем по най-цивилизован начин към този мръсен луд, или да се опитаме да разберем какво ни се е случило. Разбирането може да не спаси живота ни, но все по-бързо се убеждавам, че без него можем да го изгубим. — Очите му се преместиха на Дина. — Кажете ми, че греша, ако смяташ така, Дина. Ще те послушам, и то с радост.

— Не искам да причинявате болка на господин Туми, но не мисля, че грешите — каза Дина със слаб треперещ глас.

— Добре — каза Ник. — Съвсем правилно. Ще се опитам вече да не му причинявам болка... но не давам никакви обещания. Да започнем с едно съвсем просто изясняване. Този младеж, когото вързах...

— Туми — каза Брайън — Казва се Крейг Туми.

— Добре. Господин Туми е луд. Може би, ако успеем да се върнем там, откъдето сме дошли, или ако намерим мястото, където са отишли всички хора, ще получим някаква помощ за него. Засега обаче можем да му помогнем само като го извадим от строя — което и направих с благородната, макар и безразсъдно храбра помощ на Албърт — и се върнем към нашите текущи работи. Има ли някой гледище, което не съвпада с моето?

Не последва отговор. Останалите пътници от полет 29 гледаха неспокойно към Ник.

— Добре — каза Ник. — Моля, продължете, господин Дженкинс.

— Аз? Аз не съм свикнал да... — Боб направи видимо усилие да се овладее. — Смятам, че в книгите си съм убил достатъчно много хора, за да се запълни всяко място в самолета, който ни доведе тук, но това, което се случи току-що, беше първият акт на насилие, на който лично съм бил свидетел. Извинете ме, ако съм се... е... държал лошо.

— Мисля, че се държите чудесно, господин Дженкинс — каза Дина. — А и на мен ми харесва да ви слушам. Чувствам се по-добре.

Боб я погледна с благодарност и се усмихна.

— Благодаря, Дина. — Той пхна ръце в джобовете си, хвърли неспокоен поглед към Крейг Туми после погледна към празната чакалня.

— Мисля, че споменах за главното заблуждение в начина ни на мислене каза той накрая. То е следното: когато започнахме да осъзнаваме размерите на това Събитие, всички ние предпологахме, че нещо се е случило на *останалата част от света*. Това допускане е лесно за разбиране, защото ние сме добре, а всички други — включително онези други пътници, с които се качихме на борда на самолета в Международното летище на Лос Анджелис, — изглежда, са изчезнали. Но доказателството, което виждаме, не оправдава такова допускане. Това, което се е случило, се е случило на нас и само на нас. Аз съм убеден, че светът, както го познаваме, си върви точно така, както си е вървял винаги. Ние — липсващите пътници и единайсетте оцелели от полет 29 — сме тези, които са загубени.

— Може да съм тъп, но не разбирам какво искате да кажете — каза Руди Уоруик след миг.

— Аз също — добави Лоръл.

— Споменахме за две забележителни изчезвания — каза Боб тихо. Сега даже Крейг Туми, изглежда, слушаше. — Първо, случаят с „Мария Селеста“ е станал в морето. Вторият — случаят на остров Роунок, се случил *край* морето. А те не са единствените. Сещам се поне за два други, в които са участвали самолети: изчезването на авиаторката Амелия Ерхарт над Тихия океан и изчезването на няколко самолета от морската авиация над онази част от Атлантика, която е известна като Бермудския триъгълник. Мисля, че това се е случило през 1945 или 1946 година. Имало е някакво радиопредаване със смущения от пилота на челния самолет и от въздушната база във Флорида веднага са били изпратени спасителни самолети, но оттогава не е намерена никаква следа от самолетите или екипажите им.

— Чувал съм за този случай — каза Ник. — Мисля, че той е в основата на лошата слава на Триъгълника.

— Не, там са се губили *много* кораби и самолети — намеси се Албърт. — Четох за това в една книга от Чарлс Берлиц. Наистина е интересна. — Той се огледа. — Просто никога не съм си мислил, че мога да *участвам*, ако разбирате какво имам предвид.

— Не знам дали някога самолет се е губил над континенталната част на Съединените щати, но... — почна Дженкинс.

— Случвало се е много пъти с малки самолети — каза Брайън — и веднъж, преди около трийсет и пет години — се е случило с редовен пътнически самолет. На борда му е имало около стотина души. Било е през 1955 или 1956 година. Компанията на самолета беше или ТУА, или „Монарх“ — не мога да си спомня коя от двете. Самолетът летял за Денвър от Сан Франциско. Пилотът осъществил контакт по радиото с диспечерската служба в Рино — абсолютно по правилата — и оттогава за самолета не се е чуло нищо. Имаше търсене, разбира се, но... нищо.

Брайън видя, че всички го гледат някак хем ужасени, хем очаровани, и се засмя притеснено.

— Приказки с призраци за пилоти — каза той с нотка на извинение. — Звучи като заглавие за анимационен филм на Гари Ларсън.

— Обзалагам се, че всички те са преминали оттатък — промълви писателят и отново зачеса бузата си. Изглеждаше разстроен, почти ужасен. — Освен ако се намерят телата им...

— Моля, кажете какво знаете или какво мислите, че знаете — каза Лоръл. — Ефектът от това... това нещо... изглежда, се натрупва върху човек. Ако скоро не намерим някакви отговори, мисля, че трябва да ме вържете и да ме сложите до господин Туми.

— Не се надявай — каза Крейг. Говореше ясно, макар и доста приглушено.

Боб го удостои с нов неспокоен поглед и след това като че ли събра мислите си.

— Тук няма бъркотия, но има бъркотия на самолета. Тук няма ток, но на самолета има ток. Това, разбира се, не води до никакви заключения — самолетът си има собствено електрозахранване, докато токът тук идва от някаква електроцентрала. Но тогава да вземем кибрита. Бетани беше в самолета и нейният кибрит пали нормално. Кибритът, който взех от купата тук, не се запалва. Пистолетът, който е взел господин Туми — вероятно от канцеларията на охраната — едва стреля. Мисля, че ако опитате фенерче, което се захранва с батерии, ще откриете, че и то няма да работи. Или, ако работи, няма да работи дълго.

— Прав сте — каза Ник. — И не е необходимо да търсим фенерче, за да проверяваме теорията ви. — Той посочи нагоре. — На стената зад кухненската скара има аварийно осветление. То не работи, също както и осветлението на тавана. По принцип се захранва от акумулатори — продължи Ник. — Соленоид, чувствителен към светлина, го включва, когато светлината изгасне. Тук е достатъчно мрачно и това нещо би трябвало да се включи, но не се включва. Което означава, че или веригата на соленоида е повредена, или акумулаторът е изтощен.

— Подозирам, че са верни и двете — каза Боб Дженкинс. Той тръгна към вратата на ресторанта и погледна навън. — Намираме се в

свят, който изглежда в съвсем добро състояние, но това е и свят, който изглежда почти изчерпан. Газираните напитки са изветрели. Храната е безвкусна. Във въздуха няма аромати. *Ние* все още изпускаме аромати — усещам например парфюма на Лоръл и лосиона след бръснене на капитана — но всичко друго, изглежда, е загубило миризмата си.

Албърт вдигна една от чашите с бира и я помириша дълбоко. *Има* миризма, реши той, но е много, много слаба. Подобно далечно напомняне на аромат би издавало цветче, държано от много години между страниците на книга.

— Същото важи и за звуците — продължи Боб. — Те са глухи, едноизмерни, без никакъв резонанс.

Лоръл помисли за беззвучното почукване на високите и токчета по цимента и за отсъствието на ехо, когато капитан Енгъл сви ръце около устата си и извика след господин Туми нагоре по ескалатора.

— Албърт, може ли да те помоля да изсвириш нещо на цигулката си? — попита Боб.

Албърт погледна към Бетани. Тя се усмихна и кимна.

— Добре. Разбира се. Всъщност интересно ми е как ще звучи след... — Той погледна към Крейг Туми. — Знаете.

Отвори калъфа. Смръщи си, когато докосна закопчалката, която беше нанесла раната върху челото на Крейг Туми, и извади цигулката си. Поглади я бързо, после хвана лъка с дясната си ръка и пъкна цигулката под брадичката си. Остана така за миг, мислеше. Какъв вид музика подходеше на този странен нов свят, в който не звъняха телефони и не лаеха кучета! Ралф Воун Уилямс? Стравински? Моцарт? Може би Дворжак? Не. Никой от тях не подходеше. Тогава го осени вдъхновение и той засвири „Някой е в кухнята с Дина“.

На средата на мелодията лъкът запря.

— Предполагам, че си счупил цигулката си, когато трясна този младеж с нея — каза Дон Гафни. — Звучи, като че ли е натъпкана с памук.

— Не — каза бавно Албърт. Цигулката ме е съвсем наред. Чувствам я същата, реакцията на струните под пръстите ми е същата... но има и нещо друго. Елате насам, господин Гафни. — Гафни се приближи и застана зад Албърт. — Сега се приближете колкото може по-близо до цигулката ми. Не... не чак толкова близо, ще ви извадя окото с лъка. Така. Точно така. Чуйте сега.

Албърт засвири, като си пееше наум, както правеше почти винаги, когато свиреше тази груба, но безкрайно весела музика:

*Пея си така:
Цигу — мигу, тра — ла — ла
Цигу — мигу, тра — ла — ла
Цигу — мигу, тра — ла — ла
Дрънкам си на мойто старо банджо.*

— Чухте ли разликата? — попита той, щом свърши.

— Отблизо звучи много по-добре, ако имаш предвид това — каза Гафни. Гледаше Албърт с истинско уважение. — Добре свириш, момче.

Албърт му се усмихна, но всъщност говореше на Бетани Симс.

— Понякога, когато съм сигурен, че учителят ми по музика го няма, свиря стари песни на „Лед Зепелин“ — каза той. — Техните *парчета наистина* стават за цигулка. Ще се изненадате. — Погледна към Боб. — Във всеки случай, всичко напълно съвпада с това, което казахте. Колкото по-близо дойдеш, — толкова по-добре звучи цигулката. Не инструментът е развален, а *въздухът*. Той не провежда звуците по начина, по който трябва, така че това, което излиза, звучи като одевешната бира.

— Безвкусно — каза Брайън. Албърт кимна.

— Благодаря, Албърт — каза Боб.

— Моля. Мога ли сега да я прибера?

— Да — продължи Боб, след като Албърт прибра цигулката обратно в калъфа и после с кърпичка изчисти изцапаните закопчалки и собствените си пръсти. — Вкусът и звукът не са единствените непривични елементи на ситуацията, в която се намираме. Да вземем например облаците.

— Какво им има пък на тях? — попита Руди Уоруик.

— Не са помръднали, откакто сме пристигнали, а не мисля, че *ще помръднат*. Според мен промените на атмосферните условия, с които сме свикнали да живеем, или са спрели, или спират — като стар джобен часовник.

Боб направи пауза. Изведнъж беше станал стар, безпомощен и уплашен.

— Както би казал господин Хоупуел — нека не гледаме нещата под лупа. *Всичко* тук ни се струва развалено. Дина, чиито сетива — включително онова странно, неясно чувство, което наричаме шесто — са по-развити от нашите, го е усетила може би най-силно, но мисля, че до известна степен сме го усетили всички. Нещата тук просто са *развалени*. И сега стигаме до самата същност на въпроса.

Той се обърна с лице към тях.

— Преди по-малко от петнайсет минути казах, че ми се струва, че е обяд. Сега ми се струва, че е много по-късно. Три следобед, може би четири. Точно сега стомахът ми не се бунтува за закуска — той иска силен чай. Имам ужасното чувство, че навън може да започне да се стъмва, преди часовниците ни да ни кажат, че е станало десет без четвърт сутринта.

— Давай по същество, приятел — каза Ник.

— Мисля, че проблемът е във времето — каза Боб тихо. — Не в измерението, както предположи Албърт, а във *времето*. Да допуснем, че от време на време в потока на времето се появява дупка. Не изкривяване на времето, а *разкъсване* на времето. Разкъсване в тъканта на времето.

— Това е най-смахнатото нещо, което някога съм чувал! — възкликна Дон Гафни.

— Амин! — додаде Крейг Туми от пода.

— Не — отговори рязко Боб. — Ако искате смахнати неща, помислете за това как звучеше цигулката на Албърт, когато стояхте на два метра от нея. Или се огледайте, господин Гафни! Просто се огледайте. Това, което се случва с нас... в което сме попаднали — това е *смахнато*!

— Дон се намръщи и пъкна ръцете си дълбоко в джобовете.

— Продължавайте — каза Брайън.

— Добре. Не казвам, че всичко ми е ясно — просто ви предлагам хипотеза, която отговаря на ситуацията, в която се намираме. Да кажем, че такива разкъсвания в тъканта на времето се случват от време на време, но най-често над безлюдни области — имам предвид океана, разбира се. Не мога да кажа защо става така, но трябва да се направи

логическо предположение, тъй като точно там, изглежда, са ставали повечето от тези изчезвания.

— Атмосферните процеси над водата почти винаги се различават от тези над големите земни масиви — каза Брайън. — Може да е затова.

Боб кимна.

— Правилен или не, това е добър начин на мислене, защото ни показва нещата в контекст, с който всички сме свикнали. Може да е нещо подобно на редките климатични феномени, за които понякога съобщават — бързо спускащи се урагани, затворени дъги, звезди посред бял ден. Тези разкъсвания на времето може да възникват и да изчезват произволно, могат да се придвижват по начина, по който се движат фронтите на атмосферното налягане, но те рядко възникват над сушата. Но всеки статистик ще ви каже, че рано или късно това, което може да се случи, се случва, така че нека предположим, че миналата нощ това се е случило над сушата... и сме имали лошия късмет да летим в него. А знаем и нещо друго. Някакво неизвестно правило или свойство на това магическо метеорологично уродство прави невъзможно за всяко живо същество да пътува през него, освен ако той, тя или то спи дълбоко.

— О, приказки — каза Гафни.

— Напълно съм съгласен — каза Крейг от пода.

— Затваряй си човката — изръмжа Гафни. Крейг премига, после оголи зъбите си в слаба усмивка.

— Струва ми се правилно — каза Бетани с тих глас. — Струва ми се, че ние сме извън ритъма на... на всичко.

— Какво е станало с екипажа и пътниците? — попита Албърт. Гласът му беше като на болен. — Ако самолетът е преминал и ние сме преминали, какво се е случило с останалите?

Във въображението си той имаше отговор — внезапно възникнал, запечатан в него образ: стотици хора, падащи от небето, развяващи се вратовръзки и панталони, вдигащи се рокли, под които се виждат жартиери и бельо, изхлузващи се обувки, писалки (без тези, които са останали в самолета), изскачащи от джобовете, хора, размахващи ръце и крака и опитващи се да крещят в разреждения въздух; хора, изоставили своите портфейли, чантички, джобни пари и, най-малко в един случай, имплантиран сърдечен стимулатор. Виждаше

ги как падат на земята като неизбухнали бомби, изпомачкват храстите, вдигат облачета сив прах, оставят по пустинния терен отпечатъците си.

— Предположението ми е, че те са се изпарили — каза Боб. — Напълно са се разпаднали.

Отначало Дина не разбра. След това си помисли за пълната с пътнически чекове чантичка на леля Вики и тихо заплака. Лоръл прегърна сляпото момиченце през раменете ѝ го притисна към себе си. В това време Албърт горещо благодареше на Бога, че в последния момент майка му все пак беше променила решението си да замине с него на изток.

— В много случаи вещите им са изчезнали с тях — продължи писателят. — Онези, от които са останали портфейли и портмонета, може би са ги били извадили в момента на събитието. Макар че е трудно да се каже какво са взели със себе си и какво са оставили — предполагам, че мисля най-вече за перуката — изглежда, на това не може да се даде разумно обяснение.

— Прав сте — каза Албърт. Например хирургически гвоздеи. Не вярвам човекът, в когото са били, да ги е извадил от рамото или коляното си, за да си поиграе, понеже му е било скучно.

— Съгласен съм — каза Руди Уоруик. — Твърде малко време е било изминало от началото на полета, за да му стане *толкова* скучно.

Бетани го погледна и избухна в смях.

— Аз съм роден в Канзас — каза Боб, — и може би затова си мисля за торнадото, което понякога се появява през лятото. Понякога то изцяло разрушава някоя селска къща, а оставя пристройките, или съвсем отнася плевника, без даже да повреди силоза, който е точно до него.

— Хайде, довършвай, приятелю — каза Ник. — В каквото и време да сме, не мога да се отърва от чувството, че вече е късен следобед.

Брайън помисли за Крейг Туми или иначе казано господин „Трябва да отида в Бостън“ как стоеше пред аварийния улей и крещеше: „Времето е кратко! Времето е дяволски кратко!“

— Добре — каза Боб. — Да довърша. Да предположим, че има такива неща като разкъсвания на времето и ние сме минали през такава. Мисля, че сме отишли в миналото и сме открили неприятната истина на пътешествията във времето: не можеш да се появиш в

Тексаското книгохранилище на 22-ри ноември 1963 г. и да предотвратиш убийството на Кенеди; не можеш да гледаш строежа на пирамидите или падането на Рим; не можеш лично да изследваш ерата на динозаврите.

Той вдигна ръце с разперени длани, сякаш за да обхване целия мълчалив свят, в който се намираха.

— Добре се огледайте, спътници в пътешествието във времето. Това е миналото. То е пусто, то е тихо. Това е свят — може би вселена, — чийто смисъл и значение са колкото на изхвърлена кутия за боя. Смятам, че може да сме прескочили абсурдно кратък интервал от времето, може би не повече от петнайсет минути... поне отначало. Но светът около нас очевидно се разпада. Сетивата изчезват. Електричеството вече е изчезнало. Атмосферните условия са такива, каквито са били, когато сме направили скока във времето. Но ми се струва, че докато светът се разпада, самото време се завърта в един вид спирала... като се среща само със себе си.

— Не може ли това да е бъдещето? — попита предпазливо Албърт.

Боб Дженкинс сви рамене. Изведнъж беше станал много уморен.

— Не знам със сигурност, разбира се — как бих могъл? — но не мисля. Това място, на което сме, изглежда старо, глупаво, невзрачно и безлично. Изглежда като... Не знам...

Тогава заговори Дина. Всички погледнаха към нея.

— Изглежда *свършено* — каза тя тихо.

— Да — каза Боб. — Благодаря, скъпа. Това е думата, която търсех.

— Господин Дженкинс?

— Да?

— Звукът, за който ви казах одева. Чувам го отново. — Тя направи пауза. — Приближава се.

Всички стояха смълчани, заслушани, с издължени лица. Брайън си помисли, че чува нещо, после реши, че това е звукът на собственото му сърце. Или просто си въобразяваше.

— Искам отново да изляза до прозорците — каза изведнъж Ник. Прекрачи проснатия на пода Крейг, без да погледне надолу, и без да продума нищо повече, закрачи към изхода на ресторанта.

— Ей! — извика Бетани. — Ей, и аз искам да дойда!

Албърт я последва, след тях тръгнаха и повечето от останалите.

— А вие двете? — попита Брайън Лоръл и Дина.

— Не ща — каза Дина. — Чувам го много добре и отгук. — Тя направи пауза и добави: — Но мисля, че ще го чуя и по-добре, ако скоро не се махнем отгук.

Брайън погледна Лоръл Стивънсън.

— Аз ще остана тук с Дина — каза тя спокойно.

— Добре — каза Брайън. — Стойте настрана от господин Туми.

— „Стойте настрана от господин Туми“ — повтори ядосано Крейг от мястото си на пода. Обърна глава с усилие и изви очи, за да погледне Брайън. — Това наистина няма да ви се размине, капитан Енгъл. Не знам каква игра играете вие и вашият английски приятел, но няма да ви се размине. Следващата ви работа като пилот вероятно ще бъде да пренасяте нощем кокаин от Колумбия. Поне няма да лъжете приятелите си, когато им разправяте какъв страхотен пилот сте.

Брайън понечи да му отговори, но после се отказа. Нали Ник каза, че този човек е поне временно умопомрачен. Реши, че Ник е прав. Да се опитваш да спориш с луд е и безполезно, и трае много дълго.

— Ще стоим настрана, не се безпокойте — каза Лоръл. Дръпна Дина към една от масичките и седна заедно с нея. — Ще се оправим.

— Добре — каза Брайън. — Викайте, ако се опита да се освободи.

Лоръл се усмихна измъчено.

— Можете да разчитате на нас.

Брайън се наведе, провери покривката за маса, с която Ник беше завързал ръцете на Крейг, и после прекоси чакалнята, за да се присъедини към другите, които стояха в редица до високите от пода до тавана прозорци.

Чу го още преди да премине половината от чакалнята и докато стигна до другите, вече не вярваше, че е слухова халюцинация.

„Слухът на момичето е наистина забележителен“ — помисли си Брайън.

Звукът беше много слаб — поне за него, — но го имаше и *наистина* идваше от изток. Дина беше казала, че прилича на звук от овесени ядки, когато наливаш върху тях мляко. На Брайън му звучеше по-скоро като радиосмущение — като извънредно силно смущение, каквито понякога се образуват в периоди на висока активност на слънчевите петна. Все пак беше съгласен в едно с Дина — звучеше като нещо лошо.

Почувства как космите под яката му настръхват от този звук. Погледна към другите и видя същия израз на уплашено безсилие на всяко лице. Ник се владееше най-добре, а младото момиче, което почти беше паднало, когато се спускаше по улея — Бетани, изглеждаше най-силно изплашено, но всички чуваха в звука едно и също.

Лошото.

Нещо лошо идваше. *Бързаше.*

Ник се обърна към него.

— Как ти се струва, Брайън? Някакви идеи?

— Не — каза Брайън. — Никакви. Всичко, което знам, е, че това е единственият звук в града.

— Още не е в града — каза Дон, — но мисля, че ще дойде. Бих желал само да знам кога.

Отново млъкнаха, заслушани в постоянното съскащо пукане от изток. А Брайън си каза: „Мисля, че почти познавам този звук. Не е ядки в мляко, не е радиосмущение, а... какво? Ако не беше толкова слаб...“

Но не искаше да разбере. Изведнъж го осъзна, и то много силно. Изобщо не искаше да разбере. Звукът го изпълваше с отвращение до мозъка на костите.

— Ние *трябва* да излезем оттук! — каза Бетани. Гласът ѝ беше силен и треперещ. Албърт я прегърна с ръка през кръста и тя хвана ръката му с двете си ръце. Хвана я с паническа сила. — Трябва *веднага* да излезем оттук!

— Да — каза Боб Дженкинс. — Тя е права. Този звук — не знам какъв е той, но е *ужасен*. Трябва да излезем оттук.

Всички погледнаха към Брайън и той си помисли: „Изглежда пак аз съм капитанът. Но не за дълго.“

Защото те не разбираха. Дори Дженкинс не разбираше — въпреки че другите му изводи бяха толкова ясни. Те нямаше да стигнат доникъде.

Каквото и да издаваше този звук, то беше тръгнало насам и звукът нямаше никакво значение, защото когато то пристигнеше, те щяха още да са тук. Нямаше начин да го избегнат. Брайън разбра причината — може би никой друг не я разбираше? — но той изведнъж разбра как се чувства животно, хванато в капан, когато чува глухото тупкане на приближаващите се ботуши на ловеца.

ГЛАВА 6
В ПЛИТЧИНАТА. КИБРИТ. НАЧАЛО НА
ДВУПОСОЧНО ДВИЖЕНИЕ.
ЕКСПЕРИМЕНТЪТ НА АЛБЪРТ. ПАДАНЕ
НА НОЩТА. МРАКЪТ И ОСТРИЕТО.

Брайън се обърна и погледна писателя.

— Казвате, че трябва да излезем оттук, така ли?

— Да. Мисля, че трябва да направим това, колкото е възможно по-скоро?

— И къде предлагате да отидем? В Атлантик Сити? Маями Бийч? Средиземноморския клуб?

— Намеквате, че няма място, където можем да отидем, така ли, капитан Енгъл. Аз мисля — надявам се, — че не сте прав в това отношение. Имам една идея.

— Каква?

— Момент. Първо, отговорете ми на един въпрос: Можете ли да заредите с гориво самолета? Можете ли да направите това, дори и ако няма ток?

— Мисля, че да. Да кажем — с помощта на неколцина силни мъже бих могъл. После какво?

— После излитаме отново — каза Боб. Малки капчици пот блестяха по дълбоко набразденото му от бръчки лице. Приличаха на капки чисто машинно масло. — Този звук — този хрущящ звук — идва от изток. Разкъсването на времето е станало на няколко хиляди мили на запад оттук. Ако успеем да се върнем по първоначалния си курс... можете ли да направите това?

— Да — каза Брайън. Беше оставил допълнителните захранващи устройства включени, а това означаваше, че програмата в компютъра на инерциалната навигационна система все още стоеше недокосната. Тази програма представляваше точен запис на пътуването, което бяха извършили — от момента, в който полет 29 се беше издигнал от земята в Южна Калифорния, до момента, в който беше кацнал в централната част на Мейн. С едно натискане на клавиша можеше да даде инструкции на компютъра просто да преобърне този курс; с натискане на друг клавиш, вече във въздуха, можеше да включи в действие автопилота, който да лети по курса. Инерциалната навигационна

система „Теледайн“ щеше да пресъздаде пътуването до най-малките отклонения. — Мога да го направя, но защо?

— Защото разкъсването може все още да е там. Не разбирате ли? *Може да успеем да прелетим обратно, през него.*

Ник погледна Боб с внезапно събудено внимание, после се обърна към Брайън.

— Може пък да е прав, приятелю. Може просто да е прав.

Умът на Албърт Коснър се беше отклонил по съвсем различно, но интригуващо направление: ако разкъсването е все още там и ако самолетът е летял на често използвана височина и курс — на нещо като булевард изток — запад в небето — то може би през него са минали и други самолети между 1:07 ч. тази сутрин и сега (когато и да беше това сега). Може би имаше и други самолети, които кацат или са кацнали на други запустели летища в Америка, с други екипажи и пътници, които се разхождат слисани?

„Не — помисли си той. — *Ние случайно имахме пилот на борда. Каква е вероятността това да се случи два пъти?*“

Замисли се за това, което беше казал господин Дженкинс за шестнайсетте поредни достигания на база от Тед Уилямс и потрепери.

— Може да е прав, а може и да не е — каза Брайън. — Всъщност няма значение, защото с този самолет няма да отидем никъде.

— Защо не? — попита Руди. — Ако можете да го заредите с гориво, не виждам...

— Помните ли кибрита? Този от купата в ресторанта? Който не искаше да се запалва?

Руди гледаше безизразно, но на лицето на Боб Дженкинс се появи израз на огромно разочарование. Той сложи ръка на челото си и направи крачка назад. Направо се смали.

— Какво? — викна Дон. Гледаше към Брайън под сключените си вежди. В погледа му се четеше едновременно объркване и подозрение. — Какво общо има...

Но Ник разбра.

— Не виждате ли? — попита тихо той. — Не виждате ли, приятелю? Ако акумулаторите не работят, ако кибритът не се пали...

— ... тогава самолетното гориво няма да гори — довърши Брайън. — То ще бъде толкова използвано и износено, колкото и

всичко останало в този свят. — Той погледна поред към всеки от тях.
— Все едно да напълня резервоарите за гориво с меласа.

— Някоя от вас, прекрасни дами, чувала ли е за ланголиерите? — попита Крейг изведнъж. Тонът му беше лек, почти радостен.

Лоръл подскочи и погледна нервно към другите, които все още стояха до прозорците и приказваха. Дина само се обърна към гласа на Крейг явно без ни най-малка изненада.

— Не — каза спокойно тя. — Кои са те?

— Не говори с него, Дина — прошепна Лоръл.

— Чувам — каза Крейг със същия приятен тон. — Знаете ли, Дина не е единствената с остър слух.

Лоръл почувства как лицето ѝ се затопля.

— Нямаше да направя нищо лошо на детето все пак. Просто ме е страх. А вас?

— Да — рязко отвърна Лоръл, — но аз не вземам заложници и не се опитвам да застрелям млади момчета, когато ме е страх.

— *Вие* не сте се сблъскали с внезапно нападение на нещо, което изглежда като цялата предна линия на „Лос Анджелис Рамс“ — каза Крейг. — И този тип англичанинът... — Той се засмя. Смехът му беше смущаващо весел в тишината, смущаващо, *нормален*. — Е, всичко, което мога да кажа, ако мислите, че съм луд, е, че изобщо не сте поглеждали към *него*. Този човек вместо ум има дърворезачка.

Лоръл не знаеше какво да каже. Знаеше, че нещата не са такива, каквито ги представя Крейг Туми, но когато той говореше, изглеждаше, че всичко трябва да е така... това, което каза за англичанина също беше много близо до истината. Очите на мъжа... и ритникът, който беше нанесъл в ребрата на господин Туми, докато той беше вързан... Лоръл потрепери.

— Какви са ланголиерите, господин Туми? — попита Дина.

— Ами, аз винаги съм свикнал да мисля, че те не съществуват — каза Крейг със същия приветлив глас. — Сега започвам да се чудя... защото и аз го чувам, млада госпожице. Да, така е.

— Звука? — попита тихо Дина. — Този звук са ланголиерите?

Лоръл сложи ръка върху рамото ѝ.

— Наистина, недей да говориш с него повече, миличка. Той ме безпокои.

— Защо? Той е вързан, нали?

— Да, но...

— И ти винаги би могла да извикаш другите, нали?

— Ами, мисля, че...

— Искам да знам за ланголиерите.

С известно усилие Крейг завъртя глава, за да ги погледне... и сега Лоръл почувства част от чара и волята му на силна личност, които го бяха задържали да не излезе от релсите, докато изпълняваше в условията на високо налягане сценария, който родителите му бяха написали за него. Почувства това, въпреки че той лежеше на пода с ръце, вързани зад гърба и засъхваща кръв по челото и лявата буза.

— Баща ми казваше, че ланголиерите са малки същества, които живеят в килерите, канализацията и други тъмни места.

— Като елфите? — искаше да разбере Дина. Крейг се засмя и поклати глава.

— Боя се, че далеч не са толкова приятни. Той казваше, че всичко, от което се състоят, са косми, зъби и бързи крачета — крачетата им са бързи, казваше той, така че могат да хванат лошите момчета и момичета, колкото и бързо да търчат.

— Стига — каза хладно Лоръл. — Плашите детето.

— Не, не ме плаши — каза Дина. — Разбирам, кое е измислица, още когато го чуя. Интересно е, това е всичко. — На лицето ѝ беше изписано, че това е нещо повече от интересно. Беше съсредоточена и погълната от разказа.

— Интересно е, нали — каза Крейг явно доволен от нейния интерес. — Мисля, че това, което иска да каже Лоръл, е, че аз плаша нея. Печеля ли пура, Лоръл? Ако да, бих желал една „Ел продукто“, моля. Да не бъде някоя от онези евтини „Бял бухал“. — Той се засмя отново.

Лоръл не отговори и след миг Крейг започна пак.

— Баща ми казваше, че има хиляди ланголиери. Казваше, че трябва да ги има, защото има милиони лоши момчета и момичета, които търчат по света. Точно така казваше винаги. Баща ми никога през живота си не беше виждал дете да бяга. Те винаги търчаха. Мисля, че той харесваше тази дума, защото тя изразява безчувствено,

неориентирано, безполезно движение. Но ланголиерите... *те* тичат. Те имат цел. Всъщност може да се каже, че ланголиерите се персонифицират според предназначението.

— Какво толкова лошо правят децата? — попита Дина. — Какво толкова лошо правят те, че ланголиерите да трябва да ги гонят?

— Знаеш ли, радвам се, че зададе този въпрос — каза Крейг. — Защото, когато баща ми казваше за някой, че е лош, Дина, той имаше предвид мързелив. Един мързелив човек никога не може да стане част от ГОЛЕМИЯ ФИЛМ. По никакъв начин. В нашата къща човек или беше ЧАСТ ОТ ГОЛЕМИЯ ФИЛМ, или НЕ ВЪРШЕШЕ РАБОТА, което беше най-лошият вид лошота, който съществуваше. Да си главорез беше по-малък грях в сравнение с това да НЕ ВЪРШИШ РАБОТА. Той казваше, че ако не си ЧАСТ ОТ ГОЛЕМИЯ ФИЛМ, ланголиерите ще дойдат и ще те извадят от филма изобщо. Казваше, че някоя нощ, както си лежиш в леглото, ще ги чуеш как идват... как схрускват и смачкват всичко по пътя си към тебе... и даже ако се опиташ да побегнеш, те ще те хванат. Заради бързите си малки...

— *Достатъчно* — каза Лоръл. Гласът ѝ беше равен и сух.

— Но звукът си е там — каза Крейг. Очите му я гледаха със светнал, почти заговорнически поглед. — Не можете да отречете това. Звукът наистина си е...

— Спрете или и аз ще ви ударя с нещо.

— Добре — каза Крейг. Превъртя се по гръб, направи гримаса, после отново се превъртя — на другата си страна, по-далече от тях. — На човек му омръзва да го удрят, когато е на земята и е вързан като прасе.

Този път лицето на Лоръл не само се затопли, но стана горещо. Тя прехапа устни и не каза нищо. Искаше ѝ се да заплаче. Как трябва да се държи с човек в подобен случай? *Как?* Първо, този човек ѝ изглеждаше абсолютно ненормален, а после — абсолютно нормален. И междуременно целият свят — ГОЛЕМИЯТ ФИЛМ на господин Туми — беше отишъл по дяволите.

— Обзалагам се, че ви е било страх от баща ви, нали, господин Туми?

Крейг изненадан погледна през рамо към Дина. Усмивна се отново, но този път — по различен начин. Беше печална, болезнена усмивка, лишена от служебна приветливост.

— Този път вие печелите пурата, госпожице — каза той. — Ужасно ме беше страх от него.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Да не би да НЕ ВЪРШЕШЕ РАБОТА? Ланголиерите ли го хванаха?

Крейг дълго се замисли. Спомни си как му бяха казали, че баща му е получил сърдечен удар в кабинета си. Когато секретарката му звъннала в десет часа за събрание на ръководството и не получила отговор, тя влязла и го намерила умрял на килима, с готови да изхвъркнат очи и засъхваща пяна около устата.

„Някой казал ли ти го е — изведнъж се почуди той, — че очите му са били готови да изхвъркнат и е имал пяна около устата? Наистина ли някой ти го казвал — майка ти може би, когато е била пияна, — или просто това е представяне на желаното за действително?“

— Господин Туми? Хванаха ли го?

— Да — каза Крейг замислено. — Мисля, че той си го заслужаваше. Мисля, че го хванаха.

— Господин Туми?

— Какво?

— Не съм такава, каквато ме виждате. Не съм противна. Никой от нас не е такъв.

Той я погледна с изненада.

— Как разбрахте как ви виждам, малка сляпа госпожице?

— Може да се изненадате — каза Дина.

Лоръл се обърна към нея — внезапно по-неспокойна от когато и да било... но, разбира се, нямаше нищо за гледане. Черните очила на Дина охладиха любопитството ѝ.

Останалите пътници стояха в другия край на чакалнята, слушаха слабия тракащ звук и не казваха нищо. Изглежда, не беше останало нищо за казване.

— Какво ще правим сега? — попита Дон. Беше някак помръкнал в червената си риза на дървосекач. Албърт си помисли, че самата риза е изгубила малко от здравето си мъжествено излъчване.

— Не знам — каза Брайън. Почувства ужасно безсилие, чак коремът го присви. Погледна към самолета, който за малко беше станал негов самолет и чистите му линии и нежната му красота го поразиха. Стоящият до него „Делта 727“, прилепен до подвижния коридор, в сравнение с „Боинг“-а приличаше на зле облечена лелка. „Изглежда ти хубав само защото никога вече няма да лети — това е. То е като да зърнеш за миг хубава жена на задната седалка на някоя лимузина изглежда дори по-хубава, отколкото е всъщност, защото знаеш, че не е твоя, че никога няма да бъде твоя.“

— Колко гориво е останало, Брайън? — попита внезапно Ник. — Може би разходът на гориво тук не е същият. Може би имаме повече, отколкото смяташ.

— Всички уреди работят като нови — каза Брайън. — Когато се приземихме, имаме по-малко от триста литра. За да се върнем до мястото, където се е случило това, ни трябва поне двацет и пет хиляди.

Бетани взе цигарите си и протегна пакета към Боб. Той поклати глава. Тя сложи една в устата си, извади кибрита си и драсна една клечка.

Тя не се запали.

— Оо! — каза Бетани.

Албърт я погледна. Тя драсна клечката отново... и отново... и отново. Не стана нищо. Тя погледна към него ужасена.

— Дай на мене — каза Албърт.

Взе кибрита от ръката ѝ и извади още една клечка. Драсна я по ивицата на кутийката. Не стана нищо.

— Каквото и да е, изглежда е заразно — забеляза Руди Уоруик.
Бетани избухна в плач и Боб ѝ предложи кърпичката си.

— Почакайте малко — каза Албърт и драсна клечката отново. Този път тя се запали... но пламъкът беше слаб, мъждукащ, безсилен. Той го поднесе към потрепващия край на цигарата на Бетани и съзнанието му изведнъж се изпълни с ясен образ: пътен знак, покрай който беше минавал всеки ден през последните три години, когато отиваше със спортния си велосипед в гимназията в Пасадена. На този знак беше написано: „ВНИМАНИЕ. НАЧАЛО НА ДВУПОСОЧНО ДВИЖЕНИЕ“

„Какво, по дяволите, означава това?“

Не знаеше... поне все още. Всичко, което знаеше със сигурност, беше, че някаква идея искаше да се освободи, но поне засега беше с блокиран механизъм.

Албърт размаха клечката и я изгаси. Нямаше нужда да я размахва силно.

Бетани дръпна от цигарата си, после се намръщи.

— Уф! Има вкус на „Карлтън“ или нещо такова.

— Духни дим в лицето ми — каза Албърт.

— Какво?

— Каквото чу. Духни в лицето ми.

Тя го направи и Албърт вдъхна дима. Предишният сладък аромат сега беше отслабнал. „Каквото и да е, изглежда е заразно.“ „ВНИМАНИЕ. НАЧАЛО НА ДВУПОСОЧНО ДВИЖЕНИЕ.“

— Връщам се в ресторанта — каза Ник. Изглеждаше потиснат.
— Младият Касио има мазен и лъжлив характер. Не искам да го оставям твърде дълго в компанията на дамите.

Брайън тръгна след него, другите ги последваха. Албърт си помисли, че има нещо малко смущаващо в тези разходки на приливи и отливи — всички се държаха като крави, които усещат във въздуха приближаващи гръмотевици.

— Хайде — каза Бетани. — Да тръгваме. — Тя хвърли полуизпушената цигара в един пепелник и избърса очите си с кърпичката на Боб.

Бяха стигнали до средата на чакалнята. Албърт гледеше в гръб червената риза на господин Гафни, когато отново го завладя същият

надпис, този път по-силно: „НАЧАЛО НА ДВУПОСОЧНО ДВИЖЕНИЕ“.

— Чакайте! — викна той. Хвана рязко Бетани през кръста, дръпна я към себе си, зарови лице във вдлъбнатината на гърлото ѝ и задиша дълбоко.

— Боже! Ние едва се познаваме! — извика Бетани. После започна да се хили безпомощно и обви с ръце врата на Албърт. Албърт — момче, чиято естествена свенливост изчезваше само в мечтите, не обърна внимание. Отново вдиша дълбоко през носа си. Миризмата на косата ѝ, на потта, на парфюма все още се усещаше, но беше слаба — много слаба.

Всички се огледаха, но Албърт вече беше пуснал Бетани и бързаше обратно към прозорците.

— Охо! — каза Бетани. Все още се хилеше, но се беше изчервила цялата. — Какъв фукльо!

Албърт погледна към самолета на полет 29 и видя това, което беше отбелязал Брайън преди няколко минути — той беше чист и гладък, невероятно бял. Изглеждаше сякаш вибрира в странното спокойствие отвън.

Изведнъж разбра. Идеята избухна пред очите му като фойерверк. Тезата беше като ярка, горяща топка — от нея като искри се излъчваха последствията; за момент той буквално забрави да диша.

— Албърт? — запита Боб. — Албърт, какво ста...

— *Капитан Енгъл!* — изкрещя Албърт. В ресторанта Лоръл направо подскочи на стола си, а Дина се вкопчи с две ръце в ръката... Крейг Туми изви врат, за да види. — *Капитан Енгъл, елате тук!*

Навън звукът беше по-силен.

За Брайън това беше звук на радиосмущение. Ник Хоупуел си помисли, че прилича на звука на вятър, който духа между сухи тропически треви. За Албърт, който миналото лято беше работил в „Мак Доналдс“, беше като съскане на пържени картофи в съд с мазнина, а за Боб Дженкинс — като мачкане на хартия в далечна стая.

Четиримата пропълзяха през висящите гумени ленти, слязоха на мястото за разтоварване на багаж и се заслушаха в звука, издаван от това, което Крейг Туми беше нарекъл „ланголиерите“.

— На какво разстояние е? — попита Брайън.

— Не мога да кажа — отвърна Ник. — Звучи по-близко, но нали преди ние бяхме вътре.

— Хайде — каза Албърт нетърпеливо. — Как можем да се качим обратно в самолета? Да се покатерим по улея?

— Няма да е необходимо — каза Брайън и посочи към изход 2. Там имаше стълба на колела. Тръгнаха към нея. Обувките им глухо хлопаха по бетона.

— Знаеш какво рисковано начинание е това, нали, Албърт? — попита Брайън.

— Да, но...

— Рискованите начинания са по-добри от бездействието — довърши Ник вместо него.

— Просто не искам да се разочаровам, ако не успеем.

— Не се безпокой — тихо каза Боб. — Аз ще се разочаровам за всички ни. Идеята на младежа звучи много логично. Тя *трябва* да се осъществи... макар че, Албърт, нали разбираш, че може да съществуват фактори, които още не сме открили?

— Да.

Стигнаха до стълбата на колела и Брайън с крак освободи спирачките. Ник зае позиция при ръчката, която стърчеше на левия парапет, а Брайън хвана тази отдясно.

— Надявам се, че все още се движи — каза Брайън.

— Би трябвало — отговори Боб Дженкинс. — Някои — може би дори повечето — от нормалните физически и химически компоненти от природата, изглежда, все още действат — телата ни могат да преработват въздуха, вратите се отварят и затварят...

— Не забравяйте гравитацията — вметна Албърт. — Земята все още привлича.

— Нека спрем да говорим за това и просто да го пробваме — каза Ник.

Стълбата се придвижи леко. Брайън и Ник я избутаха по асфалта към самолета, Албърт и Боб вървяха след тях. Едно от колелата ритмично поскърцваше. Единственият друг звук беше постоянното „хрус-трак-хрус“, носещо се някъде откъм хоризонта на изток.

— Погледнете го — каза Албърт, когато се приближиха до „Боинг“-а. — Просто го погледнете. Не виждате ли? Не виждате ли колко повече има там, отколкото във всичко друго?

Нямаше нужда от отговор и никой не отговори. Всички го виждаха. И неохотно, почти против волята си, Брайън започна да мисли, че това дете си го бива.

Поставиха стълбата под ъгъл между аварийния улей и корпуса на самолета — горното стъпало се доближи само на една голяма крачка от отворената врата.

— Аз ще тръгна пръв — каза Брайън. — Ник, след като прибера улея, ти и Албърт нагласете стълбата.

— Тъй вярно, господин капитан! — каза Ник и отдаде чест с два пръста, опрени в челото си.

— Виж какво, младши аташе... — изсумтя Брайън и затича нагоре по стълбата. След няколко мига издърпа аварийния улей с помощта на въжетата. След това се наведе и видя как Ник и Албърт внимателно нагласиха стълбата, докато най-горното ѝ стъпало застана точно под входа на самолета.

Руди Уоруик и Дон Гафни сега изпълняваха ролята на бавачки на Крейг. Бетани, Дина и Лоръл се бяха наредили до прозорците на чакалнята и гледаха навън.

— Какво правят? — попита Дина.

— Прибрали са улея и са поставили стълба до вратата — каза Лоръл. — Сега се качват. — Тя погледна към Бетани. — Сигурна ли си, че не знаеш какво смятат да правят?

Бетани поклати глава.

— Всичко, което знам, е, че Аса — искам да кажа Албърт, почти полудя. Бих искала да мисля, че това е просто от сексуално привличане, но едва ли е така. — Тя направи пауза, усмихна се и добави: — Поне засега не е. Той каза нещо за самолета — че *го има* повече. А моят парфюм го има *по-малко*, което не би се харесало на Коко Шанел. И двупосочно движение. Не го разбрах. Наистина говореше несвързано.

— Обзалагам се, че знам — каза Дина.

— Какво е твоето предположение, миличка?

Дина само поклати глава.

— Просто се надявам да побързат. Защото бедният господин Туми е прав. Ланголиерите идват.

— Дина, това е просто нещо, което е измислил баща му.

— Може би някога е *било* измислица — каза Дина и отново завъртя незрящите си очи към прозорците, — но вече не е.

— Добре, Ас — каза Ник. — Шоуто започва.

Лицето на Албърт биеше силно и ръцете му трепереха. Той постави четирите елемента на своя експеримент върху рафта в първа класа, където преди хиляда години и на другия край на континента една жена на име Мелани Тревър се беше занимавала с картонена кутия портокалов сок и две бутилки шампанско.

Брайън наблюдаваше внимателно как Албърт сложи кутийка кибрит, бутилка бира „Будвайзер“, кутия „Пепси-кола“ и сандвич с фъстъчено масло и конфитюр от хладилника на самолета. Сандвичът беше затворен херметически в найлонова обвивка.

— Добре — каза Албърт и пое дълбоко въздух. — Да видим какво става тук.

Дон излезе от ресторанта и тръгна към прозорците.

— Какво става?

— Не знаем — каза Бетани. Беше успяла да запали клечка от кибрита си и отново пушеше. Когато извади цигарата от устата си, Лоръл видя, че беше откъснала филтъра. — Влязоха в самолета, все още са там, край на разказа.

Дон се загледа за няколко секунди.

— Навън изглежда различно. Не мога точно да кажа защо, но изглежда различно.

— Светлината намалява — каза Дина. — Това е различно. — Гласът ѝ беше достатъчно спокоен, но малкото ѝ лице носеше отпечатъка на самота и страх. — Чувствам, че намалява.

— Тя е права — съгласи се Лоръл. — Беше ден само два или три часа, но вече отново се стъмва.

— Знаете ли, все още си мисля, че това е сън — каза Дон. — Все още си мисля, че е най-лошият кошмар, който някога съм имал, но скоро ще се събудя.

Лоръл кимна.

— Как е господин Туми?

Дон се засмя невесело.

— Няма да повярвате.

— Няма да повярвам какво? — попита Бетани.

— Той заспа.

Крейг Туми, разбира се, не спеше. Хората, които заспиват в критични моменти — като момъка, който трябвало да пази, докато Исус Христос се молел в Гетсиманската градина, определено не бяха част от ГОЛЕМИЯ ФИЛМ. Той внимателно наблюдаваше двамата мъже с очи, които не бяха съвсем затворени, и пожела поне един от тях да излезе. Накрая този с червената риза наистина излезе. Уоруик — плешивият мъж с големите изкуствени зъби — отиде до Крейг и се наведе. Крейг затвори очи.

— Ей — каза Уоруик. — Ей, буден ли си?

Крейг лежеше неподвижно и дишаше равномерно. Помисли си да изхърка, но се отказа.

Уоруик го потупа по бузата. Крейг не отвори очи и продължи да диша равномерно. Плешивият се изправи, прекрачи го и отиде до вратата на ресторанта да гледа другите. Крейг леко повдигна клепачи и се увери, че Уоруик е обърнат с гръб. После много тихо и много внимателно започна да освобождава китките си от вързаната на осморка покривка. Движеше ги лекичко нагоре — надолу и покривката постепенно се разхлабваше.

Дърпаше китките си бързо и силно и гледаше към гърба на Уоруик, готов да прекрати движенията си и отново да затвори очи в мига, в който онзи даде признаци, че се обръща. Желаше Уоруик да *не се обръща*. Искаше да се освободи, преди онези тъпащи да се върнат от самолета. Тъпакът англичанин го беше вързал доста добре; беше благодарен на Бога, че е само с покривка за маса, а не с найлоново въже. Тогава нямаше да има този късмет, но сега...

Един от възлите се разхлаби и сега Крейг започна да върти китките си отляво надясно. Чуваше как се приближават ланголиерите. Смяташе, преди те да пристигнат, да бъде далеч оттук на път за Бостън. В Бостън щеше да бъде в безопасност. Когато си в заседателна зала, пълна с банкери, не е разрешено никакво търчене.

И Бог да е на помощ на всеки — мъж, жена или дете, — който се опита да застане на пътя му.

Албърт вдигна кибритената кутийка, която беше взел от ресторанта.

— Експонат А — каза той. — Започваме.

Извади клечка от кутийката и я драсна. Неспокойните му ръце го подведоха и той драсна клечката встрани от грапавата лента, която минаваше по страната на картонената кутийка. Клечката се огъна.

— По дяволите! — извика Албърт.

— Ако искаш, аз да... — започна Боб.

— Оставете го — каза Брайън. — Това е шоуто на Албърт.

— Спокойно, Албърт — каза Ник.

Албърт извади нова клечка от кутийката, усмихна се измъчено и я драсна. Клечката не се запали. Той я драсна пак. Клечката пак не се запали.

— Точка — каза Брайън. — Нищо не...

— Аз я *помирисах* — каза Ник. — Помирисах сярата. Опитай друга, Ас!

Вместо това Албърт драсна трети път същата клечка по грапавата лента... и този път тя пламна. Главичката не само изсъска и изтля, не — пламъкът си остана с познатата капковидна форма, син в основата си, жълт на върха, и започна да изгаря картонената клечка.

Албърт ги погледна идиотски усмихнат.

— Виждате ли? — каза той. — *Виждате ли?*

Изгаси клечката и извади друга. Тя се запали от първото драсване. Той се наведе над кибрита и доближи пламъка до другите клечки — точно както Боб Дженкинс беше направил в ресторанта. Този път всички избухнаха в пламък със сух съскащ звук. Албърт ги духна като свещ на рожден ден. Успя да го направи с две духвания.

— Виждате ли? — попита той. — Виждате ли какво означава това? Двупосочно движение! *Ние сме донесли собственото си време с нас!* Там, навън е миналото... както и навсякъде според мен, навсякъде на изток от дупката, през която сме минали... но настоящето е все още тук! *Все още хванато в този самолет!*

— Не знам — каза Брайън, но внезапно всичко започна да изглежда отново възможно. Той почувства диво, почти непреодолимо желание да притегли Албърт в ръцете си и да го потупа по гърба.

— Браво, Албърт! — каза Боб. — Бирата! Опитай бирата!

Албърт отвъртя капачката на бирата, докато Ник тършуваше за здрава чаша между останките върху количката за напитки.

— Къде е димът? — попита Брайън.

— Димът? — попита изненадан Боб.

— Ами, предполагам, че не е точно дим, но когато отвориш бира, обикновено от гърлото на бутилката излиза нещо, което прилича на дим.

Албърт помириса, после поднесе бутилката към Брайън.

— Помиришете.

Брайън помириса и се засмя. Не можа да се стърпи.

— За Бога, това наистина мирише на бира — със или без дим.

Ник протегна чашата и Албърт с удовлетворение видя, че и ръката на англичанина не беше съвсем спокойна.

— Налей — каза той. — Побързай, приятелю, моят хирург казва, че напрежението не е полезно за сърцето.

Албърт наля бирата и усмивките им повехнаха.

Бирата нямаше никаква пяна. Абсолютно никаква. Тя просто си стоеше в чашата за уиски, която беше намерил Ник, и приличаше на проба от урина.

— Всемогъщи Боже, стъмва се!

Хората до прозорците се обърнаха, когато Руди Уоруик се присъедини към тях.

— Трябваше да наглеждате лудия — каза Дон. Руди направи нетърпелив жест.

— Той е безчувствен като пън. Мисля, че ударът е разбъркал главата му малко повече, отколкото смятахме отначало. Какво става навън? И защо се стъмва толкова бързо?

— Не знаем — каза Бетани. — Просто се стъмва. Мислите ли, че този побъркан фукльо е изпаднал в кома или нещо такова?

— Не знам — каза Руди, — но ако е така, няма защо да се тревожим повече за него, нали? Боже, колко ужасяващ е този звук. Прилича на отворен термитен кошер в лодка от балсамово дърво. — За пръв път Руди изглежда беше забравил за стомаха си.

Дина обърна глава към Лоръл.

— Мисля, че е по-добре да идем при господин Туми — каза тя. — Тревожа се за него. Обзалагам се, че го е страх.

— Ако е в безсъзнание, не можем нищо да...

— Мисля, че не е в безсъзнание — каза тихо Дина. — Мисля, че дори не спи.

Лоръл за миг погледна замислено към детето и след това взе ръката ѝ.

— Добре — каза тя. — Да хвърлим един поглед.

Възелът, който Ник Хоупуел беше вързал около дясната китка на Крейг, най-накрая се разхлаби достатъчно, за да му позволи да освободи ръката си. С нейна помощ той смъкна надолу примката, в която беше хваната лявата му ръка. Бързо стана на крака. Остра болка проряза главата му и за миг той се олюля. Облаци от черни точки преминаха през полезрението му и после бавно изчезнаха. Той разбра, че терминалът потъва в мрак. Падаше подранила нощ. Сега той чуваше звука „мяс-хрус-мяс“, който издаваха ланголиерите, много по-ясно, може би защото ушите му се бяха настроили да го долавят, а може би защото те бяха по-близо.

В другия край на терминала видя как два силуета — единият висок, другият нисък, се отделиха от останалите и тръгнаха обратно към ресторанта. Жената с глас на кучка и сляпото момиченце с грозното надутото лице. Не можеше да ги остави да вдигнат тревога. Това би било много лошо.

Крейг се отдалечи от кървавото петно на килима, където беше лежал, без да откъсва очи от приближаващите фигури. Не можеше да свикне с бързото изчезване на светлината.

На тезгяха вляво от касата имаше съдове с еднократни прибори за хранене. Пластмасов боклук — не ставаха за нищо. Крейг приведен обиколи касата и видя на тезгяха нещо по-добро: месарски нож. Взе го и клекна зад касата, за да ги наблюдава. С особен интерес наблюдаваше момиченцето. Момиченцето знаеше много... може би прекалено много. Въпросът беше откъде идваха знанията й?

Наистина това беше интересен въпрос.

Нали?

Ник погледна поред Албърт и Боб.

— И така — каза той, — кибритът е наред, но бирата — не. — Той се обърна и остави чашата с бира на рафта. — Какво означава?

Изведнъж малко облаче от мехурчета изникна като гъба на дъното на чашата. Мехурчетата растяха бързо, разпространяваха се и избухваха в тънка ивица пяна на повърхността. Очите на Ник се разшириха.

— Явно — каза Боб сухо — е необходимо малко време, за да могат нещата да се оправят. — Той взе чашата, изпи я до дъно и млясна с устни и изсумтя. — Отлично!

Всички погледнаха към пъстрата дантела от бяла пяна, останала по вътрешната страна на чашата.

— Без съмнение мога да кажа, че това е най-добрата чаша бира, която съм изпил през целия си живот — довърши Боб.

Албърт наля още бира в чашата. Този път тя излезе разпенена; пяната преля през ръба и потече навън. Брайън взе чашата.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш, приятелче? — попита Ник с усмивка. — Не казвате ли във вашата професия: „Двайсет и четири часа от вдигане на бутилката до вдигане на самолета...“

— В случаите на пътешествие във времето това правило не важи — каза Брайън. — Може да си затвориш очите. — После надигна чашата, отпи и се засмя на висок глас.

— Прав си — каза той на Боб. — По дяволите, това е най-добрата бира, която съм пил някога. Опитай пепсито, Албърт.

Албърт отвори кутията и всички чуха познатия звук на пукане и съскане от въглеродния двуокис — основна тема в хиляди реклами за газирани напитки.

Той отпи голяма глътка. Когато свали кутията, се усмихваше... но в очите му имаше сълзи.

— Господа, пепси-колата също е много добра днес — каза той с глас на важен оберкелнер и всички се засмяха.

Дон Гафни настигна Лоръл и Дина точно когато те влизаха в ресторанта.

— Помислих си, че е по-добре — започна той и спря. Огледа се. — О, по дяволите. Къде е той?

— Не знам — започна Лоръл и тогава, зад нея, Дина Белман каза:
— *По-тихо.*

Главата ѝ се завъртя бавно, като изгасено фенерче. За миг в ресторанта не се чуваше никакъв звук... поне никакъв звук, който Лоръл можеше да чуе.

— Там — каза най-сетне Дина и посочи към касата. — Той се крие там. Зад нещо.

— Откъде знаеш? — попита Дон със сух, нервен глас. — Не чувам...

— *Аз чувам* — каза спокойно Дина. — Чувам драскането на ноктите му по метал. И чувам сърцето му. То бие много бързо и много силно. Той е уплашен до смърт. Толкова ми е мъчно за него. — Изведнъж тя освободи ръката си от ръката на Лоръл и пристъпи напред.

— *Дина, не!* — изкрещя Лоръл.

Дина не ѝ обърна внимание. Тя тръгна към касата с протегнати напред ръце, а пръстите ѝ търсеха възможни препятствия. Сенките сякаш я достигнаха и я обгърнаха.

— Господин Туми? Моля, излезте. Не искаме да ви сторим зло. Моля, не се страхувайте.

Изад касата започна да се чува звук. Висок, остър вик. Дума или нещо, което се опитваше да бъде дума, но в нея нямаше нищо нормално.

— *Тииииииии?*

Крейг се надигна от мястото, където се криеше — с блестящи очи, с вдигнат месарски нож, изведнъж осъзнал, че това е тя, че тя е една от *тях*, че зад тези черни очила тя е една от *тях*, че тя е не само

ланголиер, но е и *главният* ланголиер — този, който вика другите, вика ги с мъртвите си слепи очи.

— Тиииииииии?

Хвърли се с писък към нея. Дон Гафни избута Лоръл от пътя си, почти я блъсна на пода, и скочи напред. Направи го бързо, но не достатъчно бързо. Крейг Туми беше луд и се движеше със скоростта на ланголиер. Доближи Дина в смъртоносен бяг. Никакво търчене.

Дина не направи никакво усилие да избяга. Тя погледна от своята тъмнина в неговата и протегна ръцете си, сякаш да го обгърне и да го успокои.

— ... иииииииии?

— Всичко е наред, господин Туми — каза тя. — Не се стра... — И тогава Крейг заби месарския нож в гърдите ѝ и хукна покрай Лоръл в терминала, без да спре да пици.

Дина остана на мястото си за миг. Ръцете ѝ намериха дървената дръжка, която стърчеше от дрехите ѝ, и пръстите ѝ започнаха да се движат по нея, да я изследват. После тя се строполи бавно и леко на пода, превърна се просто в нова сянка в растящия мрак.

ГЛАВА 7
ДИНА В ДОЛИНАТА НА СЕНКИТЕ. НАЙ-
БЪРЗИЯТ ТОСТЕР НА ИЗТОК ОТ
МИССИСИПИ. НАДБЯГВАНЕ С ВРЕМЕТО.
НИК ВЗЕМА РЕШЕНИЕ.

Албърт, Брайън, Боб и Ник си предадоха един на друг сандвича с фъстъчено масло и конфитюр. Всеки от тях отхапа по две хапки и после той се свърши... но докато още го имаше, Албърт си помисли, че никога през живота си не беше забивал зъбите си в толкова прекрасна кльопачка. Коремът му се разбуди и веднага започна да се бунтува за още.

— Мисля, че тази част ще хареса най-много на нашия плешив приятел — господин Уоруик — каза Ник, като преглъщаше. Той погледна към Албърт.

— Ти си гений, Ас. Знаеш това, нали? Нищо друго освен чист гений.

Албърт се изчерви от щастие.

— Какво толкова — каза той. — Просто малко от онова, което господин Дженкинс нарича дедуктивен метод. Ако два потока, които текат в различни посоки, се срещнат те се смесват и образуват водовъртеж. Видях какво се случи с кибрита на Бетани и си помислих, че нещо подобно може да се случва и тук. А после и червената риза на господин Гафни. Тя започна да губи цвета си. Така че си помислих — добре, ако нещо започне да избледнява, когато вече не е на самолета, може би ако донесеш избледняло нещо на самолета, то би...

— Мразя да прекъсвам — каза тихо Боб, — но мисля, че ако възнамеряваме да правим опит да се върнем обратно, трябва да започнем този процес, колкото е възможно по-скоро. Звучите, които се чуват, ме тревожат, но повече ме тревожи нещо друго. Този самолет не е затворена система. Мисля, че е много възможно след известно време той да започне да губи своята... своята...

— Своята самостоятелност във времето? — предложи Албърт.

— Да. Добре казано. Всяко гориво, което заредим сега в резервоарите, ще може да изгори, но след няколко часа може и да не изгори.

На Брайън му хрумна една неприятна мисъл — че горивото може да спре да гори на средата на пътя през страната, докато самолетът се

намира на височина 12 000 метра. Той отвори уста да им го каже... и отново я затвори. Какъв смисъл имаше да пуска такава мисъл в съзнанието им, след като не можеха да направят нищо, ако беше вярна?

— С какво започваме, Брайън? — попита Ник с обработен, делови глас.

Брайън си повтори процеса наум. Щеше да бъде малко странен, особено заради участието на хора, чийто опит със самолетите може би започваше и завършваше с детските модели, но той си помисли, че ще могат да се справят.

— Започваме с включване на моторите и рулиране колкото е възможно по-близо до „Делта 727“ — каза той. — Когато стигнем дотам, ще изгася мотора на десния борд, а ще оставя да работи мотора на левия борд. Имаме късмет. Този самолет „Боинг 767“ е снабден с резервоари за гориво в самите крила и система за допълнително захранване с енергия, която...

Отвън долетя пронизителен, панически писък, който проряза непрестанния трополящ шум като нож, стържещ по порцеланова чиния. Последваха го стъпки — някой се качваше тичешком по стълбата. Ник се обърна натам и ръцете му направиха жест, който Албърт веднага разпозна — беше виждал този жест у някои момчета, които бяха побъркани на тема бойни изкуства и тренираха постоянно. Това беше класическа отбранителна позиция на борбата тае-куон-до. След миг на вратата се показа бледото, ужасено лице на Бетани и Ник отпусна ръце.

— *Елате!* — крещеше Бетани. — Елате бързо! — Тя едва поемаше въздух от тичане, после тръгна обратно към платформата на стълбата. За миг Албърт и Брайън бяха сигурни, че ще се спъне по стръмните стъпала и ще си счупи врата. После Ник скочи, хвана я с ръка за врата и я издърпа в самолета. Бетани дори не разбираше, че им беше викала отблизо. Тъмните ѝ очи святкаха към тях от белия кръг на лицето ѝ. — Моля, елате! Той я намушка! Мисля, че тя умира!

Ник постави ръце на раменете ѝ и наведе лицето си към нейното, сякаш имаше намерение да я целуне.

— Кой намушка кого? — попита той много тихо. — Кой умира?

— Аз... тя... го-го-сподин Т-т-туми...

— Бетани, кажи „чашка“.

Тя го погледна с шокиран, неразбиращ поглед. Брайън гледаше към Ник, сякаш той беше полудял. Ник леко разтърси раменете на момичето.

— Кажу „чашка“. Веднага.

— Ч-ч-чашка.

— „Чашка и чинийка“. Кажу го, Бетани.

— Чашка и чинийка.

— Хубаво. По-добре ли си?

Тя кимна.

— Да.

— Добре. Ако усетиш, че отново губиш самообладание, веднага кажу „чашка“ и ще се овладееш отново. Сега — кой е намушкан?

— Сляпото момиче. Дина.

— По дяволите. Добре, Бетани. Просто... — Ник рязко повиши глас, когато видя, че Брайън минава зад Бетани и се отправя към стълбата, а точно зад него е Албърт. — *Не!* — извика той с рязък, силен глас, който спря и двамата. — Стой на място, дявол да го вземе!

Брайън, който беше изкарал два срока във Виетнам и познаваше звука на безапелационните команди, спря толкова внезапно, че Албърт се блъсна с лице в гърба му. „Знаех си — помисли си той. — Знаех си, че ще започне да командва. Беше просто въпрос на време и обстоятелства.“

— Знаеш ли как се случи това и къде е сега нашият смахнат спътник? — попита Ник.

— Човекът... човекът с червената риза каза...

— Добре. Няма значение. — Той хвърли кратък поглед към Брайън. Очите му се бяха зачервили от гняв. — Глупаците са го оставили сам. Обзалагам се на пенсията си. Е, това няма да се повтори. Нашият господин Туми направи последния си номер.

Отново погледна към Бетани. Главата ѝ беше клюмнала, косата ѝ висеше разбъркано по лицето ѝ; тя хлипаше отчаяно.

— Тя жива ли е, Бетани? — попита той внимателно.

— Аз... аз... аз...

— „Чашка“, Бетани.

— *Чашка!* — извика Бетани и го погледна с мокрите си от сълзи зачервени очи. — Не знам. Беше жива, когато аз... нали знаете, дойдох за вас Сега може и да е мъртва. Той наистина я довърши. Господи,

защо ни трябваше да се сблъскваме и с някакъв психопат? Не са ли нещата достатъчно лоши и без това?

— И никой от вас, които се предполага, че сте пазили този тип, няма ни най-малка представа къде е отишъл след нападението, така ли е?

Бетани скри лицето си с шепи и за хлипа пак. Отговорът беше достатъчно ясен за всички.

— Не бъдете толкова груб с нея — каза Албърт тихо и обхвана с ръка Бетани през кръста. Тя сложи глава на рамото му и захлипа по-силно.

Ник леко отмести двамата настрана.

— Ако съм склонен да бъда груб с някого, това е със самия мен, Ас. Трябваше да остана там.

Той се обърна към Брайън.

— Връщам се в терминала. Ти — не. Тук господин Дженкинс е почти сигурно прав — имаме малко време. Не искам да мисля колко *малко* време. Включи моторите, но още недей да преместваш самолета. Ако момичето е живо, ще ни трябва стълбата, за да я пренесем горе. Боб — долу на стълбата. Внимавайте с онзи негодник Туми. Албърт, идваш с мен.

После той каза нещо, от което всички изстинаха.

— Почти се надявам да е мъртва. Прости ми, Боже, но ако е мъртва, това ще ни спести време.

Дина не беше мъртва, даже не беше в безсъзнание. Лоръл беше свалила слънчевите ѝ очила, за да избърше потта, която беше покрила лицето на момичето, и очите на Дина — съвсем черни и много големи, гледаха невиждащо към зелено-сините очи на Лоръл. Дон и Руди стояха рамо до рамо и гледаха разтревожено надолу.

— Съжалявам — каза за пети път Руди. — Наистина мислех, че е заспал. Дълбоко заспал.

Лоръл не му обърна внимание.

— Как си, Дина? — попита тя тихо. Не искаше да гледа към дървената дръжка, стърчаща от дрехата на момичето, но не можеше да свали очи от нея. Имаше много малко кръв, поне досега — кръг колкото кафена чашка около мястото, където беше влязло острието, и това беше всичко. Досега.

— Боли — каза Дина със слаб глас. — Трудно ми е да дишам. И е горещо.

— Ще се справиш — каза Лоръл, а очите ѝ неумолимо се връщаха към дръжката на ножа. Момичето беше много малко и тя не можеше да разбере защо острието не я беше пронизало цялата. Не можеше да разбере защо Дина все още не беше мъртва.

— Навън — каза Дина. Тя се намръщи и от ъгъла на устата ѝ излезе гъста, бавна струйка кръв и потече по бузата ѝ.

— Не се опитвай да говориш, миличка — каза Лоръл и отметна мокрите къдрици от челото на Дина.

— Трябва да излезете отгук — настоя Дина. Гласът ѝ беше малко по-силен от шепот. — И не обвинявайте господин Туми. Той е... той е уплашен — това е всичко. *От тях.*

Дон гледаше зловещо.

— Ако намеря това копеле, аз ще го изплаша — каза той и сви и двете си ръце си в юмруци. Над кокалчето му в падащия мрак блесна пръстен с герб. — Ще го накарам да съжалява, че не се е родил мъртъв.

После в ресторанта влезе Ник, последван от Албърт. Той отмести Руди Уоруик, без да се извини, и коленичи до Дина. Ясният му поглед

за миг се спря на дръжката на ножа, след това се премести върху лицето на детето.

— Здравей, мила. — Той говореше бодро, но очите му бяха мрачни. — Виждам, че са ти направили вентилация. Не се тревожи — за нула време ще бъдеш здрава като кукуряк.

Дина леко се усмихна.

— Какво значи кукуряк? — прошепна тя. Докато говореше, от устата ѝ потече още кръв и Лоръл видя кръв по зъбите ѝ. Стомахът ѝ бавно се сви.

— Не помня, но съм сигурен, че беше нещо красиво — отговори Ник. — Ще обърна главата ти на една страна. Стой неподвижно, колкото можеш.

— Добре.

Ник премести главата ѝ много леко, докато бузата ѝ почти легна на мокета. — Боли ли?

— Да — прошепна Дина. — Горещо. Боли ме като... дишам. — Шепнещият ѝ глас беше станал груб и хрипкав. Тънка струйка кръв течеше от устата ѝ и се събираше върху мокета на по-малко от три метра от мястото, където изсъхваше кръвта на Крейг Туми.

Отвън се чу внезапният вой на стартиране на самолетни мотори. Дон, Руди и Албърт погледнаха натам. Ник не отмести погледа си от момичето. Заговори меко.

— Искан ли ти се да кашляш, Дина?

— Да... не... не знам.

— По-добре е, ако не кашляш — каза той. — Ако имаш такова желание, по-добре е да не му се поддаваш. И не говори повече, нали?

— Не правете нищо на господин Туми. — Думите ѝ, макар и прошепнати, бяха пълни с голямо съчувствие и голяма тревога.

— Не, миличка, не бих и помислил. Обещавам ти.

— ... не... ви... вярвам...

Той се наведе, целуна я по бузата ѝ прошепна в ухото ѝ:

— Но ти *можеш*, нали разбираш — искам да кажа, да ми вярваш. Засега всичко, което трябва да правиш, е да лежиш неподвижно, а ние ще се погрижим за останалото.

Той погледна нагоре към Лоръл.

— Не сте се опитвали да извадите ножа, нали?

— Аз... не — Лоръл преглътна. В гърлото ѝ беше заседнала гореща, твърда буца. Преглъщането не можеше да я отмести. — Трябваше ли?

— Ако бяхте го направили, нямаше да има големи шансове. Имате ли някакъв медицински опит?

— Не.

— Добре. Ще ви кажа какво да направите... но първо искам да знам дали при вида на кръв — дори и малко кръв — припадате. И ми е нужна истината.

— Всъщност не съм виждала много кръв, откогато сестра ми се блъсна в една врата и си изби два зъба, докато играехме на криеница. Но тогава не припаднах.

— Добре. И сега няма да припаднете. Господин Уоруик, донесете ми половин дузина покривки за маса от онази малка кръчма зад ъгъла. — Той се усмихна на момичето. — Дай ми няколко минути, Дина, и мисля, че ще се почувстваш много по-добре. Младият доктор Хоупуел е винаги толкова нежен с дамите — особено с онези, които са млади и хубави.

Лоръл усети внезапно и абсолютно абсурдно желание да протегне ръка и да докосне косата на Ник.

„Какво ти става? Това момиченце вероятно умира, а ти се чудиш каква е на пипане косата му! Престани! Колко глупава можеш да бъдеш?

Е, да видим? Достатъчно глупава, за да летя през цялата страна, за да се срещна с мъж, с когото съм се свързала чрез колонката за интимни обяви в така нареченото списание на дружбата. Достатъчно глупава, за да планирам да спя с него, ако се окаже, че той изглежда сравнително представителен... и ако, разбира се, няма лош дъх.

О, престани! Престани, Лоръл!“

„Да — съгласи се другият глас в съзнанието ѝ. — Ти си абсолютно права — лудост е да мислиш за неща като това в такъв момент и ще престана... но се чудя как би изглеждал младият доктор Хоупуел в леглото? Чудя се дали би бил нежен, или...“

Лоръл потрепери и се почуди дали това е начинът, по който започва едно средно нервно разстройство.

— Те са по-близо — каза Дина. — Вие наистина... — Тя се закашля и между устните ѝ се появи голям кървав мехур. Той се пукна

и опръска бузите ѝ. Дон Гафни измърмори нещо и се обърна настрана.
— ... и наистина трябва да побързате — завърши тя.
Приветливата усмивка на Ник ни най-малко не се промени.
— Знаем — каза той.

Крейг се стрелна през терминала, пъргаво прескочи перилата на ескалатора и се затича по студените метални стъпала, а главата му беше изпълнена с ревящи звуци и вълни на бурен океан — те даже бяха удавили другия звук — неумолимия дъвчещ и хрущящ звук на ланголиерите. Никой не го видя. Той спринтира през долното фоайе към вратите на изхода... и се врязва в тях. Беше забравил всичко, включително факта, че електрическото устройство за отваряне на вратите не работеше, когато нямаше ток.

Отскочи, останал без дъх, падна на пода и задиша тежко като риба на сухо. Остана да лежи за момент, порови се в мозъка си, за да намери нещо останало там, и откри, че се взира в дясната си ръка. Тя беше единственото бяло очертание в растящата тъмнина, но върху нея се виждаха черни петна и той знаеше от какво бяха останали те — от кръвта на момиченцето.

„С тази разлика, че това не беше момиченце. То просто *приличаше* на момиченце. Това беше главният ланголиер и след като вече я няма, другите няма да могат да... няма да могат да... да...“

Да какво?

Да го намерят?

Но той все още чуваше гладния звук на тяхното приближаване: този влудяващ звук на дъвчене, като че ли някъде на изток крачеше армия огромни гладни насекоми.

Мислите му се завъртяха. О, той беше така объркан!

Видя една по-малка врата, която водеше навън, изправи се и тръгна към нея. После спря. Отвън започваше път и този път без съмнение водеше към Бангор, но какво от това? Не го беше грижа за Бангор; Бангор съвсем определено не беше част от този приказен ГОЛЯМ ФИЛМ. Това, към което се стремеше, беше *Бостън*. Ако можеше да стигне дотам, всичко щеше да бъде наред. А какво означаваше това? Баща му щеше да знае. Това означаваше да СПРЕ ДА ТЪРЧИ НАОКОЛО и ДА СЕ ЗАЕМЕ С ПРОГРАМАТА.

Умът му се хвана за тази мисъл, както корабкрушенецът се хваща за парче дърво — всичко, което все още плава, дори и ако това е вратата на клозета, е достойно за такъв стремеж. Ако можеше да стигне в Бостън, всичките тези преживявания той щеше да ги... да ги...

— Да ги забравя — промърмори той.

При тези думи ярък лъч на разум просветна в мрака на главата му и един глас (може би беше гласът на баща му) извика одобрително „О, ДА!“

Но как щеше да направи това? Бостън беше твърде далеч, за да отиде дотам пеша, а останалите нямаше да го пуснат обратно на борда на единствения самолет, който все още беше в изправност. Не и след това, което беше сторил на тяхното сляпо талисманче.

— Но те не знаят — прошепна Крейг. — Те не знаят, че съм им направил услуга, защото не знаят какво е тя. — Той дълбокомислено кимна. Очите му — огромни и влажни — светеха в тъмнината.

„Промъкни се незабелязано — му прошепни гласът на баща му. — Промъкни се незабелязано на самолета.“

„Да! — добави гласът на майка му. Промъкни се незабелязано! Това е билетът ти, Креги-беги! Ако го направиш, няма да ти трябва билет, нали?“

Крейг недоверчиво погледна към лентата за багаж. По нея можеше да стигне до асфалта, но ако те са оставили пост пред самолета? Пилотът няма да се сети за това — извън пределите на кабината този човек очевидно беше тъпак, — но англичанинът почти сигурно щеше да се сети.

И така, какво трябваше да направи?

Ако страната на терминала откъм Бангор не беше добра, а страната откъм пистата също не беше добра, то какво трябваше да направи и къде трябваше да отиде?

Крейг погледна нервно към неподвижния ескалатор. Скоро ще започнат да го търсят — без съмнение начело с англичанина, — а той стоеше тук, по средата на залата, толкова открит, колкото стриптийзърка, която е хвърлила последните части от тоалета си на публиката.

„Трябва да се скрия, поне засега.“

Беше дочул шума от пускането на реактивните двигатели отвън, но това не го разтревожи — той знаеше едно-друго за самолетите и разбираше, че Енгъл не може да отиде никъде, докато не зареди с гориво. А зареждането щеше да отнеме време. Не трябваше да се тревожи, че ще тръгнат без него.

Поне засега не.

„Скрий се, Крейги. Точно това трябва да направиш сега. Трябва да се скриеш, преди да дойдат за тебе.“

Той бавно се обърна в търсене на най-доброто място, като присвиваше очи в увеличаващата се тъмнина. И този път видя един надпис на вратата, която се намираше между гишето на „Авис“ и Туристическата агенция на Бангор. Той гласеше:

ЛЕТИЩНИ СЛУЖБИ

Знак, който не означаваше почти нищо.

Крейг побърза към вратата и докато вървеше, хвърляше нервни погледи назад през рамо. Както и с вратата на летищната охрана, дръжката не се въртеше, но когато я бутна, вратата се отвори. Крейг погледна за последен път през рамо и като не видя никого, затвори вратата след себе си.

Погълна го пълен, съвършен мрак — тук вътре той беше сляп като момиченцето, което беше пронизал. Нямаше нищо против — всъщност това дори му харесваше. Освен когато си с жена, от тебе никога не се очаква да правиш нещо съществено в тъмнината. В тъмнината добрата работа преставаше да бъде от значение.

Тук бе дори по-добре — дъвчещият звук на ланголиерите беше приглушен.

Крейг бавно тръгна напред — беше протегнал ръце и влачеше крака. На третата крачка бедрото му се опря в някакъв твърд предмет, който приличаше на ръба на бюро. Посегна напред и надолу. Да. Бюро. Опипа го с ръце за момент и почувства спокойствие от това докосване до атрибутите на учреденска Америка — купчина листа, отделения за входящи и изходящи документи, попивателна, кутийка, пълна с

кламери, комплект писалка и молив. Придвижи се до далечната част на бюрото и там хълбокът му се блъсна в страничната облегалка на стол. Крейг се промъкна между стола и бюрото и седна. Седнал зад бюрото се почувства още по-добре — спокоен, владеещ се. Потърси с ръка горното чекмедже и го отвори. Опипа вътре за оръжие — нещо остро; почти веднага ръката му напипа нож за отваряне на писма.

Той го извади, затвори чекмеджето и го сложи на бюрото до дясната си ръка.

Остана така за малко, заслушан в тупкането на сърцето си и далечния шум на моторите, след това ръцете му отново затърсиха по повърхността на бюрото, докато отново не напипаха купчината листа. Той взе горния лист и го сложи пред себе си, но белият му цвят не се виждаше... дори и когато го вдигна пред очите си.

„Добре, Креги-беги. Просто си стой така в тъмното. Стой си тук и чакай да настане време за действие. Когато настане времето...“

„Аз ще ти кажа“ — довърши мрачно баща му.

— Точно така — каза Крейг. Пръстите му пропъльзяха до десния ъгъл на невидимия лист хартия. Той започна да къса бавно надолу.

„Къс-с-с-с.“

Спокойствието изпълни съзнанието му като хладна морска вода. Той пусна невидимата ивица върху невидимото бюро и върна пръстите си към върха на листа. Всичко щеше да бъде наред. Съвсем наред. Започна шепнешком да си напява без мелодия.

„Наричай ме ангел... на утрото, мила...“

„Къс-с-с-с.“

„Докосни ме по бузата... преди да си отидеш, мила...“

Вече на спокойствие Крейг седеше и чакаше баща му да му каже какво да прави по-нататък точно както го беше правил много пъти, когато беше дете.

— Слушай внимателно, Албърт — каза Ник. — Трябва да я пренесем на борда на самолета, но за да направим това, ще ни бъде нужна носилка. На борда едва ли има носилка, но тук трябва да има. Къде?

— Ей, господин Хоупуел, капитан Енгъл сигурно знае по-добре?

— Но капитан Енгъл не е тук — каза търпеливо Ник. — Ще трябва да се справим сами.

Албърт се намръщи... после се сети за табелата, която беше видял на долния етаж.

— „Летищни служби“? — попита той. — Добре ли звучи?

— Съвсем добре — каза Ник. — Къде видя това?

— На долния етаж. До гишетата за коли под наем.

— Добре — каза Ник. — Слушай какво ще направим. Ти и господин Гафни се назначавате за търсачи на носилка и приносители на носилка. Господин Гафни, предлагам ви да проверите до скарата зад тезгяха. Очаквам, че ще намерите някакви остри ножове. Сигурен съм, че нашият неприятен приятел е намерил своя там. Вземете един за себе си и един за Албърт.

Дон отиде зад тезгяха, без да каже дума. Руди Уоруик се върна от бар „Червения барон“ с ръце, пълни с покривки за маса на бели и червени квадратчета.

— Наистина съжалявам — започна отново той, но Ник го прекъсна. Той все още гледаше към Албърт, а лицето му сега беше само един бял кръг над по-тъмната сянка от малкото тяло на Дина. Тъмнината почти се беше спуснала.

— Вероятно няма да се видите с господин Туми; предполагам, че той е избягал оттук невъоръжен, в паника. Мисля, че или се е скрил в миша дупка, или е излязъл извън терминала. Ако все пак го видите, настойчиво ви съветвам да не се занимавате с него, освен ако той направи така, че да стане необходимо. — Той обърна глава, за да види Дон, който се беше върнал с чифт месарски ножове. — И двамата, помнете точно какво е най-важно. Задачата ви не е отново да заловите

господин Туми и да го изправите пред правосъдието. Работата ви е да намерите носилка и да я докарате, колкото е възможно по-скоро. Трябва да се измъкнем оттук.

Дон предложи на Албърт един от ножовете, но Албърт поклати глава и погледна към Руди Уоруик.

— Не може ли вместо това да взема една от тези покривки?

Дон го погледна, като че ли Албърт беше полудял.

— Покривка за маса? За какво ти е, за Бога?

— Ще ви покажа.

Албърт беше коленичил до Дина. Сега той стана и отиде зад тезгяха. Огледа се, без да е съвсем сигурен какво, търси, но уверен, че ще го познае, щом го вади. Така и направи. Зад тезгяха имаше един старомоден тостер за две филийки. Той го взе, извади щепсела от контакта и усуква шнура здраво около него, докато се връщаше при останалите. Взе една покривка, разгъна я и сложи тостера в единия ъгъл. След това я прегъна два пъти и зави тостера с края на покривката като коледен подарък. Върза здраво краищата, за да направи нещо като джоб. Когато хвана свободния край на покривката и стана, завитият тостер се беше превърнал на камък в саморъчно направената прашка.

— Когато бях дете, обичахме да си играем на Индиана Джоунс — каза с извиняващ се тон Албърт. — Бях направил нещо подобно и го размахвах като камшик. Веднъж за малко не счупих ръката на брат ми Дейвид. Вързах една стара тока от колан, която бях намерил в гаража, в една кърпа. Доста глупаво, нали. Не знаех колко силно може да удря. Голям бой изядох за това. Изглежда глупаво мисля, но работи доста добре. Поне досега е работило.

Ник погледна със съмнение към саморъчно направеното оръжие на Албърт, но не каза нищо. Ако тостер, увит в покривка, щеше да помогне на Албърт да се почувства по-добре, когато тръгне в тъмното надолу по стълбите, той нямаше нищо против.

— Добре тогава. Идете да намерете носилка и я донесете. Ако в канцеларията на „Летищни служби“ няма, потърсете някъде другаде. Ако до петнайсет минути не намерите нищо — не, нека са десет, — просто се върнете и ще я пренесем.

— Не бива да правите това! — извика слабо Лоръл. — Ако има вътрешен кръвоизлив?

Ник погледна нагоре към нея.

— Вече има вътрешен кръвоизлив. И мисля, че десет минути е цялото време, което можем да отделим.

Лоръл отвори уста да отговори, да противоречи, но хрипкавият шепот на Дина я спря.

— Той е прав.

Дон мушна острието на ножа в колана си.

— Хайде, синко — каза той.

Те прекосиха терминала заедно и тръгнаха надолу по ескалатора към първия етаж. Докато вървяха, Албърт омота края на заредената си покривка около китката си.

Ник отново съсредоточи вниманието си върху момичето на пода.

— Как се чувстваш, Дина?

— Много ме боли — каза отпаднало Дина.

— Да, разбира се, че боли — каза Ник. — И се боя, че от това, което смятам да направя, ще те заболи доста повече — поне за няколко секунди. Но ножът е в белия ти дроб и трябва да излезе оттам. Знаеш това, нали?

— Да. — Тъмните ѝ невиждащи очи погледнаха нагоре към него. — Страх ме е.

— И мене също, Дина. И мене също. Но това трябва да се направи. Готова ли си?

— Да.

— Браво. — Ник се наведе и леко я целуна по бузата. — Ти си добро, смело момиче. Няма да трае дълго, обещавам ти. Искам просто да лежиш колкото можеш по-неподвижно и да се помъчиш да не кашляш. Разбираш ли ме? Много е важно. *Помъчи се да не кашляш.*

— Ще се помъча.

— За миг или два може да почувстваш, че не можеш да дишаш. Може дори да почувстваш, че от тебе излиза въздух като от пробита гума. Това е страшно чувство, миличка, и то може да те накара да поискаш да се раздвижиш или да извикаш. Не трябва да правиш това. *И не трябва да кашляш.*

Дина отговори нещо, което никой от тях не можа да чуе.

Ник преглътна, с бърз жест избърса потта от челото си и се обърна към Лоръл.

— Сгъни две от тези покривки на квадратни тампони. Колкото може по-дебели. Застани на колене до мене. Колкото може по-близо. Уруиш, свалете колана си.

Руди започна да изпълнява веднага.

Ник погледна отново към Лоръл. Тя пак беше поразена, този път не неприятно, от силата на погледа му.

— Аз ще хвана дръжката на ножа и ще го извадя. Ако не го задържи някое от ребрата ѝ — ако се съди по положението му, не мисля, че е така, — острието ще излезе с едно бавно, плавно дърпане. В момента, в който излезе, аз ще се дръпна назад и ще ти освободя място до гърдите на момичето. Ще поставиш един от тампоните си върху раната и ще натиснеш. Натисни силно. Не се бой, че ще я заболи или че ще притиснеш толкова гърдния ѝ кош, че да не може да диша. Белият ѝ дроб е пробит поне на едно място, обзалагам се, че дори на две. Това е, за което трябва да се безпокоим. Разбираш ли?

— Да.

— Когато си поставила тампона, аз ще я повдигна срещу натиска, който ти прилагаш. Ако тогава видим кръв на гърба на роклята ѝ, господин Уоруик ще пъкне другия тампон под нея. После ще вържем компресите здраво.

Той погледна към Руди.

— Когато го поискам, приятелю, подайте ми го. Не ме карайте да го искам два пъти.

— Няма.

— Виждаш ли добре, за да извършиш това, Ник? — попита Лоръл.

— Мисля, че да — отвърна Ник. Надявам се. — Той отново погледна към Дина. — Готова ли си?

Дина промърмори нещо.

— Добре — каза Ник. Пое дълбоко въздух и го изпусна. — Бог да ми помага.

Обхвана с тънките си ръце с дълги пръсти дръжката на ножа както човек хваща бейзболна бухалка. Дръпна. Дина изпищя. От устата ѝ излезе голям съсирек кръв. Лоръл се беше навела напрегнато напред и лицето ѝ изведнъж се окъпа в кръвта на Дина. Тя се отдръпна.

— Не! — просъска Ник към нея, без да се оглежда. — Не смей да ми припадаш! Не смей!

Лоръл отново се наведе напред, онемяла и трепереща. Острието — матовосребрист триъгълник в дълбокия мрак, излезе от гърдите на: Дина и блесна във въздуха. Гърдите на сляпото момиченце се надигнаха и се чу висок, непознат, свистящ звук — раната всмукваше навътре.

— Сега! — измуча Ник. — Натискай! Колкото можеш по-силно!

Лоръл се наведе напред. За миг видя кръвта, бликаща от — отвора в гърдите на Дина, и после раната беше покрита. Почти веднага тампонът от покривка стана топъл и мокър.

— По-силно — изръмжа Ник към нея. — Натисни по-силно! Запуши раната.

Сега Лоръл разбра какво имат предвид хората, когато казват за някой, че е напълно откачен — самата тя се чувстваше на ръба на откачането.

— Не мога! Ще счупя ребрата ѝ, ако...

— *Майната им на ребрата! Трябва да запушиш раната!*

Коленичилата Лоръл се наведе напред и натисна с цялото си тегло. Сега виждаше как течността изтича между пръстите ѝ, макар че беше сгънала дебело тампона.

Англичанинът захвърли настрани ножа и се наведе напред, докато лицето му почти се допря до лицето на Дина. Очите ѝ бяха затворени. Той повдигна един от клепачите ѝ.

— Мисля, че най-сетне е в безсъзнание — каза той. — Не мога да кажа със сигурност, защото очите ѝ са много особени, но силно се надявам да е така. — Косата беше паднала върху челото му. Той я отметна нетърпеливо с рязко движение на главата си и погледна към Лоръл.

— Справяш се добре. Стой така, нали? Сега ще я обърна. Докато го правя, поддържай натиска.

— Има толкова много кръв — изстена Лоръл. — Няма ли да се задави?

— Не знам. Натискай. Готов ли сте, господин Уоруик?

— О, Боже, мисля, че да — изграчи Руди Уоруик.

— Добре. Започваме. — Ник провря ръце под дясната лопатка на Дина и се намръщи.

— По-зле е, отколкото мислех — промълви той. — Много по-зле. Тя е *прогизнала*. — Започна леко да повдига Дина срещу натиска, който прилагаше Лоръл. Дина издаде нисък, хъркащ стон. Буца полусъсирена кръв изскочи от устата ѝ и се лепна на пода. Сега Лоръл чуваше дъжда от кръв, който падаше на мокета под момичето.

Изведнъж светът започна да изчезва.

— Натискай! — извика Ник. — Не пускай!

Но тя губеше свят.

Това, което направи, се дължеше само на представата, какво ще си помисли Ник Хоупуел за нея, ако тя *наистина* припадне. Лоръл изплези език между зъбите си като дете, което се глези, и го захапа колкото имаше сила. Болката беше рязка и силна. Устата ѝ веднага се изпълни със соления вкус на кръв... но усещането, че светът отплува като голяма ленива риба в аквариум, отмина. Тя отново беше *тук*.

От долния етаж долетя внезапен крясък от болка и изненада. След него се чу хриплив вик. Веднага след вика — висок, пронизителен писък.

И Руди, и Лоръл се обърнаха.

— Момчето! — извика Руди. — Той и Гафни. Те...

— Все пак са открили господин Туми — каза Ник. Лицето му бе замръзнало в невероятно усилие. Сухожилията на врата му изпъкваха като стоманени въжета. — Остава ни само да се надяваме...

Отдолу се чу тупване, последвано от ужасяващ вой на болка. После цяла серия приглушени удари.

— ... че са овладели положението. Сега не можем да направим нищо повече. Ако прекъснем това, което правим по средата, момиченцето ще умре със сигурност.

— Но това звучеше като гласа на *момчето*!

— Не може да му се помогне, нали? Пъхнете тампона под нея, Уоруик. Направете го веднага или ще ви ритна право в задника!

Дон водеше по пътя към ескалатора, после спря за малко под него и бръкна в джоба си. Извади нещо малко и продълговато, което слабо блестеше в тъмното.

— Моята стара „Зипо“ — каза той. — Мислиш ли, че все още пали?

— Не знам — каза Албърт. — Може би... за малко. По-добре не опитвайте, докато не се наложи. Надявам се, че пали. Без нея няма да можем да виждаме нищо.

— Къде са тези „Летищни служби“?

Албърт посочи към вратата, през която преди по-малко от пет минути беше влязъл Крейг Туми.

— Точно там.

— Мислиш ли, че е отключена?

— Ами — каза Албърт, — има само един начин да разберем.

Пресякоха залата — Дон все още водеше със запалката в ръка.

Крейг ги чу да идват — нови слуги на ланголиерите, без съмнение. Но не се тревожеше. Беше се погрижил за онова нещо, което се беше маскирало като момиченце, щеше да се погрижи и за тези другите. Стисна ножа за отваряне на писма и заобиколи бюрото, долепен до стената.

— Мислиш ли, че е отключена?

— Ами, има само един начин да разберем.

„Сега ще разбереш ти“ — помисли Крейг. Той стигна до стената, на която беше вратата. По нея имаше рафтове с натрупани книжа. Посегна и напипа пантите на вратата. Добре. Отварянето на вратата ще го предпази от тях... въпреки че едва ли можеха да го видят. Беше тъмно като в рог. Той вдигна ножа за отваряне на писма на височината на раменете си.

— Дръжката не помръдва. Крейг се отпусна... но само за миг.

— Опитай да я бутнеш. — Това беше хитрото момче.

Вратата започна да се отваря.

Дон влезе, примижал от тъмнината. Вдигна капачето на запалката си и врътна колелцето. Появи се искра, фитилът се запали от първия път и се появи слаб пламък. Видяха нещо, което очевидно беше комбинация от канцелария и склад. В единия ъгъл имаше разхвърлян куп багаж, а в другия — ксерокс. По цялата срещна стена имаше рафтове, пълни с какви ли не формуляри.

Дон влезе по-навътре в стаята с високо вдигната запалка — като изследовател, който носи горяща свещ в тъмна пещера. Посочи към дясната стена.

— Ей, момче! Ас! Погледни!

На плакат, закрепен на стената, беше нарисован пийнал мъж в официален костюм, който излизаше от бара и гледаше към часовника си. Плакатът съветваше: „РАБОТАТА Е ПРОКЛЯТИЕТО НА КЛАСАТА НА ПИЯНИЦИТЕ“. На стената до него имаше закачена бяла пластмасова кутия с голям червен кръст. Под нея имаше облепната до стената сгъната носилка... от тези с колелцата.

Албърт обаче не гледаше към плаката, нито към кутията за първа помощ или носилката. Погледът му беше привлечен от бюрото в средата на стаята.

На него той видя купчина хартиени ивици.

— Внимавай! — извика той. — Внимавай, той е т...

Крейг Туми изскочи иззад вратата и нанесе удар.

— Колана — каза Ник. Руди не помръдна, нито отговори. Главата му беше обърната към вратата на ресторанта. Звучите от долния етаж бяха престанали. Чуваше се само трополящият звук и постоянното, пулсиращо бучене на реактивния мотор в мрака навън.

Ник ритна назад като муле и улучи глезена на Руди.

— Ох!

— Колана! Веднага!

Руди непохватно падна на колене и се затътри към Ник, който с една ръка придържаше Дина, а с другата притискаше втория тампон от покривка към гърба ѝ.

— Пъхни го под тампона — каза Ник. Дишаше тежко и потта течеше по лицето му на широки вади.

— Бързо! Не мога да я държа така вечно!

Руди пъхна колана под тампона. Ник свали Дина, пресегна се през малкото телце и повдигна лявото ѝ рамо, така че да издърпа колана от другата страна. После го прекара през гърдите ѝ и го затегна здраво. Свободния край на колана сложи в ръката на Лоръл.

— Поддържай натиска — каза той и стана. — Не можем да използваме катарамата — момичето е много слабо.

— Долу ли слизаш? — попита Лоръл.

— Да. Изглежда, се налага.

— Внимавай. Моля те, внимавай.

Той ѝ се усмихна и внезапноят блясък на всички тези бели зъби в тъмното беше изненадващ... но не страшен — откри тя. Тъкмо напротив.

— Разбира се. Нали така съм оцелял. — Той посегна към нея и я стисна за рамото. Ръката му беше топла и при докосването му през нея премина лек трепет. — Ти се справи много добре, Лоръл. Благодаря ти.

Понечи да се обърне и тогава една малка ръка се протегна и го хвана за крачола на джинсите. Той погледна надолу и видя, че слепите очи на Дина отново бяха отворени.

— Недей? — започна тя и се разтресе от спазъм на кашляне и кихане. От носа ѝ на фини капчици пръсна кръв.

— Дина, не трябва...

— Недей... да го убиваш! — каза тя и дори в тъмното Лоръл почувства фантастичното усилие, което направи детето, за да го каже.

Ник погледна замислено към нея.

— Този негодник те прободде, нали знаеш. Защо настояваш толкова да остане цял?

Тесните ѝ гърди се напрегнаха под колана. Напоеният с кръв тампон се надигна. Тя се напрегна и успя да каже още нещо. Всички го чуха — Дина с голяма мъка успя да го изрече ясно.

— Всичко... което знам... е, че имаме нужда от него — прошепна тя и после очите ѝ се затвориха отново.

Крейг заби ножа за писма във врата на Гафни толкова дълбоко, че усети как юмрукът му опря в рамото на врага му. Дон изкрещя и изпусна запалката. Тя падна на пода и продължи да тлее. Албърт извика от изненада, като видя Крейг да пристъпва към Дон, който се олюля към бюрото и безсилно вдигна ръце, за да хване забития в него нож.

Крейг стисна дръжката с една ръка и опря другата в гърба на Дон. Дръпна и бутна едновременно и Албърт чу звук сякаш гладен мъж изважда шиш от добре опечена пуйка. Дон изкрещя отново — този път по-високо, и се просна върху бюрото. Прострените му ръце събориха кутията за входящи и изходящи документи и купчината формуляри за изгубен багаж, които беше късал Крейг.

Крейг се обърна към Албърт. От острието на ножа за писма пръснаха капчици кръв.

— И ти си един от тях — изсъска той. — Е, аз отивам в Бостън и не можете да ме спрете. *Никой* от вас не може да ме спре. — Тогава запалката на пода загасна и те потънаха в тъмнина.

Албърт отстъпи една крачка и почувства топъл полъх — Крейг беше замахнал към мястото, което беше заемал само преди секунда. Той попипа зад себе си със свободната си ръка, ужасен от отстъпването към ъгъла, където Крейг можеше да използва ножа си (на бледата, угасваща светлина на запалката това му се видя като истински нож) с лекота, а собственото му оръжие щеше да бъде еднакво ненужно и глупаво. Пръстите му намериха сами празно пространство и той отстъпи през вратата в коридора. Не се чувстваше спокоен; не се чувстваше като най-бързия евреин от *никоя* страна на Мисисипи — не се чувстваше по-бърз от куршум. Чувстваше се като уплашено дете, което от глупост е избрало играчка от детството си вместо истинско оръжие, защото не е повярвало — наистина, ама съвсем наистина, — че може да се стигне чак дотам, въпреки онова, което беше направил този луд с момиченцето на горния етаж. Усещаше собствената си

миризма. Дори и в мъртвия въздух я усещаше. Беше миризмата на вкисната маймунска пикня — миризмата на страха.

Крейг излезе бавно през вратата с вдигнат нож. Движеше се в тъмното като танцуваща сянка.

— Виждам те, малкия — изсъска той. — Виждам те като котка.

Плъзна се напред. Албърт заотстъпва и залюля напред-назад тостера, като си повтаряше, че ще има възможност само за един добър удар, преди Туми да замахне и да забие острието в гърлото или гърдите му.

„А ако тостерът излезе от проклетия си джоб, преди да го ударя, съм загубен.“

Крейг се приближаваше, разлюлял горната част на тялото си като змия, която излиза от кошница. Унесена лека усмивка се появи в ъгълчетата на устните му, видяха се две трапчинки.

„Точно така — каза мрачно бащата на Крейг от неумиращото си укрепление в главата на Крейг. — Ако трябва да ги сваляш един по един, можеш да го направиш. УСО, Крейг, помниш ли? УСО. Усилията Се Оправдават.“

„Правилно, Креги-беги — звънна гласът на майка му. — Можеш да го направиш и трябва да го направиш.“

— Съжалявам — промърмори Крейг усмихнато на момчето с бялото лице. — Наистина, наистина съжалявам, но трябва да го направя. Ако можеше да видиш нещата от моята гледна точка, щеше да разбереш.

Пристъпи към Албърт и вдигна ножа на височината на очите си.

Албърт хвърли бърз поглед зад себе си и видя, че отстъпва към касата на „Юнайтед Еърлайнс“. Ако отстъпеше още, задната дъга на размаха му щеше да бъде ограничена. Трябваше да го направи бързо. Той залюля тостера по-силно, потната му ръка стискаше здраво усуканата покривка.

Крейг улови движението в тъмнината, но не можеше да разбере какво беше нещото, което размахваше момчето. Нямаше значение. Не можеше да позволи да има значение. Той се съсредоточи, после скочи напред.

— ОТИВАМ В БОСТЪН! — изкрещя той. — ОТИВАМ В...

Очите на Албърт свикваха с тъмнината и той видя хода на Крейг. Тостерът беше в задната половина на дъгата си. Вместо да премести китката си напред, за да обърне посоката му, Албърт остави ръката си да се вдигне от теглото на тостера и го люшна нагоре и през главата си като играч на бейзбол. В същото време отстъпи вляво. Тежестта на края на покривката описа малък кръг във въздуха, придържана твърдо в джоба си от центробежната сила. Крейг ѝ помогна, като пристъпи напред, докато тостерът падаше надолу. Той го удари по челото и в горната част на носа с твърдо, глухо хрущене.

Крейг изви от силна болка и изпусна ножа за писма. Ръцете му се вдигнаха до лицето и той се олюля назад. Кръвта от счупения му нос бликна между пръстите му като вода от повреден кран. Албърт се ужаси от това, което беше направил, но се ужаси още повече, че може да се откаже сега, когато Туми беше ранен. Направи нова крачка вляво и замахна странично с покривката. Тя изсвистя във въздуха и се вряза в центъра на гърдния кош на Крейг с глух звук. Крейг падна назад, продължавайки да вие.

За Албърт Коснър — „Аса“ — остана само една мисъл — всичко друго беше объркан, накъсан водовъртеж от цветове, образи и чувства.

„Трябва да го спра, иначе ще стане и ще ме убие. Трябва да го спра, иначе ще стане и ще ме убие.“

Туми поне беше изпуснал оръжието си — то лежеше и просветваше върху мокета във фойето. Албърт го настъпи и отново замахна с тостера, като се изви в кръста като старомоден иконом, който поздравява член на кралското семейство. Тежестта на края на покривката се вряза в тежко дишащата уста на Крейг Туми. Чу се звук на строшени в носна кърпичка очи.

„О, Боже — помисли си Албърт. — Това бяха зъбите му.“

Крейг подскочи и се изви на пода. Беше ужасен, може би още по-ужасен на слабата светлина. Имаше нещо чудовищно и неизтребимо в ужасната му жизненост.

Ръката му се впи в обувката на Албърт. С лек виж на отвращение Албърт вдигна крака си от ножа за писма и тогава Крейг се опита да го сграбчи. Носът му беше спукан мехур от плът. Той почти не виждаше Албърт — зрението му беше закрито от огромна бяла електрическа дъга. В главата му звучеше постоянен остър тон — тонът на пробен телевизионен сигнал, усилен докрай.

Не беше в състояние да нанесе още вреди, но Албърт не разбираше това. В паниката си той отново замахна с тостера към главата на Крейг. Чу се металически хрущящ звук и нагревателите на тостера се откачиха.

Крейг замря.

Албърт стоеше над него и дишаше на пресекулки, а покривката се полюляваше в ръката му. После той направи две дълги, неуверени крачки към ескалатора, преви се одве и повърна на пода.

Брайън се прекръсти, преди да отмести черния пластмасов капак, който покриваше екрана на монитора на инерциалната навигационна система. Почти очакваше екранът да е светъл и празен. Погледна по-отблизо... и изпусна дълбока въздишка на облекчение.

ПОСЛЕДНАТА ПРОГРАМА ЗАВЪРШЕНА

— го осведомяваше екранът с хладни синьо — зелени букви и по-долу:

НОВА ПРОГРАМА? Д/Н

Брайън въведе „Д“ и после;

ОБЪРНИ АП29: ЛАКС/ЛОУГЪН

Екранът за миг потъмня. После се появи:

ВКЛЮЧВАНЕ НА ОТКЛОНЕНИЕ В ПРОГРАМАТА ЗА
ОБРЪЩАНЕ АП29? Д/Н

Брайън въведе „Д“.

Екранът го осведоми:

ИЗЧИСЛЯВАНЕ НА ОБРЪЩАНЕТО

и след по-малко от пет секунди:

ПРОГРАМАТА ЗАВЪРШЕНА

— Капитан Енгъл?

Той се обърна. Пред вратата на кабината стоеше Бетани. Изглеждаше бледа и измъчена под светлините на кабината.

— Точно сега съм малко зает, Бетани.

— Защо другите не се връщат?

— Не мога да ти кажа.

— Попитах Боб — господин Дженкинс, — дали вижда някой да се движи в терминала, а той каза, че не виждал. А ако всички са мъртви?

— Сигурен съм, че не са. Ако от това ще се почувстваш по-добре, защо не слезеш и ти долу до стълбата? Аз имам малко работа тук.

„Поне се надявам да е така.“

— Страх ли ви е? — попита тя.

— Да. Разбира се, че ме е страх.

Тя леко се усмихна.

— Някак си се радвам. Лошо е само тебе да те е страх — някак фалшиво. Сега ще ви оставя на мира.

— Благодаря. Сигурен съм, че всички скоро ще дойдат.

Тя излезе. Брайън се обърна отново към монитора на инерциалната навигационна система и въведе:

ИМА ЛИ ПРОБЛЕМИ С ТАЗИ ПРОГРАМА?

Натисна клавиша „Изпълнение“.

НЯМА ПРОБЛЕМИ. БЛАГОДАРЯ ВИ, ЧЕ ЛЕТИТЕ С
„АМЕРИКАН ПРАЙД“

— Моля, моля — промърмори Брайън и избърса с ръкав челото си.

„Сега, ако можеше и горивото да е наред.“

Боб чу стъпки по стълбата и бързо се обърна. Беше Бетани — слизаше бавно и внимателно, но напрежението все пак не го отпусна. Звукът, който идваше от изток, постепенно ставаше по-силен. По-близък.

— Здравей, Бетани. Мога ли да взема на заем още една цигара от твоите?

Тя му протегна почти празния пакет, после си взе и тя. Беше пъхнала експерименталната кутийка кибрит на Албърт в целофановата обвивка на цигарите и когато опита една клечка, тя се запали лесно.

— Някаква следа от другите?

— Е, предполагам, че зависи от това, какво имаш предвид под „някаква следа“ — каза Боб предпазливо. — Мисля, че чух някой да вика точно преди да слезеш. — Това, което беше чул, всъщност звучеше като крясък — *писък*, ако не се задълбочаваш много, — но той не виждаше причина да го разказва на момичето. Тя изглеждаше, толкова уплашена, колкото и той, и му се струваше, че е харесала Албърт.

— Надявам се, че Дина ще се оправи — каза тя, — но не знам. Той я прободя наистина зле.

— Видя ли се с капитана?

Бетани кимна.

— Той май ме изхвърли. Мисля, че програмираше уредите си или нещо подобно.

Боб Дженкинс кимна трезво.

— Надявам се.

Разговорът прекъсна. И двамата погледнаха на изток. Нов, още по-зловещ звук се беше прибавил към шума на хрущене и дъвчене високо безизразно скърцане. Странен механичен звук, който напомняше на Боб трансмисия, останала без масло.

— Сега е много по-близко, нали?

Боб кимна неохотно. Дръпна от цигарата си и светещото огънче за миг освети чифт уморени, ужасени очи.

— Какво предполагате, че е това, господин Дженкинс?

Той бавно поклати глава.

— Мило момиче, надявам се никога да не се наложи да разберем.

Когато слезе до половината на ескалатора, Ник видя някаква превита фигура, която стоеше пред непотребната редица телефонни автомати. Беше невъзможно да се каже дали това е Албърт, или Крейг Туми. Англичанинът бръкна в десния джоб на дрехата си и извади две монети по четвърт долар. Сви дясната си ръка в юмрук и пхна монетите между пръстите си, за да си направи допълнителни месингови кокалчета. После продължи да слиза надолу към фоайето.

Когато Ник се доближи, фигурата до телефоните погледна нагоре. Беше Албърт.

— Не стъпвайте в повърнатото — каза безизразно той.

Ник пусна монетите обратно в джоба си и побърза към мястото, където беше застанало момчето — опряло ръце в коленете си като старец, който ужасно е надценил възможностите си за физически упражнения. Усети силната кисела миризма на повърнато. Тя, както и потната воня на страх, която се носеше от момчето, бяха миризми, с които беше добре запознат. Познаваше ги от Фолкландските острови, а още по-добре от Северна Ирландия. Обгърна с лявата си ръка раменете на момчето и Албърт много бавно се изправи.

— Къде са те, Ас? — попита тихо Ник. — Гафни и Туми — къде са?

— Господин Туми е там. — Той посочи към безформената фигура на пода. — Господин Гафни е в канцеларията „Летищни служби“. Мисля, че и двамата са мъртви. Господин Туми беше в канцеларията „Летищни служби“. Зад вратата предполагам. Той уби господин Гафни, защото господин Гафни влезе пръв. Ако аз бях влязъл пръв, щеше да убие мен вместо него.

Албърт преглътна тежко.

— После аз убих господин Туми. Трябваше. Той тръгна след мен. Намерил е някъде друг нож и тръгна след мен. — Говореше с глас, който някои биха помислили за безразличен, но не и Ник. А и това, което виждаше върху лицето на Албърт, не беше безразличие.

— Можеш ли да се владееш, Ас? — попита Ник.

— Не знам. Никога досега не съм убивал човек и... — Албърт изхлипа глухо и нещастно.

— Знам — каза Ник. — Това е ужасно нещо, но то трябва да се преодолее. Знам. И ти трябва да го преодолееш, Ас. Имаме още много работа и няма време за лечение. Звукът става по-силен.

Той остави Албърт и отиде до безформената фигура на пода. Крейг Туми лежеше настрана и едната му ръка отчасти закриваше лицето му. Ник го обърна по гръб, погледна и леко подсвирна. Туми беше още жив — той чуваше хриповете му — но Ник би се обзаложил на банковата си сметка, че този път Полото не се преструва. Носът му беше не просто счупен — беше направо смазан. Устата му представляваше кърваво гнездо, обградено от строшени останки от зъби. А дълбоката тъмна вдлъбнатина в центъра на челото му показваше, че Албърт е извършил някакво творческо прекрояване на човешките черти.

— И е направил всичко това с един *тостер*? — промълви Ник. — Исусе Христе и Богородице. — Той стана и повиши глас. — Не е мъртъв, Ас.

Свел като Ник го остави, Албърт се беше навел отново. Сега се изправи бавно и направи крачка към него.

— Не е ли?

— Чуй го за твое спокойствие. Извън бройката, но все още в играта. „Но не за дълго, ако се съди по звука, който издава.“ — Да проверим господин Гафни — може той също да е имал късмет. Какво стана с носилката?

— А? — Албърт погледна към Ник, като че ли той му говореше на чужд език.

— Носилката — повтори Ник внимателно, докато вървяха към отворената врата на „Летищни служби“.

— Намерихме я.

— Така ли? Чудесно!

Албърт спря непосредствено след вратата.

— Почакайте малко — промълви той, после клекна и попипа наоколо за запалката на Дон. Намери я след няколко секунди. Все още беше топла. Отново се изправи. — Мисля, че господин Гафни е от другата страна на бюрото.

Те обиколиха, стъпвайки върху падналата хартия и кутията за входящи и изходящи документи. Албърт вдигна запалката и завъртя колелцето. На петия опит фитилът се запали и горя слабо в продължение на три или четири секунди.

Това беше достатъчно. Всъщност Ник беше видял достатъчно и на светлината на искрите от колелцето на запалката, но не му се искаше да го каже на Албърт. Дон Гафни лежеше проснат по гръб, с отворени очи, все още с израз на ужасна изненада, застинал върху лицето му. Въпреки всичко не беше имал късмет.

— Как стана така, че Туми не удари и тебе? — попита след миг Ник.

— Аз знаех, че е там — каза Албърт. — Знаех дори преди да удари господин Гафни. — Гласът му все още беше сух и треперещ, но той се чувстваше малко по-добре. Сега, след като наистина беше видял бедния господин Гафни — беше го видял в очите, така да се каже — той се почувства малко по-добре.

— Чу ли го?

— Не — видях тези. На бюрото. — Албърт посочи към малката купчина от хартиени ленти.

— Имал си късмет, че си ги видял. — Ник сложи ръка върху рамото на Албърт в тъмнината. — Ти заслужаваш да живееш, приятелю. Спечелил си си тази привилегия. Така ли е?

— Ще се опитам — каза Албърт.

— Направи го, синко! Това спестява много кошмари. Пред теб стои човек, който знае.

Албърт кимна.

— Дръж всичко под око, Ас. Това е важното — просто обръщай внимание на всичко и ще бъдеш добре.

— Господин Хоупуел?

— Да?

— Имате ли нещо против вече да не ме наричате така? Аз... — гласът му се загуби и Албърт се прокашля силно, — мисля, че това име вече не ми харесва.

След трийсет секунди те излязоха от тъмната пещера на „Летищни служби“. Ник носеше сгънатата носилка. Когато стигнаха до телефоните, Ник подаде носилката на Албърт, който я пое, без да каже нищо.

Покривката за маса лежеше на метър и половина от Туми, който хъркаше и се давеше.

Нямаше време, нямаше никакво време, но Ник трябваше да погледне. *Трябваше.*

Той вдигна покривката и извади тостера. Един от нагревателите беше влязъл в гнездото за хляба, а другият се търкаляше на пода. Копчето за нагласяне на времето и дръжката, с която хлябът се вкарва надолу, паднаха. Единият ъгъл на тостера беше смачкан — в лявата му стена имаше дълбока кръгла вдлъбнатина.

„Това е частта, която се е сблъскала с носа на приятеля Туми — помисли Ник. — Удивително.“ — Той разклати тостера и се заслуша в тракането на счупените части.

— Тостер — удиви се той. — Имам приятели, Албърт — *професионални приятели* — които не биха повярвали. И на мен самия не ми се вярва. Искам да кажа... *тостер.*

Албърт беше обърнал глава.

— Хвърлете го — каза той хрипкаво. — Не искам да го гледам.

Ник направи, както искаше момчето, после го потупа по рамото.

— Занеси горе носилката. Идвам веднага.

— Какво ще правите?

— Ще видя дали в тази канцелария има още нещо, което можем да използваме.

Албърт погледна към него за миг, но не успя да долови израза му в тъмнината. Най-сетне каза:

— Не ви вярвам.

— И не е необходимо — каза Ник със странно учтив глас. — Върви, Ас. Искам да кажа, Албърт. Ей сега идвам и аз. И не се обръщай.

Албърт се вгледа още миг в него, после с мъка се заизкачва по неподвижния ескалатор — навел глава, с носилка, увиснала като куфар в ръката му. Не се обърна.

Ник почака, докато момчето изчезна в мрака. После се върна на мястото, където лежеше Туми, и клекна до него. Туми все още беше в безсъзнание, но дишането му беше малко по-равномерно. Ник предположи, че не е невъзможно след седмица-две интензивно лечение в болница Туми да се оправи. Беше доказал най-малко едно: имаше ужасно твърда глава.

„Жалко, че мозъкът в нея е толкова мек, приятелю“ — помисли Ник. Протегна ръка с намерение да я сложи върху устата на Туми, а другата — върху носа му или каквото беше останало от него. Щеше да отнеме по-малко от минута и нямаше да е необходимо вече да се тревожат за господин Крейг Туми. Другите щяха да се ужасят от това деяние — щяха да го нарекат хладнокръвно убийство — но Ник виждаше в него само политика на застраховане — ни повече, ни по-малко. Веднъж Туми беше излязъл от състояние, което приличаше на пълно безсъзнание и сега един от тях беше мъртъв, а друг беше лошо — може би смъртоносно ранен. Не беше разумно да се допусне отново същата възможност.

Имаше и нещо друго. Ако оставеше Туми жив, за какво точно би го оставил жив? Кратко, призрачно съществуване в един мъртъв свят? Възможност да диша умиращ въздух под неподвижно небе, в което всички атмосферни процеси, са спрели? Възможност да се срещне с това, което се приближаваше от изток... приближаваше се със звук, подобен на звука в колония от гигантски хищни мравки?

Не. По-добре ще е да му го спести. Щеше да бъде безболезнено и това беше достатъчно.

— Повече, отколкото заслужава това копеле — каза Ник, но все още се колебаеше.

Спомни си момиченцето, което го погледна с тъмните си, невиждащи очи.

„Не го убивайте!“ — не молба — това беше заповед. Тя беше събрала малко сила от скритите си резерви, за да му даде тази заповед. „Всичко, което знам, е, че той ни е необходим.“

„Защо тя така ужасно го пази?“

Той остана клекнал още миг, загледан в смазаното лице на Крейг Туми. И когато Руди Уоруик го извика от горната площадка на ескалатора, той подскочи, като че ли беше чул самия дявол.

— Господин Хоупуел? Ник? Идвате ли?

— След миг! — извика той през рамо. Посегна отново към лицето на Туми и отново спря, спомни си тъмните ѝ очи.

„Той ни е необходим.“

Стана рязко и остави Крейг Туми в мъчителната му борба за дишане.

— Идвам — извика той и леко затича по ескалатора.

ГЛАВА 8
ЗАРЕЖДАНЕ С ГОРИВО. РАННАТА
СВЕТЛИНА НА ЗОРАТА.
ПРИБЛИЖАВАНЕТО НА ЛАНГОЛИЕРИТЕ.
АНГЕЛЪТ НА УТРОТО. ПАЗАЧИТЕ НА
ВЕЧНОСТТА. ИЗЛИТАНЕ.

1

Бетани беше захвърлила почти безвкусната си цигара и беше се качила отново до средата на стълбата, когато Боб Дженкинс извика:

— Мисля, че излизат!

Тя се обърна и затича надолу по стъпалата. Редица тъмни петна излязоха от отделението за багаж и изпъзяха по багажния конвейер. Боб и Бетани изтичаха да ги посрещнат.

Дина беше привързана към носилката. Руди беше хванал единия край, а Ник — другия. Спускаха се на колене и Бетани чуваше тежкото, задъхано дишане на плешивия мъж.

— Нека да помогна — каза му тя и Руди охотно и даде своя край на носилката.

— Гледай да не я клатиш — каза Ник и провеси крака от конвейерната лента. — Албърт, вземи края на Бетани и ни помогни да я качим по стълбите. Носилката трябва да остане колкото се може по-хоризонтално.

— Как е тя? — попита Бетани Албърт.

— Не е добре — каза той мрачно. — В безсъзнание, но все още жива. Това е всичко, което знам.

— Къде са Гафни и Туми? — попита Боб, когато стигнаха до самолета. Трябваше да повиши глас, за да го чуят — хрущящият звук сега беше по-висок и допълнителният тон на скърцаща развалена трансмисия ставаше доминантна, влудяваща нота.

— Гафни е мъртъв, а може би и Туми — каза Ник. — Точно сега не е време за тях. — Той спря, под стълбата. — Внимавайте да държите високо вашия край.

Бавно и внимателно качиха носилката нагоре по стълбата — Ник вървеше с гръб, наведен над предния край, а Албърт и Бетани я държаха на нивото на челата си и търкаха хълбоците си в перилата на тясната стълба, Боб, Руди и Лоръл ги следваха. След връщането на Албърт и Ник Лоръл се беше обадила само веднъж — да попита дали Туми е мъртъв. Когато Ник ѝ каза, че не е, тя го погледна отблизо и после облекчено кимна с глава.

Брайън стоеше до вратата на кабината, когато Ник стигна до горната част на стълбата и сложи дръжките на носилката на пода.

— Искам да я сложим в първа класа — каза Ник, — като този край на носилката да е издигнат, така че главата и да е нависоко. Може ли да стане?

— Няма проблеми. Закрепи носилката с няколко предпазни колана през рамката до главата. Виждаш ли къде?

— Да. — Ник се обърна към Албърт и Бетани: — Хайде, повдигнете. Справяте се прекрасно.

Под светлините на салона по бузите на Дина личеше кръв, а брадичката ѝ стърчеше неподвижно под жълто — бялата ѝ кожа. Очите ѝ бяха затворени; клепачите ѝ бяха с нежен оттенък на лавандула. Под колана (в който Ник беше пробил нова дупка — много над другите) саморъчно направеният компрес беше станал тъмночервен. Брайън чуваше дишането ѝ. Беше като вятър, който влочи слама по дъното на пуста долина.

— Зле е, нали? — попита Брайън с нисък глас.

— Е, проблемът е в белия ѝ дроб, а не в сърцето ѝ. Той вече не се пълни така бързо, както ме беше страх отначало, но е зле, прав си.

— Ще доживее ли, докато се върнем?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам аз? — внезапно викна Ник. — Аз съм войник, не съм хирург!

Всички замръзнаха на място и го изгледаха с опасение. Лоръл почувства, как кожата и настръхва пак.

— Съжалявам — промълви Ник. — Пътешествието във времето дяволски си играе с нервите ни... Много съжалявам.

— Няма нужда да се извиняваш — каза Лоръл и докосна ръката му. — Всички сме напрегнати.

Той я удостои с уморена усмивка и докосна косата ѝ.

— Ти си сладурче, Лоръл, и по този въпрос не греша. Хайде да я привържем и да видим какво можем да направим, за да се ометем оттук.

След пет минути носилката на Дина беше прикрепена в наклонено положение към двойка места в първа класа — главата ѝ беше по-високо, краката — по-ниско. Останалите пътници се бяха събрали в малък кръг около Брайън в коридора за обслужване на първа класа.

— Трябва да заредим самолета с гориво — каза Брайън. — Сега ще пусна другия мотор и ще се долепя колкото мога по-близо до онзи „727 — 400“ при подвижния коридор. — Той посочи към самолета „Делта“, който представляваше просто една сива грамада в мрака. — Тъй като нашият самолет е по-висок, ще успея да разположа дясното ни крило над лявото крило на „Делта“-та. Докато го направя, четирима от вас трябва да докарат количката с маркуча — има такава в другия подвижен коридор. Видях я, преди да се стъмни.

— Може би е по-добре да събудим Спящата красавица в задната част на самолета и да го накараме да помогне — каза Боб.

Брайън кратко помисли върху това и поклати глава.

— Последното нещо, от което имаме нужда сега, е нов уплашен, дезориентиран пътник, при това такъв с убийствен махмурлук. А и нямаме нужда от него двама здрави мъже могат да бутат количката с маркуча. Виждам съм да го правят. Само проверете лоста на трансмисията, за да се уверите, че е в неутрално положение. Тя трябва да попадне точно под припокриващите се крила на самолетите. Разбрахте ли?

Всички кимнаха. Брайън ги огледа и реши, че Руди и Бетани все още са много уморени от борбата с носилката и няма да бъдат от голяма полза.

— Ник, Боб и Албърт. Вие ще бутате. Лоръл, ти ще развиваш. Съгласни ли сте?

Те кимнаха.

— Тогава действайте. Бетани! Господин Уоруик! Слезте с тях. Издърпайте стълбата по-далече и когато променя положението на

самолета, я поставете до припокриващите се крила. До крилата, не до вратата. Ясно ли е?

Те кимнаха. Брайън ги огледа и видя, че за пръв път, откакто се бяха приземили, очите им изглеждаха чисти и ясни. „Разбира се — помисли си той. — Сега просто имат работа. Както и аз, благодаря на Бога.“

Като се приближиха до количката с маркуча, която стоеше вляво от свободния подвижен коридор, Лоръл осъзна, че можеше наистина да я види.

— Боже — каза тя. — Вече отново се съмва. Колко време мина, откакто се стъмни?

— По-малко от четирийсет минути по моя часовник — каза Боб, — но имам чувството, че часовникът ми не спазва времето много точно, когато сме извън самолета. Имам също чувството, че освен това времето тук не значи нищо.

— Какво ще стане с господин Туми? — попита Лоръл.

Бяха стигнали до количката — малко превозно средство с резервоар в задната част, открита кабина и дебели черни маркучи, навити от двете страни. Ник я прегърна през кръста и я обърна към себе си. За миг ѝ мина лудата мисъл, че той иска да я целуне и тя усети как сърцето ѝ заби учестено.

— Не знам какво ще се случи с него — каза той. — Всичко, което знам, е, че когато трябваше да се взема решение, аз избрах това, което искаше Дина. Оставих го да лежи в безсъзнание на пода. Добре ли е?

— Не — каза тя с леко неспокоен глас, — но се боя, че ще трябва да се съглася.

Той се усмихна, кимна и леко притисна кръста ѝ.

— Би ли желала да вечеряш с мен, когато и ако се върнем в Лос Анджелис?

— Да — веднага каза тя. — Ще чакам с нетърпение.

Той кимна отново.

— Също и аз. Но ако не успеем да заредим този самолет, няма да отидем никъде. — Той погледна към откритата кабина на количката с маркуча. — Можеш ли да намериш нулевото положение, как мислиш?

Лоръл погледна лоста за смяна на скоростите, която стърчеше от пода на кабината.

— Боя се, че мога да карам само коли с автоматични скорости.

— Аз ще го направя. — Албърт скочи в кабината, натисна съединителя, след това огледа схемата върху дръжката на лоста за скоростите. Зад него изрева вторият мотор на „Боинг“-а и когато Брайън увеличи мощността, двата мотора заглушиха всичко. Виеха оглушително, но Лоръл откри, че изобщо няма нищо против. Заглушаваха другия шум — поне временно. А на нея все ѝ се искаше да гледа към Ник. Наистина ли я беше поканил на вечеря? Вече не ѝ се вярваше.

Албърт смени скоростите, после разклати лоста за скоростите.

— Готово — каза той и скочи долу. — Качвай се, Лоръл. Щом тръгне, трябва да дадеш силно вдясно и да завиеш в кръг.

— Добре.

Тя погледна нервно как тримата мъже се строица зад количката с маркуча. Ник беше в средата.

— Готови ли сте? — попита той. Албърт и Боб кимнаха.

— Добре, тогава — бутаме.

Боб беше решен да бута с всички сили — и по дяволите болката в долната част на гърба, която го мъчеше през последните десет години, но количката с маркуча тръгна смешно лесно. Лоръл дърпаше твърдото, упорито кормило с всички сили. Жълтата количка описа малък кръг върху сивия асфалт и се затъркаля към самолета, който бавно се наместваше от дясната страна на паркирания „Делта“.

— Разликата между двата самолета е невероятна — каза Боб.

— Да — съгласи се Ник. — Ти беше прав, Албърт. Може да сме се отдалечили от настоящето, но по някакъв странен начин този самолет е все още част от него.

— Както и *ние* — каза Албърт. — Поне засега.

Турбините на „Боинг 767“ замлъкнаха, остана само равномерният нисък тътен на допълнителните захранващи устройства — сега Брайън ги беше включил и четирите. Те не бяха достатъчно силни, за да покрият звука от изток. Преди това в този звук имаше някаква масивна равномерност, но при приближаването си той се разделяше на отделни съставки — изглеждаше, като че ли това са звуци в звуците, а всички заедно започнаха да изглеждат ужасяващо познато.

„Животни по време на хранене — помисли си Лоръл и потрепери. — На това прилича този звук — звук на хранещи се

животни, прокаран през усилвател и увеличен до гротескност.“

Тя се разтрепери силно и усети как паниката гризе мислите ѝ — първична сила, която вече не можеше да управлява, както не можеше да управлява и нещото, което издаваше този звук.

— Може би, ако можем да го видим, ще можем да се справим с него — каза Боб, когато отново забутаха количката.

Албърт го погледна за миг и каза:

— Едва ли.

Брайън се появи на предната врата на самолета и махна на Бетани и Руди да бутнат стълбата към него. Щом го направиха, той стъпи на платформата и посочи припокриващите се крила. Докато го бутаха натам, той слушаше приближаващия се шум и мислите му се върнаха към един филм, който беше гледал преди много време. В него — Чарлтън Хестън беше собственик на голяма плантация в Южна Америка. Плантацията беше нападната от огромен подвижен килим от мравки войници, които изяждаха всичко по пътя си — дървета, трева, сгради, крави, хора. Как се наричаше този филм? Не можеше да си спомни. Спомняше си само, че Чарлтън постоянно опитваше все потчаяни трикове, за да спре мравките или поне да ги задържи. Беше ли ги победил накрая? Не си спомняше, но един фрагмент от съня му изведнъж се повтори — обърка го с липсата на всякаква връзка с каквото и да било: зловеща червена табела, на която пише: „САМО ЗА ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ“.

— Задръжте! — извика той надолу към Руди и Бетани.

Те спряха да бутат и Брайън внимателно заслиза по стълбата, докато главата му не стигна на едно ниво с долната страна на крилото на самолета „Делта“. Както модел 767, така и модел 727 бяха оборудвани с по един отвор за гориво на лявото крило. Той погледна към малкото квадратно капаче с надписи „ДОСТЪП ДО РЕЗЕРВОАРА С ГОРИВО“ и „ПРЕДИ ЗАРЕЖДАНЕ ПРОВЕРЕТЕ СПИРАТЕЛНИЯ ВЕНТИЛ“. Бяха направени с шаблон. А някакъв шегаджия беше залепил лепенка с жълто усмихнато лице върху капака на резервоара. Последен сюрреалистичен щрих.

Албърт, Боб и Ник бяха докарали количката с маркуча до необходимото положение под него и сега гледаха нагоре — в просветляващия мрак лицата им се виждаха като мръсни сиви кръгове. Брайън се наведе и извика към Ник.

— Има два маркуча — по един от всяка страна на количката! Искам късия!

Ник го издърпа и го протегна нагоре. Като държеше едновременно стълбата и дюзата на маркуча с една ръка, Брайън се наведе под крилото и отвори капака за зареждане. Вътре имаше съединител със стоманен зъб, който стърчеше като пръст. Брайън се наведе още малко напред... и се подхлъзна. Успя да се хване за парапета на стълбата.

— Дръж се, приятелю — каза Ник и затича нагоре. — Помощта идва. — Спря три стъпала под Брайън и го хвана за колана. — Направи ми една услуга, съгласен ли си?

— Каква е тя?

— Да не пърдиш.

— Ще се опитам, но не обещавам.

Брайън се наведе и погледна към другите. Руди и Бетани се бяха присъединили към Боб и Албърт под крилото.

— Отместете се, освен ако не искате душ от реактивно гориво! — извика той. — Не мога да управлявам спирателния вентил на „Делта“ и от него може да протече! — Докато ги чакаше да се върнат назад, си помисли: „Разбира се, може и да не потече. Защото всичко, което знам, е, че резервоарите на това нещо са сухи като стари кокали.“

Наведе се отново и сега, когато Ник го беше хванал здраво, можеше да използва двете си ръце. Вкара дюзата в отвора за гориво. Пръснаха капки — много желан душ при тези обстоятелства, а след това се чу твърдо метално щракване. Брайън завинти дюзата на четвърт оборот надясно, застопори я и с удоволствие заслуша как реактивното гориво започна да се стича по маркуча към количката, където един затворен вентил щеше да го спре.

— Добре — въздъхна той и се отдръпна. Дотук добре.

— А сега какво, приятелю? Как ще накараме тая количка да върви? Трябва да ѝ подадем ток от самолета ли?

— Съмнявам се, че бихме могли да го направим дори и ако някой се беше сетил да донесе преходните кабели — каза Брайън. — За щастие не е нужно да тръгне. В общи линии тази количка служи само за филтриране. С помощта на допълнителните захранващи устройства на нашия самолет ще всмуча горивото от „727“, както се пие лимонада от чаша със сламка.

— Колко време ще трае това?

— При оптимални условия — което значи помпане със
захранване от земята — можем да зареждаме по един тон гориво в
минута. По нашия начин е по-трудно да се пресметне. Никога не съм
използвал допълнителните захранващи устройства за изпомпване на
гориво. Поне един час. Може би два.

За миг Ник погледна загрижено на изток.

— Направи ми една услуга — не казвай това на другите.

— Защо не?

— Защото не мисля, че *имаме* два часа. Може да нямаме и един.

Сама в първа класа, Дина отвори очи.
И *видя*.
— Крейг — прошепна тя.

„Крейг“

Не искаше да чува името му. Искаше само да я оставят на мира. Искаше само да я оставят на мира; не искаше никога вече да чуе името му. Когато хората изричаха името му, се случваше нещо лошо. *Винаги.*

„Крейг! Стани, Крейг!“

Не. Не *можеше* да стане. Главата му беше станала на огромен кошер с много болка. Пчелите бяха дошли. Пчелите мислеха, че той е мъртъв. Бяха нахлули в главата му и бяха превърнали черепа му в пчелна пита. И сега... сега...

„Те четат мислите ми и се опитват да ги ужилят и убият“ — помисли си той и издаде нисък агонизиращ стон. Юмруците му, целите в петна кръв, се отвориха и бавно се затвориха върху мокета, който покриваше пода на долното фоайе. „Оставете ме да умра, моля, оставете ме да умра.“

„Крейг, трябва да станеш! Веднага!“

Беше гласът на баща му — единственият глас, на когото той никога не можеше да откаже или да го заглуши. Но трябваше да му откаже сега. Сега щеше да го заглуши.

„Иди си — изграчи той. — Мразя те. Иди си.“

Болката прониза главата му със златен писък на тръба. Забиха камбани, от тях заизлитаха облаци пчели — яростни и жилещи.

„О, оставете ме да умра — помисли си той. — О, оставете ме да умра. Това е ад. Намирам се в ад от пчели и духова музика.“

„Стани, Креги-беги. Сега е рожденият ти ден и познай какво! Веднага, щом станеш, някой ще ти подаде бира и ще те удари по главата... защото ТОЗИ удар е за тебе!“

— Не — каза той. — Без повече удари. — Ръцете му заопипваха мокета. Той направи усилие да отворя очи, но те бяха залепени от засъхващата кръв. — Ти си мъртва. И двамата сте мъртви. Не можете да ме ударите и не можете да ме накарате да направя нищо. И двамата сте мъртви и аз също искам да съм мъртъв.

Но не беше мъртъв. Някъде зад тези призрачни гласове чуваше воя на реактивните мотори... и онзи, другия звук. Звукът на вървящите ланголиери. Тичащите.

„Крейг, стани. Трябва да станеш.“

Той осъзна, че това не беше гласът на баща му, нито на майка му. Това беше само неговият нещастен, ранен мозък, с който се опитваше да излъже себе си. Това беше глас от... от

(горе?)

някакво друго място, някакво високо светло място, където болката беше мит, а натискът беше сън.

„Крейг, те дойдоха при тебе — всички хора, които искаше да видиш. Те напуснаха Бостън и дойдоха тук. Ето колко важен си ти за тях. Все още можеш да го направиш. Крейг. Все още можеш да дадеш заден ход. Все още има време да подадеш документите си и да излезеш от армията на баща си... ако си мъж да го направиш, това е.“

„Ако си мъж да го направиш.“

— Ако съм мъж? — изграчи той. — Ако съм мъж? Който и да си. Ти май ми се подиграваш.

Отново се опита да отвори очи. Кръвта, която ги слепваше, малко се отлепи, но не докрай. Той успя да вдигне едната ръка до лицето си. Тя закачи останките от носа му и той изстена от болка — слабо и отчаяно. Тръбите в главата му пицяха и пчелите се тълпяха. Той изчака, докато мине най-силната болка, после посегна с показалци и повдигна собствените си клепачи.

Дъгата от светлина все още беше там — смътно прекрасна в мрака.

Бавно, малко по малко, Крейг повдигна глава. И я видя.

Стоеше в дъгата от светлина.

Беше момиченцето, но тъмните очила ги нямате. Гледаше към него с добрите си очи.

„Хайде, Крейг. Стани. Знаем, че е трудно, но трябва да станеш — трябва. Защото всички са тук, всички чакат... но няма да чакат вечно. Ланголиерите ще се погрижат за това.“

Видя, че тя не стои на пода. Обувките ѝ бяха на сантиметри над него и около нея имаше ярка светлина. Беше оградена от многоцветна дъга.

„Хайде, Крейг. Стани.“

Той се помъчи — да се изправи. Беше много трудно. Чувството му за равновесие беше почти изчезнало и му беше трудно да държи главата си изправена — защото, разбира се, тя беше пълна с разгневени пчели. На два пъти пада, но всеки път опитваше отново, омагьосан и зашеметен от светещото момиче с добрите очи и обещанието ѝ за пълно освобождаване.

„Всички чакат, Крейг. Тебе.

Чакат тебе.“

Дина лежеше на носилката и гледаше със слепите си очи как Крейг Туми се изправи на едно коляно, падна настрани, после започна да се вдига отново. Сърцето ѝ беше изпълнено с ужасно, горчиво съжаление към този ранен и разбит човек — тази убиваща риба, която искаше само да експлодира. Върху унищоженото му, кърваво лице тя видя ужасна смесица от чувства: страх, надежда и някаква безмилостна решителност.

„Съжалявам, господин Туми — помисли тя. — Въпреки това, което направихте, съжалявам. Но имаме нужда от вас.“

После отново го извика, извика го със собственото си умиращо съзнание:

„Стани, Крейг! Бързо! Няма почти никакво време!“
Настина усети, че няма.

След като изтеглиха по-дългия от двата маркуча под корема на „Боинг 767“ и го свързаха с отвора за гориво, Брайън се върна в кабината, включи допълнителното хранващо устройство и пристъпи към пресушаване на резервоарите на „727-400“. Докато гледаше как светлинното показание на десния му резервоар бавно пълзи към 12 000 литра, той напрегнато очакваше допълнителното хранващо устройство да започне да пъхти и да се дави в опита си да погълне гориво, което не гори.

Десният резервоар беше достигнал до отметката 4000 литра, когато той чу звука на малките реактивни двигатели в задната част на самолета — те зашумяха на пресекулки, със затруднение.

— Какво става, приятелю? — попита Ник. Пак беше седнал на мястото на втория пилот. Косата му беше разбъркана и върху някога спретнатата му закопчана догоре риза имаше петна от масло и кръв.

— Моторите на резервното хранване опитват вкуса на горивото на „727“ и той не им харесва — каза Брайън. — Надявам се, че магията на Албърт работи, Ник, но не знам.

Точно преди светлинното показание да достигне 4500 литра в десния резервоар, първото резервно хранващо устройство спря. На таблото на Брайън светна надпис „СПИРАНЕ НА МОТОРА“. Той изключи устройството.

— Какво можем да направим? — попита Ник. Беше станал и гледаше през рамото на Брайън.

— С помощта на останалите три резервни устройства да поддържаме работата на помпите и да се надяваме — каза Брайън.

Второто резервно устройство спря след трийсет секунди и докато Брайън протягаше ръка, за да го изключи, тръгна третото. Светлините на кабината се включиха заедно с него — сега се чуваше само неравномерното пъхтене на хидравличните помпи и светлините на таблото на Брайън мигаха. Последното резервно хранващо устройство ревеше накъсано — ту по-високо, ту по-ниско, самолетът се клатеше.

— Изключвам всичко — каза Брайън. Гласът му прозвуча рязко и напрегнато — глас на мъж, който се бори да изплува от дълбочините и се уморява бързо от подводното течение. — Ще трябва да изчакаме горивото на „Делта“-та да влезе в потока на времето или рамката на времето, или каквото е там, по дяволите, на нашия самолет. Не можем да продължаваме така. Ако последното захранващо устройство излезе от строя със силен токов удар, това би могло да изтрие паметта на инерциалната навигационна система. Може дори да я изгори.

Но когато Брайън посегна към превключвателя, накъсаният тон на мотора изведнъж започна да се изглажда. Той се обърна и погледна невярващо към Ник. Ник също го погледна и широка усмивка бавно изгря върху лицето му.

— Може да ни е провървяло, приятелю.

Брайън вдигна ръце, сплете пръсти и ги размаха във въздуха.

— И аз се надявам — каза той и се завъртя отново към таблата. Щракна ключетата за резервно захранване 1, 3 и 4. Те се включиха плавно. Лампите в кабината отново светнаха. Иззвъня звънецът от салона. Ник възкликна и потупа Брайън по гърба.

Във вратата зад тях се появи Бетани.

— Какво става? Всичко наред ли е?

— Мисля — каза Брайън, без да се обръща, — че можем да направим опит с това нещо.

Крейг най-накрая успя да се изправи. Сега светещото момиче плуваше малко над нивото на багажната лента. Тя погледна към него със свръхестествена мекота и нещо друго... нещо, за което беше копнял през целия си живот. Какво беше това?

Той се напрегна и накрая се сети. Беше състрадание. Състрадание и разбиране.

Той се огледа и видя, че мракът се разсейва. Това означаваше, че е бил в безсъзнание цяла нощ, нали? Не знаеше. И нямаше значение. Всичко, което имаше значение, беше, че светещото момиче ги беше довело *при него* — bankerите по инвестициите, специалистите по облигациите, борсовите посредници и акционерите. Те бяха тук, те щяха да поискат обяснение за това какво точно смята да направи младият Креги-беги, Туми-буми и ето вълнуващата истина: *мошеничество!* Ето какво смяташе да направи — мошеничество, дълго метри и метри — *километрично* мошеничество. И когато им каже, че...

— Те ще трябва да ме пуснат... нали?

„Да — каза тя. — Но трябва да побързаш, Крейг. Трябва да побързаш, преди те да решат, че няма да дойдеш, и да си отидат.“

Крейг започна бавно да се придвижва напред. Краката на момичето не се движеха, но когато той се приближаваше към нея, тя отплуваше назад като мираж — към гумените ленти, които висяха между мястото за получаване на багаж и товарната платформа отвън.

И... о, великолепно: тя се *усмихваше*.

Сега бяха отново в самолета — всички, освен Боб и Албърт, които седяха на стъпалата и слушаха звука, който се движеше към тях като бавна разпенена вълна.

Лоръл Стивънсън стоеше на отворената предна врата и гледаше към терминала — все още се чудеше какво смятаха да правят с господин Туми. Бетани я дръпна отзад за блузата.

— Дина говори насън или нещо такова. Мисля, че бълнува. Можеш ли да дойдеш?

Лоръл влезе. Руди Уоруик седеше до Дина, държеше едната ѝ ръка и я гледаше загрижено.

— Не знам — каза той разтревожено. — Не знам, но си мисля, че може би си отива.

Лоръл докосна челото на момичето. Беше сухо и много горещо. Кръвотечението беше или намаляло, или съвсем спряло, но дъхът на момичето излизаше като серия мъчителни свистящи звуци. Около устата ѝ имаше коричка от кръв — като от ягодов сироп.

— Мисля... — започна Лоръл и тогава Дина каза съвсем ясно:

— Трябва да побързаш, преди те да решат, че няма да дойдеш, и да си отидат.

Лоръл и Бетани размениха озадачени и уплашени погледи.

— Май сънува онзи младеж — Туми — каза Руди на Лоръл. — Спомена името му веднъж.

— Да — каза Дина. Очите ѝ бяха затворени, но главата ѝ леко се помръдна и тя като че ли слушаше. — Да, ще бъда — каза тя, — ще бъда, ако искаш. Но побързай. Знаем, че боли, но трябва да побързаш.

— Тя бълнува, нали? — прошепна Бетани.

— Не — каза Лоръл — Не мисля. Мисля, че може би... сънува.

Но съвсем не мислеше така. Това, което наистина мислеше, беше, че Дина може би

(вижда)

прави нещо друго. Не мислеше, че иска да знае какво беше то, въпреки че една идея се въртеше и танцуваше на дъното на съзнанието

й. Лоръл знаеше, че може да извика тази идея, ако поиска, но не го направи. Защото тук ставаше нещо неприятно — извънредно неприятно и тя не можеше да се отърве от мисълта, че то наистина имаше нещо общо с

(не го убивайте... ще имаме нужда от него)

господин Туми.

— Оставете я на мира — каза тя със сух, рязък тон. — Оставете я на мира и я дайте възможност да

(направи, каквото трябваше да направи с него)

поспи.

— Боже, надявам се, че скоро ще излетим — каза с нещастен глас Бетани и Руди я прегърна през раменете, за да я успокои.

Крейг стигна до конвейерната лента и падна върху нея. Бяла светкавица от болка премина през главата му, врата му, гърдите му. Той се опита да си спомни какво се беше случило с него и не успя. Беше слязъл по неподвижния ескалатор, беше се скрил в малка стая, беше късал хартиени ивици в тъмнината... и тук паметта му спираше.

Повдигна глава и през косата, паднала върху очите му, погледна към светещото момиче, което сега седеше с кръстосани крака пред гумените ленти — на сантиметри над конвейера. Тя беше най-прекрасното нещо, което беше виждал през живота си — как беше могъл дори да си помисли, че е една от тях!

— Ти ангел ли си? — изхриптя той.

„Да“ — отговори светещото момиче и Крейг почувства, как болката му се заменя с радост. Зрението му се замъгли и после сълзи — първите сълзи, които беше изплакал като възрастен — започнаха да се стичат по лицето му. Изведнъж той си припомни нежния, гъгнив, пиянски глас на майка си, с който тя пееше онази стара песничка.

— Не си ли ангел на утрото? Ще бъдеш ли моят ангел на утрото?

„Да — ще бъда. Ще бъда, ако искаш. Но побързай. Знаем, че боли, Крейг, но трябва да побързаш.“

— Да — изхлипа Крейг и започна усърдно да пълзи по багажния конвейер към нея. Всяко движение причиняваше нова болка, която го пронизваше като светкавица през неравни интервали; от смазания му нос и разбитата му уста течеше кръв. И все пак той бързаше, колкото можеше. Пред него момиченцето се стопяваше през висящите гумени ленти, като по някакъв начин не ги докосваше при преминаването си през тях.

— Само ме докосни по бузата, когато ме напуснеш, мила — каза Крейг. Той изхрачи гъбеста маса от кръв, изплю я на стената, където тя увисна като огромен мъртъв паяк, и се опита да запълзи по-бързо.

На изток от летището един звук на разцепване и раздиране изпълни странното утро. Боб и Албърт скочиха с побледнели лица, пълни с ужасни въпроси.

— Какво беше това? — попита Албърт.

— Мисля, че беше дърво — отвърна Боб и облиза устните си.

— Но няма вятър!

— Да — съгласи се Боб, — няма вятър.

Шумът се превърна в движеща се барикада от разцепен звук. Части от него ставаха отчетливи и после отново заглъхваха точно преди да могат да бъдат разпознати. В един момент Албърт беше готов да се закълне, че чува нещо, което лае, а после лаят или джавкането... или каквото беше там... беше погълнато от кратък неприятен жужащ звук, подобен на опасно електричество. Единствено постоянни бяха хрущането и непрекъснатият пронизителен вой.

— Какво става? — извика с треперещ глас Бетани зад тях.

— Ни... — започна Албърт и тогава Боб го хвана за рамото и посочи.

— *Вижте* — извика той. — *Вижте там!*

Далеч на изток, на високия горист хребет бяха строени редици от електрически стълбове. Когато Албърт погледна, един от стълбовете се заклати като играчка и падна, като издърпа след себе си сноп проводници. След миг падна друг стълб, после още един, и още един.

— И това не е всичко — каза безизразно Албърт. — Вижте дърветата. Дърветата ей там се клатят като храсти.

Но те не просто се клатеха. Докато Албърт и другите погледнат, дърветата започнаха да падат, да изчезват.

„Хрус, мляс, хрус, туп, БАУ!“ „Друс, мляс, БАУ!, хрус, бум, хрус.“

— Трябва да се махнем оттук — каза Боб и сграбчи Албърт с две ръце. Очите му бяха огромни, пълни с някакъв идиотски ужас. Изразът им болезнено рязко контрастираше с тясното му интелигентно лице. — Смятам, че трябва веднага да се махнем от тук.

На хоризонта може би на разстояние десет мили високата конструкция на някаква радиокула затрептя, наклони се и се разби на земята, изчезна между срутваните се дървета. Сега можеха да почувстват как започва да вибрира самата земя — трептенето се предаваше на стълбата и тресеше краката в обувките им.

— Направете нещо да спре! — внезапно изкрещя Бетани от вратата над тях и затисна ушите си с ръце. *О, Господи, да спре!*

Но въздушната вълна се движеше към тях — хрущящият, мляскащ, ядящ звук на ланголиерите.

— Не обичам да се натрапвам, Брайън, но кога ще си готов? — Гласът на Ник беше рязък. — На около четири мили на изток оттук има река — видях я, когато се спускахме — и смятам, че това, което идва, сега е точно на другия ѝ бряг.

Брайън погледна показанията на горивото. Единайсет хиляди литра в дясното крило; седем хиляди литра в лявото. Сега се пълнеше по-бързо и нямаше да има нужда да изпомпва горивото на „Делта“-та през крилото в другата страна.

— Петнайсет минути — каза той. Чувстваше как по челото му избива пот на едри капки. — Трябва да имаме повече гориво, Ник, за да не паднем в пустинята Мохаве. Още десет минути за откачване, затваряне и рулиране до пистата.

— Не можеш ли да ги намалиш? Сигурен ли си, че не можеш да ги намалиш?

Брайън поклати глава и се обърна към измервателните си уреди.

Крейг бавно пропълзя през гумените ленти, почувства как се плъзгат по гърба му като омекнали пръсти. Излезе в бялата, мъртва светлина на нов — при това силно скъсен ден. Звукът беше ужасен, преизпълващ — звукът на нахлуваща армия канибали. Дори и небето като че ли се тресеше от него — за мит страхът го прикова на място.

„Виж“ — каза неговият ангел на утрото и посочи.

Крейг погледна... и забрави за страха си. Зад самолета „Боинг 767“ на „Американ прайд“, в триъгълник от изсъхнала трева, затворен между две писти за рулиране и една за излитане, имаше дълга махагонова заседателна маса. Тя блестеше ярко на бялата светлина. На всяко място имаше жълт бележник, кана с ледена вода и кристална чаша. Около масата седяха две дузини мъже в строги банкерски костюми и сега всички се бяха обърнали и гледаха към него.

Изведнъж те започнаха да ръкопляскат. Стояха и го гледаха, и аплодираха пристигането му. Крейг почувства как лицето му започна да се разтяга в широка, благодарна усмивка.

Дина беше останала сама в първа класа. Дишането ѝ вече беше много затруднено, гласът ѝ — полузадавен хрип.

— Тичай при тях, Крейг! Бързо! Бързо!

Крейг се прекатури от конвейера, удари се в бетона, костите му изтракаха; изправи се. Болката вече нямаше значение. Ангелът ги беше довел! *Разбира се*, че тя ги беше довела! Ангелите бяха като призраците в разказа за господни Скрудж — можеха да правят всичко, което си поискат! Сиянието около нея беше започнало да избледнява и тя се стопяваше, но това нямаше значение. Тя беше довела спасението му: мрежа, в която накрая беше влязъл, беше благословено хванат.

„Тичай при тях, Крейг! Заобиколи самолета! Бягай далеч от самолета! Веднага тичай при тях!“

Крейг се затича — с провлечена походка, която скоро се превърна в спринт на инвалид. Докато тичаше, главата му се поклащаше нагоре-надолу като слънчоглед със счупено стъбло. Той тичаше напред към скучните, непрощаващи мъже, които бяха неговото спасение, мъже, които можеха да бъдат рибари, стоящи в лодка отвъд неподозиращото сребърно небе, които изваждаха мрежите, за да видят какви приказни неща са хванали.

Светлинните показания за левия резервоар започнаха да растат по-бавно, след като стигнаха до десет хиляди литра, а когато превишиха единайсет хиляди, почти спряха. Брайън разбра какво става и бързо щракна два ключа, с които се изключваха хидравличните помпи. „727 — 400“ им беше дал, каквото имаше за даване: малко над двайсет хиляди литра реактивно гориво. Това трябваше да стигне.

— Добре — каза той и стана.

— Добре какво? — попита Ник и също стана.

— Разкачваме и се измитаме оттук.

Приближаващият се шум беше достигнал застрашителни височини. Към хрущящия мляскащ звук и скърцането на трансмисии се примесваха падащи дървета и глух грохот на срутващи се сгради. Точно преди да изключи помпите, той чу няколко удара като от разцепване, а след тях — поредица дълбоки плясъци. Мост, падащ в реката, която беше видял Ник.

— Господин Туми! — внезапно изкрещя Бетани. — *Това е господин Туми!*

Ник избута Брайън от вратата към салона на първа класа, но и двамата имаха време да видят как Крейг се клатушка по пистата за рулиране. Изобщо не обръщаше внимание на самолета. Целта му очевидно беше един празен триъгълник трева, ограничен от две пресичащи се писти за рулиране.

— Какво прави? — на един дъх попита Руди.

— Не му обръщайте внимание — каза Брайън. — Нямаме никакво време. Ник? Слез по стълбата пред мене. Дръж ме, докато разкача маркуча. — Брайън се почувства като човек, който стои гол на плажа, когато приливната вълна се издига на хоризонта и се понася към брега.

Ник го последва надолу и отново го хвана за колана, докато Брайън се наведе, развъртя дюзата на маркуча и я откачи. След миг съвсем освободи маркуча и го пусна на пистата. Пръстенът на дюзата

глухо издрънка. Брайън с рязко движение затвори вратичката на резервоара.

— Хайде — каза той, след като Ник се беше отдръпнал. Лицето му беше мръсносиво. — Да се махаме оттук.

Но Ник не се помръдна. Беше замръзнал на мястото си с поглед, втренчен на изток. Цветът на кожата му беше бял като хартия. Сякаш виждаше ужасен кошмар. Горната му устна трепереше и в този момент той приличаше на куче, което е толкова уплашено, че не може да лае.

Брайън бавно обърна глава в същата посока и чу как сухожилията на врата му изскърцаха като ръждясала пружина на стара врата. Обърна глава и видя как ланголиерите излязоха на сцената за последното действие.

— Виждате ли — каза Крейг, като се приближи до празния стол на дясната страна на масата, и застана пред мъжете, които седяха около него, — посредниците, с които вършех работа, бяха не само безскрупулни — много от тях всъщност бяха внедрени от ЦРУ и работата им беше да контактуват с такива банкери като мен и да ги измамат — с мъже, която гледат бързо да попълнят празните си папки. Доколкото зависи от тях, целта — да се предпази Южна Америка от комунизъм — оправдава всички налични средства.

— Какви процедури изпълнихте, за да проверите тези хора? — попита дебел мъж в скъп син костюм. — Използвахте ли компания за застраховане на облигации или вашата банка поддържа отделна фирма за разследване в подобни случаи? — Кръглото, тлъсто лице на Синия костюм беше идеално избръснато; бузите му светеха или от добро здраве, или от четирийсет години употреба на уиски и сода; очите му бяха безмилостни късчета син лед. Това бяха чудесни очи — очите на баща му.

Някъде, далече от тази заседателна зала, два етажа под покрива на „Пруденшъл сентър“, Крейг чу ужасен шум. Строеж на път, предположи той. В Бостън винаги строяха пътища и той подозираше, че повечето от тях бяха ненужни, но в повечето случаи просто се повтаряше старата история — безскрупулните вземаха голяма преднина пред невнимателните. Това нямаше нищо общо с него. Абсолютно нищо. Работата му беше да се разбере с мъжа в синия костюм и той вече не можеше да чака.

— Ние чакаме, Крейг — каза президентът на собствената му банкова институция. Крейг се изненада за момент — господин Паркър не беше предвиден да участва в това събрание — и после това чувство се замени от преизпълващо чувство на щастие.

— *Никакви процедури изобщо!* — изкрещя радостно той в шокираните им лица. — *Аз просто купувах, купувах и купувах! Не съм следвал НИКАКВИ... ПРОЦЕДУРИ... ИЗОБЩО!*

Канеше се да продължи, да развие тази тема, да я разясни, когато един звук го спря. Този звук не беше на километри оттук — този звук беше наблизно, съвсем наблизно, може би в самата заседателна зала.

Ръмжащ, тракащ звук като сухи гладни зъби.

Изведнъж Крейг изпита силна необходимост да къса някаква хартия — каквато и да е хартия. Посегна към бележника на мястото му на масата, но бележникът беше изчезнал. Също и масата. Също и bankerите. Също и *Бостън*.

— Къде съм? — попита той със слаб, объркан глас и се огледа. Внезапно разбра... и внезапно ги видя...

Ланголиерите бяха дошли.

Бяха дошли за *него*.

Крейг Туми закрепця.

Брайън ги виждаше, но не разбираше какво вижда. По някакъв странен начин те не се поддаваха на виждане и той усети как възбуденият му, пренапрегнат мозък се опитва да промени постъпващата информация, да превърне формите, които бяха започнали да се появяват на източния край на писта 21, в нещо, което можеше да разбере.

Отначало бяха само две форми — едната черна, другата в тъмнотоматено — червено.

„Топки ли са? — се питаше със съмнение мозъкът му. — Може ли да са топки?“

Нещо наистина *щракна* в средата на главата му и това бяха топки — нещо като водни топки, но топки, които пулсираха, свиваха се и се разширяваха отново, и той ги виждаше като през мараня. Идваха откъм високата пожълтяла трева в края на писта 21 и оставяха след себе си окосени черни следи. Някак си наистина изрязваха тревата... „Не — отказваше да приеме мозъкът му. — Те не просто изрязват тревата и ти го знаеш. Те изрязват много повече от тревата.“

Това, което те оставяха зад себе си, бяха тесни линии от съвършена чернота. И сега, когато игриво препускаха по белия бетон на края на пистата, те все още оставяха зад себе си тесни тъмни следи. Блестяха като катран.

„Не — отказваше да приеме мозъкът му. — Не катран. Ти знаеш какво представлява тази чернота. Тя е нищо. Абсолютно нищо. Те изяждат много повече от повърхността на пистата.“

В поведението им имаше нещо злоецо игриво. Те си пресякоха пътищата, като оставиха вълнисто черно „X“ върху външната писта за рулиране. Подскочиха високо във въздуха, описаха завъртяна кръстосана фигура и препуснаха направо към самолета.

Щом го направиха, Брайън изкрещя, зад него Ник също изкрещя. Под повърхностите на състезаващите се топки се криеха лица — чудовищни, неземни лица. Те просветваха, трептяха и се вълнуваха като лица, образувани от светец блатен газ. Очите им бяха само

рудиментарни вдлъбнатини, но устите им бяха огромни: полукръгли пещери, които поглъщаха тесни ивици от света.

Една цистерна „Тексако“ беше паркирана на външната писта за рулиране. Ланголиерите налетяха върху нея, скоростните им зъби жужаха, хрущяха издуваха се от размитите им тела. Те преминаха през нея, без да спират. Единият изора пътечка направо през задните и гуми и за миг, преди гумите да изчезнат, Брайън видя формата, която той изрязваше през тях — като миша дупка в рисувано филмче.

Другият подскочи високо, за миг изчезна зад правоъгълния резервоар на цистерната и после се връза направо в него, като остави в метала кръгла дупка, от която бликна тъмнокехлибарен фонтан авиационно гориво. Те се удариха в земята, подскочиха като на пружини, отново кръстосаха траекториите си и препуснаха към самолета. Реалността изчезваше зад тях на тесни ивици, изчезваше където и до каквото се докоснеха и когато се приближиха, Брайън разбра, че те отварят не само света — отварят цялата бездна на вечността.

Те достигнаха края на асфалта и спряха. За момент нервно и неуверено останаха на място.

После се обърнаха и се стрелнаха в нова посока.

Стрелнаха се към Крейг Туми, който стоеше, гледаше ги и крещеше.

С огромно усилие Брайън се отърси от парализата, която го беше обхванала. Смушка с лакът Ник, който все още стоеше вкаменен зад него.

— Хайде! — Ник не се помръдна и този път Брайън раздвижи лакътя си по-енергично, улучи го право в челото.

— Хайде, казах! Размърдай си задника! *Махаме се оттук!*

В края на летището се появиха още червени и черни топки. Те подскачаха, танцуваха, кръжаха... и после се втурнаха към тях.

„Не можеш да избягаш от тях — беше казал баща му — заради краката им. Бързите им крачета.“

Въпреки това Крейг се опита.

Той се обърна и затича към терминала, като хвърляше през рамо ужасени мрачни погледи. Обувките му трополяха по настилката. Той не обърна внимание на „Боинг“-а на „Американ прайд“, който отново беше включил моторите си вместо това се затича към багажното отделение.

„Не, Крейг — каза баща му. — Може да МИСЛИШ, че тичаш, но не! Ти знаеш какво правиш всъщност — ти ТЪРЧИШ!“

Зад него двете валчести форми се ускориха, намаляваха разстоянието с щастлива лекота. Кръстосаха пътищата си два пъти — също като двойка побъркани позьори в един мъртъв свят, който оставяха зад себе си назъбени линии от чернота. Те се търкаляха на двайсет сантиметра от Крейг, като оставяха нещо като негативни следи от ски зад странните си проблясващи тела. Хванаха го на пет метра от багажния конвейер и за една милисекунда отхапаха краката му. В един миг неговите бързо търчащи крака си бяха там. В следващия Крейг беше с десет, сантиметра по-къс — стъпалата му заедно със скъпите обувки „Бали“ просто престанаха да съществуват. Нямаше кръв — раните мигновено обгаряха от палещото преминаване на ланголиерите.

Крейг не разбра, че краката му бяха престанали да съществуват. Той търчеше върху чуканчетата на глезените си и когато първата болка пробяга по краката му, ланголиерите свиха в остър завой и се затъркаляха един до друг по настилката. Този път следите им се кръстосаха два пъти, като образуваха полумесец от бетон с черни контури като изображение на луната в детско блокче за оцветяване. Само че този полумесец започна да *потъва* — и не в земята, защото под повърхността като че ли нямаше земя — а съвсем в нищото.

Този път ланголиерите подскочиха нагоре в съвършен синхрон и скъсиха Крейг до коленете. Той падна, опита се все още да тича, а

после се просна и замаха чуканчетата си. Дните на търченето му бяха свършили.

— *Не!* — закрещя той. — *Не, татко! Ще бъда добър! Моля те, махни ги! Ще бъда добър! КЪЛНА СЕ, ЧЕ ОТСЕГА НАТАТЪК ЩЕ БЪДА ДОБЪР, САМО ГИ МАХНИ...*

Тогава те отново се нахвърлиха върху него — дърдорещи, мънкащи, жужащи, виещи и той видя как машината за сладолед се размазва в скърцащите им зъби и почувства горещите мехове на тяхната яростна, сляпа жизненост в краткия миг, преди те да започнат да го разкъсват на различно големи парчета.

Последната му мисъл беше: „Как могат краката им да бъдат бързи? Те нямат кра...“

Вече се бяха появили няколко от черните неща и Лоръл разбра, че скоро щяха да бъдат стотици, хиляди, милиони, милиарди. Тя чуваше техния мънкащ, нечовешки плач дори през шума на реактивните мотори, ревящи през отворената предна врата, когато Брайън отдели самолета от стълбата и от крилото на „Делта“-та.

Краят на писта 21 беше осеян с големи черни топки — и после следите се устремиха към терминала и се сляха, когато топките, които ги оставяха, се нахвърлиха върху Крейг Туми.

„Май не им попада много често живо месо“ — помисли си тя и внезапно ѝ се повдигна.

Ник Хоупуел затръшна предната врата след един последен невярващ поглед и я затвори здраво. Тръгна назад по прохода между седалките, като се клатеше наляво-надясно като пияница. Очите му сякаш бяха изпълнили цялото му лице. По брадичката му течеше кръв — беше прехапал дълбоко долната си устна. Прегърна с ръка Лоръл и зарови горящо лице в трапчинката между врата и рамото ѝ. Тя го обгърна с ръце и го притисна здраво.

Брайън потегли толкова бързо, колкото се осмели, и „Боинг“-ът се засили по пистата за рулиране със самоубийствена скорост. Източният край на летището беше почернял от нахлуващите топки — крайт на писта 21 беше изчезнал съвсем и светът зад него го нямаше. Там бялото, неподвижно небе сега обграждаше един свят от начупени черни линии и паднали дървета.

Когато самолетът наближи края на пистата за рулиране, Брайън хвана микрофона и извика:

— Закопчайте се! Закопчайте се! Ако не сте закопчани, дръжте се!

Намали за момент и обърна самолета към писта 33. Докато правеше това, видя нещо, което накара мозъка му да се свие от страх и да започне да вие — огромни части от света, които се намираха на изток от пистата, огромни неправилни парчета от *самата действителност* пропадаха в земята като товарни асансьори и оставяха след себе си големи, безсмислени парчета празнота.

„Те изяждат света — помисли си той. — Боже, мили Боже, те изяждат света.“

После цялото поле на летището се откри пред него и самолетът на полет 29 отново се насочи на запад — към писта 33, която лежеше пред него открита, дълга и пуста.

Когато „Боинг“-ът зави към пистата за излитане, багажните отделения над главите им се разтвориха и пръснаха ръчен багаж по целия главен салон като ужасна градушка. Бетани, която не беше имала време да затегне предпазния си колан, политна в скута на Албърт Коснър. Албърт не обърна внимание нито на скута си, изпълнен с топло момиче, нито на куфарчето, което отскочи от извитата стена на един метър пред носа му. Той виждаше само тъмните, бързи сенки, които се носеха по писта 21 вляво от тях, и блестящите черни следи, които те оставяха след себе си. Следите се сливаха в гигантска яма от чернота на мястото, където преди се намираше зоната за разтоварване на багаж.

„Носят се към господин Туми — помисли си той — или към мястото, където беше господин Туми. Ако не беше излязъл от терминала, вместо него щяха да изберат самолета. Щяха да го изядат — и нас заедно с него — от колелата чак догоре.“

Зад него Боб Дженкинс заговори с треперещ, разтревожен глас:

— Сега знаем, нали?

— *Какво?* — изкрещя Лоръл със странен, беззвучен глас — сякаш не с нейния собствен. В скута ѝ тупна платнена торба. Ник вдигна глава, блъсна я и разсеяно я ритна към прохода.

— Какво знаем?

— Знаем какво се случва с днес, когато днес стане вчера, какво се случва с настоящето, когато то стане бъдеще. То чака — мъртво, празно и изоставено. Чака тях. Чака пазителите на времето от вечността, които винаги тичат отзад, изчистват остатъците по най-ефективния възможен начин — като ги изяждат.

— Господин Туми знаеше за тях — каза Дина с ясен, замечтан глас. — Господин Туми казва, че това са ланголиерите. — В този миг реактивните мотори се включиха на пълна мощност и самолетът се понесе по писта 33.

Брайън видя как две от топките се стрелнаха през пистата пред него, обелвайки повърхността на действителността в чифт успоредни следи, които блестяха като полиран ебонит. Твърде късно беше да спре. Докато преминаваше над празните места, „Боинг“-ът потръпваше като мръзнещо куче, но той успя да го задържи на пистата. Натисна дроселните клапи докрай и видя как индикаторът за наземна скорост достигна до критичната точка.

Дори и сега той чуваше онези маниакални дъвчещи, мляскащи звуци... макар че не знаеше дали те звучаха в ушите му или само в объркания му мозък. Но това не го интересуваше.

Като се наклони над Лоръл, за да погледне през прозореца, Ник видя терминала на Международното летище на Бангор, нарязан на ивици, на квадрати, насечен и изоран. Беше като парчета от мозайка, които изведнъж се залюляха и започнаха да пропадат в безумни бездни от тъмнина.

Бетани Симс изкрещя. До самолета бързо се движеше черна следа, която изяждаше края на пистата. Внезапно тя кривна вдясно и изчезна под тях.

Последва нов ужасен тласък.

— Стигна ли ни? — извика Ник. — *Стигна ли ни?*

Никой не му отговори. Бледите им, ужасени лица гледаха през прозореца и никой не му отговори. Дърветата бързо преминаваха покрай тях в сиво-зелен облак. В кабината Брайън седеше напрегнато наведен напред и чакаше една от онези топки да подскочи през прозореца и да влезе през него като куршум. Но никоя не го направи.

И последните червени лампички на таблото станаха зелени. Брайън дръпна лоста назад и „Боинг“-ът се вдигна отново във въздуха.

В главния салон един мъж с черна брада и кървясали очи се втурна по прохода, запримигва като бухал срещу спътниците си.

— Близко ли сме вече до Бостън? — попита високо той. — Надявам се да сме, защото искам отново да си легна. *Имам дяволско главоболие.*

ГЛАВА 9

**СБОГОМ НА БАНГОР. ПЪТУВАНЕ НА
ЗАПАД ПРЕЗ ДНИ И НОЩИ. ДА ВИЖДАШ
ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ДРУГИТЕ. БЕЗКРАЙНИЯТ
ЗАЛИВ. РАЗКЪСВАНЕТО. РЕШЕНИЕТО НА
БРАЙЪН. ПРИЗЕМЯВАНЕТО. САМО ЗА
ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ.**

Самолетът зави рязко на изток и мъжът с черната брада отхвъркна върху ред празни седалки в дъното на главния салон. Той погледна другите празни седалки около себе си с уплашен, втренчен поглед и стисна очи.

— Господи — промълви той. — Делириум тременс. Проклет делириум тременс. Най-лошият, който ми се е случвал. — Огледа се уплашено. — Следват буболечките... къде са шибаните буболечки?

„Няма буболечки — помисли си Албърт, — но почакай, докато видиш топките. Много ще ти харесат.“

— Закопчай се, приятелю — каза Ник, — и си затвори ус...

Той млъкна и загледа невярващо надолу към летището... или към това място, където беше било летището. Главните сгради ги нямаше, а базата на Националната гвардия в западния край изчезваше. Самолетът прелиташе над растяща бездна от тъмнина, един вечен резервоар, който, изглежда, нямаше край.

— О, мили Боже, Ник — каза неспокойно Лоръл и изведнъж закри очите си с ръце.

Докато прелитаха над писта 33 на височина 500 метра, Ник видя шейсет или сто успоредни линии, които препускаха през бетона и нарязваха пистата на дълги ивици, потъващи в пустота. Ивиците му напомниха за Крейг Туми.

„Къс-с-с-с.“

От другата страна на прохода Бетани със силен шум дръпна сенника на прозореца до Албърт.

— Да не си посмял да отваряш това! — му каза тя със свадлив, истеричен глас.

— Не се безпокой — каза Албърт и изведнъж си спомни, че беше оставил долу цигулката си. Е... без съмнение вече я нямаше. Той рязко захлупи лицето си с ръце.

Преди да започне отново да завива на запад, Брайън видя какво имаше на изток от Бангор. Нищо. Абсолютно нищо. Гигантска река от чернота се простираше в неподвижен кръгзор от хоризонт до хоризонт под белия купол на небето. Нямаше ги дърветата, нямаше го града, нямаше я самата земя.

„Това е, като да летиш в открития Космос“ — помисли той и почувства как разумът му блокира, както беше направил при пътуването на изток. Отчаяно се опита да се съвземе и да се съсредоточи върху управлението на самолета.

Набра височина бързо в желание да бъде в облаците в желание да закрие това адско зрелище. След това отново насочи самолета на запад. В миговете, вреди да влязат в облаците, той видя хълмовете, горите и езерата, които се простираха на запад от града, видя ги безмилостно прорязвани от хиляди черни линии като паяжина. Видя огромни парчета реалност беззвучно да пропадат в растящата уста на бездната. И Брайън направи нещо, което не беше правил никога в кабината на самолет.

Затвори очи.

Когато ги отвори отново, бяха сред облаците.

3

Този път почти нямаше въздушни бури — както беше предположил Боб Дженкинс, метеорологичните процеси, изглежда, изоставаха като стар часовник. Десет минути, след като беше влязъл в облаците, полет 29 изплува в яркосиния свят, който започваше на 6000 метра. Останалите пътници се спогледаха нервно, после погледнаха към високоговорителите — когато Брайън включи радиоуредбата.

— Вдигнахме се — просто каза той. — Вие всички знаете какво следва: връщаме се точно по пътя, по който дойдохме, и се надявам, че вратата, през която сме влезли, още е там. Ако е там, ще се опитаме да минем през нея.

Спря за момент, после продължи.

— Обратният ни полет ще трае някъде между четири и половина и шест часа. Бих искал да кажа по-точно, но не мога. При нормални обстоятелства полетът на запад обикновено е по-дълъг от полета на изток поради условията на насрещен вятър — но до колкото мога да отсъдя според уредите в кабината, вятър няма. — Брайън направи пауза за миг и после добави: — Освен нас наоколо няма нищо, което да се движи. — За миг радиоуредбата остана включена, като че ли Брайън искаше да добави още нещо. После той я изключи.

— Какво става тук, за Бога? — попита с треперещ глас мъжът с черната брада.

Албърт го погледна за миг, после каза:

— Не мисля, че искате да знаете.

— Пак ли съм в болницата? — Мъжът с черната брада уплашено премига срещу Албърт и той изпита внезапно съчувствие към него.

— Е, защо не повярвате, че сте, ако това ще ви помогне?

Мъжът с черната брада за момент продължи да го гледа вцепенен и после обяви:

— Смятам отново да спя. Веднага. — Пусна седалката си назад и затвори очи. За по-малко от минута гръдният му кош започна да се движи нагоре-надолу дълбоко и равномерно и той захърка.

Албърт му завиждаше.

Ник леко прегърна Лоръл, после откопча предпазни си колан и стана.

— Отивам отпред — каза той. — Искаш ли да дойдеш?

Лоръл поклати глава и посочи през прохода към Дина.

— Ще остана с нея.

— Нищо не можеш да направиш, знаеш го — каза Ник. — Боя се, че сега тя е в Божиите ръце.

— Знам — каза тя. — Но искам да остана.

— Добре, Лоръл. — Той нежно прокара дланта си през косата ѝ.

— Толкова красиво име. Заслужаваш го.

Тя хвърли поглед към него и се усмихна.

— Благодаря.

— Имаме уговорка за вечеря — не си забравила, нали?

— Не — каза тя, все още усмихната. — Не съм и няма да забравя.

Ник се наведе и леко я целуна по устата.

— Добре — каза той. — Аз също.

Тръгна напред, а тя леко допря устата си с пръсти, сякаш за да задържи целувката му там, където и беше мястото. Вечеря с Ник Хоупуел — тъмен, тайнствен непознат. Може би със свещи и бутилка добро вино. После още целувки — истински целувки. Всичко това изглеждаше като в някои от приключенията на Арлекин, които понякога четеше. И какво от това? Бяха приятни разкази — пълни със сладки и безболезнени мечти. Не пречеше да помечтае малко, нали?

Разбира се, че не. Но защо ѝ се струваше толкова невероятно мечтата ѝ да се сбъдне?

Тя откопча и своя колан, прекоси прохода и сложи ръка върху челото на момичето. Трескавата пот, която беше усетила преди, беше изчезнала — сега кожата на Дина беше восъчно хладна.

„Мисля, че си отива“ — беше казал Руди малко преди да започнат бягството си към самолета. Сега думите му се върнаха и отекнаха в главата на Лоръл с горчива сигурност. Дина поемаше въздух

на пресекулки, гърдите ѝ едва се вдигаха и спускаха под ремъка, който здраво притискаше тампона от покривка към раната ѝ.

Лоръл с безкрайна нежност отмахна косата от челото на момичето и помисли за онзи странен момент в ресторанта, когато Дина беше протегнала ръка и беше сграбчила крачола на Ник.

„Не го убивайте... той ни трябва.“

„Ти ли ни спаси, Дина? Ти ли стори нещо с господин Туми, нещо, което ни спаси? Ти ли го накара по някакъв начин да размени живота си срещу нашия?“

Помисли, че може би се беше случило нещо такова... и осъзна, че, ако беше вярно, това момиченце, сляпо и тежко ранено, беше направило съдбоносно решение в своята тъмнина.

Наведе се напред и целуна хладните, затворени клепачи на Дина.
— Дръж се — прошепна тя. — Моля те, дръж се Дина.

Бетани се обърна към Албърт, хвана двете му ръце своите и попита:

— Какво ще стане, ако горивото се развали?

Албърт я погледна сериозно и мило.

— Знаеш отговора, Бетани.

— Можеш да ме наричаш Бет, ако искаш.

— Добре.

Тя извади цигарите си, погледна към надписа „не пушете“ и отново ги прибра.

— Да — каза тя. — Знам. Разбиваме се. Край на историята. И знаеш ли какво?

Той поклати глава с лека усмивка.

— Ако не можем да намерим тази дупка отново, надявам се, че капитан Енгъл няма дори да се опита да приземи самолета. Надявам се да избере някоя хубава висока планина и да ни блъсне във върха ѝ. Видя ли какво се случи с онзи луд човек? Не искам това да се случи с мен.

Тя потрепери и Албърт я прегърна с една ръка. Бетани го погледна съвсем искрено.

— Искаш ли да ме целунеш?

— Да — каза Албърт.

— Ами хайде тогава. Стига си чакал.

Албърт я послуша. Беше едва третият път, когато най-бързият евреин на запад от Мисисипи целуваше момиче, и беше чудесно. Можеше да си прекара цялото обратно пътуване с устни, прилепнали към устните на това момиче, без да се тревожи за нищо.

— Благодаря ти — каза тя и сложи глава върху рамото му. — Имах нужда от това.

— Е, ако отново почувстваш нужда, просто поискай — каза Албърт.

Тя погледна към него удивена.

— Имаш ли нужда да поискам, Албърт?

— Смятам, че не — провлечено каза Евреина.

Ник беше спрял по пътя си към кабината, за да говори с Боб Дженкинс — беше му дошла наум една изключително неприятна идея и той искаше да попита писателя за нея.

— Смяташ ли, че тук горе може да има някое от онези неща?

Боб помисли за момент.

— АКО се съди ПО това, което видяхме в Бангор, мисля, че не. Но е трудно да се каже, нали? В такива ОБСТОЯТЕЛСТВА всички облози са изгубени.

— Да. Прав си. Всички облози са изгубени — Ник спря за момент. — А какво става с твоето разкъсване на времето? Би ли оценил какви са ни шансовете да го намерим отново?

Боб Дженкинс бавно поклати глава.

Руди Уоруик заговори зад тях и стресна и двамата.

— Не ме попитайте, но аз все пак ще ви кажа мнението си. Оценявам ги на едно на хиляда.

Ник се замисли върху това. След миг лъчезарна усмивка озари лицето му.

— Съвсем нелоша вероятност — каза той. — Особено когато вземеш предвид каква е алтернативата.

След по-малко от четирийсет минути синьото небе, през което се движеше полет 29, започна да потъмнява. Бавно то премина през тъмносиньо, после стана тъмновиолетово. Както си седеше в кабината, наблюдаваше уредите и си мечтаеше за чаша кафе, Брайън се сети за една стара песен: „Когато виолетовият мрак премине... над заспалите градини...“

Тук нямаше градини, но той видя първите звезди, които светнаха на небесния свод като късчета лед. Имаше нещо сигурно и успокояващо в появата на старите съзвездия — едно по едно, на старите им места. Не знаеше как си бяха останали същите, когато толкова много неща бяха излезли от релсите, но се радваше, че е така.

— Става по-бързо, нали? — каза Ник зад него.

Брайън се завъртя на седалката си и го погледна.

— Да. Мисля, че след малко „дните“ и „нощите“ ще преминават толкова бързо, колкото щрака затворът на фотоапарат.

Ник въздъхна.

— А сега ние правим най-трудното от всичко. Чакаме да видим какво ще стане. И се молим по малко, нали така?

— Няма да ни заболи от това. — Брайън хвърли продължителен, преценяващ поглед към Ник Хоупуел. — Аз отивах в Бостън, защото бившата ми жена е загинала в един глупав пожар. Дина отиваше, защото куп доктори са и обещава нови очи. Боб отиваше на конгрес, Албърт — на музикално училище, Лоръл — на почивка. Ти защо отиваш в Бостън, Ник? Изповядай се. Настанал е часът.

Ник го изгледа замислено и дълго и после се засмя.

— Добре, защо не? — попита той, но Брайън не беше толкова глупав, за да повярва, че този въпрос е насочен към него. — Какво означава грифът „Сврѣх секретно“, когато току-що си видял група побъркани убийци, които намотават света като стара черга?

Той се засмя отново.

— Съединените щати не са монополисти на пазара за мръсни трикове и тайни операции — каза той на Брайън. — Ние, от Албион,

сме забравили повече гнусни измами, отколкото вие — малките, някога сте знаели. Ние сме прескачали до Индия, Южна Африка, Китай и онази част от Палестина, която после стана на Израел. Този път сигурно сме участници в състезание по надпикаване с твърде силни противници, нали? Въпреки това ние — британците, твърдо вярваме в плаща и кинжала, а прословутото МИ 5 не се вижда, но е навсякъде. Прекарал съм осемнайсет години във въоръжените сили, Брайън, а последните пет от тях — в отдела за специални операции. За този период съм имал доста странни задачи — някои от тях невинни, други страшно отвратителни.

Навън вече беше пълен мрак и звездите блестяха като пайети върху официална дамска вечерна рокля.

— Бях в Лос Анджелис — всъщност на почивка, — когато ми се обадиха и ми казаха да отлетя за Бостън. Изключително кратко съобщение беше и след като четири дни бях прекарал с раница на гърба в планината Сан Габриел, бях смъртно уморен. Затова, когато Събитието на господин Дженкинс се случи, бях заспал дълбоко. В Бостън има един човек... или имаше... един известен политик. От онези, които дърпат конците зад кулисите. Този човек — за простота ще го нарека господин О'Баниън — е много богат и е запален поддръжник на Ирландската републиканска армия. Прехвърлил е милиони долари за дейност, които някои наричат Бостънски благотворителен фонд, и ръцете му са изцапани с доста кръв. Не само на британски войници, но и на деца в училищни дворове, жени в обществени перални, бебета, разкъсани на парчета в количките им. Той е идеалист от най-опасния вид: човек, който никога не се занимава сам с клането, човек, пред чиито очи никога не попада откъснат крак в някоя мръсна канавка — изобщо нищо, което може после да го принуди да промени начина си на действие.

— И ти трябваше да убиеш този О'Баниън?

— Само, ако ми се наложеше — каза хладнокръвно Ник. — Той е много богат, но това не е единственият проблем. Той е тотален политик и, знаеш ли, има и други пръсти, освен този, който използва, за да разбърква манджата в Ирландия. Той има много американски приятели и някои от приятелите му са и наши приятели... такава е природата на политиката — игра на заплитане и разплитане, играна от хора, повечето от които би трябвало да се затворят в стаи с гумени стени.

Убийството на господин О'Баниън би било голям политически риск. Но той държи до себе си едно пиленце. *Нея* трябваше да убия.

— Като предупреждение — каза Брайън с нисък, омаян глас.

— Да — като предупреждение.

Почти цяла минута двамата седяха в кабината и се гледаха. Единственият звук беше сънливото жужене на реактивните мотори. Очите на Брайън бяха невярващи и някак много млади. Ник просто изглеждаше изтощен.

— Ако се измъкнем от това — каза накрая Брайън, — ако се върнем обратно, ще продължиш ли с изпълнението?

Ник поклати глава. Направи го бавно, но с голяма решителност.

— Смятам, че ми се случи това, което адвентистите наричат „прераждане на душите“, стари приятелю. Вече никакво среднощно прокрадване или специални поръчения за Никълъс, момчето на госпожа Хоупуел. Ако се измъкнем живи и здрави — предположение, което точно сега намирам за твърде несигурно, — мисля да се оттегля.

— И какво ще правиш?

Ник го погледна замислено за момент и после каза:

— Ами... предполагам, че мога да тръгна на уроци по летене.

Брайън избухна в смях. След миг към него се присъедини Никълъс, момчето на госпожа Хоупуел.

След трийсет и пет минути дневната светлина отново започна да прониква в главния салон на самолета. След още три минути стана нещо като ранна утрин; след петнайсет минути можеше да се нарече пладне.

Лоръл се огледа и видя, че незрящите очи на Дина бяха отворени.

И все пак, бяха ли те незрящи *изцяло*? В тях имаше нещо — нещо неуловимо, което я удивляваше. Тя усети как в нея пропълзва чувство на непознат трепет — чувство, което почти граничеше със страха.

Протегна ръка и нежно хвана една от ръцете на Дина.

— Не се опитвай да говориш — каза тя тихо — Ако си будна, не се опитвай да говориш, Дина — само слушай. Ние сме във въздуха. Връщаме се обратно и всичко ще бъде наред — обещавам ти.

Ръката на Дина се стегна около нейната и след миг Лоръл усети, че момиченцето я дърпа към себе си. Тя се наведе над завързаната носилка. Дина заговори с тъничък гласец, който се стори на Лоръл като точен умален модел на предишния ѝ глас.

— Не се тревожи за мен, Лоръл. Аз получих... каквото исках.

— Дина, не трябва да...

Невиждащите черни очи се обърнаха към гласа на Лоръл. Лека усмивка се плъзна по окървавената уста.

— Аз *видях* — ѝ каза този тъничък глас, чуплив като стъкло. — Видях през очите на господин Туми. Отначало, и после накрая. Накрая беше по-добре. В началото всичко му изглеждаше подло и отвратително. Накрая беше по-добре.

Лоръл я погледна с безпомощно учудване. Ръката на момичето пусна ръката ѝ и се повдигна трепереща, за да докосне бузата ѝ.

— Той не беше толкова лошо момче, знаеш ли? — Тя се закашля. От устата ѝ бликнаха малки капки кръв.

— Моля те, Дина — каза Лоръл. Внезапно усети, че почти може да вижда през сляпото момиченце, и това я изпълни с чувство на

вкаменияваща, хаотична паника. — Моля те, не се опитвай повече да говориш.

Дина се усмихна:

— Аз те видях — каза тя. — Ти си прекрасна, Лоръл, всичко беше прекрасно... дори и нещата, които бяха мъртви. Беше така чудесно да... знаеш ли... просто да виждаш.

Тя пое една от мъничките си глътки въздух, изпусна я и просто не пое следващата. Незрящите ѝ очи сякаш гледаха далеч зад Лоръл Стивънсън.

— Моля те, дишай, Дина — каза Лоръл. Хвана ръцете на момичето и ги целуна — като че ли с целувки можеше да вдъхне живот на това, което вече не беше живо. Не беше честно Дина да умре, след като беше спасила всички — никой Бог не можеше да изисква такава жертва — нито дори за хора, които сами по някакъв начин бяха прекрачили извън времето. — Моля те, дишай, моля, моля, моля. Дишай!

Но Дина не дишаше. След много време Лоръл върна ръцете на момичето в скута му и се загледа втренчено в бледото му, спокойно лице. Зачака собствените ѝ очи да се напълнят със сълзи, но сълзи нямаше. Все пак сърцето я болеше от силна мъка. А в мозъка ѝ отекваше дълбок и яростен протест:

— Не е честно! Не е честно! Върни я, Господи! Върни я, проклет да си, върни я, просто я ВЪРНИ!

Но Бог не я върна. Реактивните мотори вибрираха равномерно, слънцето огряваше окървавения ръкав на красивата пътна рокля на Дина в ярък овал и Бог не я върна. Лоръл погледна към другата страна на салона и видя как Албърт и Бетани се целуват. Албърт докосваше една от гърдите на момичето през фланелката ѝ — леко, нежно, почти религиозно. Те като че ли извършваха някакъв ритуал — символично представяне на живота и онази упорита, неуловима искра, която носи живот пред лицето на най-ужасните обрати и нелепите завои на съдбата. Лоръл отмести погледа си с надежда от тях към Дина... но Бог не я беше върнал.

Бог не я беше върнал.

Лоръл целуна неподвижната буза на детето и после вдигна ръка към лицето му. Пръстите ѝ спряха само на два сантиметра от клепачите ѝ.

„Видях през очите на господин Туми. Всичко беше прекрасно... дори и нещата, които бяха мъртви. Беше така чудесно да виждаш.“
— Да — каза Лоръл — Мога да понеса това.
И остави очите на Дина отворени.

Полет 29 на „Американ прайд“ летеше на запад през дни и нощи, преминаваше от светлина в мрак и пак от светлина в мрак, като че ли летеше през голям, лениво движещ се парад от дебели облаци. Всеки цикъл беше малко по-кратък от предишния.

След малко повече от три часа облациите под тях се свършиха — точно над същото място, откъдето бяха започнали при полета им на изток. Брайън можеше да се обзаложи, че фронтът не се е помръднал и с метър. Големите равнини лежаха под тях — огромна тиха пъстроцветна земя.

— Тук няма и следа от тях — каза Руди Уоруик. Нямаше нужда да уточнява за какво говори.

— Да — съгласи се Боб Дженкинс. — Изглежда, сме ги надбягали — или в пространството, или ВЪВ времето.

— Или и в двете — вметна Албърт.

Но не бяха. Когато самолетът прекоси Скалистите планини, отново започнаха да виждат долу черните линии — от тази височина тънки като конец. Движеха се нагоре и надолу по гладките каменни склонове и чертаеха не съвсем безсмислени фигури в сиво-синия килим от дървета. Ник застана до предната врата и се загледа през шпионката. Шпионката създаваше странен увеличаващ ефект и скоро той откри, че може да вижда, по-добре, отколкото би желал. Докато гледаше, две от черните линии се разделиха, понесоха се по един назъбен, заснежен връх, срещнаха се на отвъдната му страна, пресякоха я и се понесоха надолу по другия наклон в различни посоки. Зад тях целият връх на планината пропадна в себе си, като остави нещо, което изглеждаше като вулкан с огромен мъртъв кратер.

— Боже, Боже — промълви Ник и прекара трепереща ръка по челото си.

След като пресякоха западния склон в посока към Юта, мракът започна да се спуска отново. Залязващото слънце хвърляше оранжев блясък върху накъсания адски пейзаж, към който никой от тях не можеше да гледа дълго — един по един те последваха примера на

Бетани и спуснаха сенниците на прозорците си. Ник се върна на мястото си с омекнали крака и притисна лице към хладната си, лепнеща длан. След няколко секунди се обърна към Лоръл и тя безмълвно го взе в обятията си.

Брайън беше принуден да гледа. На кабината нямаше сенници.

Под него и пред него Западно Колорадо и Източна Юта парче по парче пропадаха в ямата на вечността. Планини, котловини, плата и седловини една по една преставаха да съществуват след като кръстосващите ланголиери ги отрязваха от загниващата тъкан на това мъртво минало, отрязваха ги изцяло и ги запокитваха в мрачните, безкрайни заливи на вечността, на тази височина не се чуваше никакъв звук и това някак си беше най-ужасното от всичко. Земята под тях изчезваше безшумно като издухани прашинки.

После мракът падна за малко като акт на милосърдие и той се съсредоточи върху звездите. Втренчи се в тях с яростта на паниката — единствените останали истински неща в този ужасен свят: Орион — ловецът, Пегас — големият проблясващ среднощен кон, Касиопея — звездният стол.

Половин час по-късно слънцето изгря отново и Брайън почувства как разумът му дълбоко потрепери и се плъзна към ръба на собствената си бездна. Светът там долу беше изчезнал — окончателно и безвъзвратно изчезнал. Задълбочаващото се синьо небе беше като купол над този гигантски океан от най-дълбок, най-чист абанос.

Под самолета на полет 29 светът беше разкъсан.

Мисълта на Бетани беше минала и през ума на Брайън; той си помисли — ако тласъкът премине във вихър, ако лошото стане по-лошо, той можеше да насочи самолета надолу и да се разбие в планината, да свърши с всичко веднъж завинаги. Но вече нямаше и планини, в които да се разбие.

Нямаше земя, в която да се разбие.

„Какво ще стане с нас, ако не можем да намерим разкъсването отново? — запита се той. — Какво ще стане, ако ни се свърши горивото? Не се опитвайте да ми кажете, че ще се разбием, защото аз просто не вярвам — не може да се разбием в нищото. Мисля, че просто ще падаме... и падаме... и падаме. Колко дълго? И колко надалече? Докъде можеш да падаш в нищото?“

Не мисли за това.

Но как? Как може някой да се откаже да мисли за нищото?

Умишлено се зарови в изчисленията си. Работи върху тях, поглеждайки често към показанията на инерциалната навигационна система, докато светлината на небето отново започна да помръква. Между изгрева и залеза бяха изтекли около двацет и осем минути.

Протегна се към копчето, с което се включваше радиоуредбата в салона, и я включи.

— Ник? Можеш ли да дойдеш отпред?

Ник се появи на вратата на кабината след по-малко от — трийсет секунди.

— Там отзад пуснали ли са си сенниците? — попита го Брайън още от прага.

— Можеш да не се съмняваш — каза Ник.

— Много умно от тяхна страна. Смятам да те помоля все още да не поглеждаш надолу, ако можеш. *Ще поискам* да погледнеш навън след няколко минути. Не е... много приятно.

— Вече го няма, нали?

— Да. Няма нищо.

— Малкото момиче също го няма. Дина. Лоръл беше с нея до края. Понася много добре. Харесваше момиченцето. Както и аз.

Брайън кимна. Не беше изненадан — раната на момичето беше от тези, които изискват незабавно лечение в интензивното отделение, а и тогава прогнозата несъмнено би била неясна — и все пак сърцето му се изпълни с мъка. Той също харесваше Дина и вярваше в това, в което вярваше и Лоръл — че момичето по някакъв начин повече от всички беше допринесло за това все още да бъдат живи. Беше направило нещо на господин Туми, беше го използвало по някакъв странен начин... и Брайън си представяше, че някъде вътре в себе си Туми не бе имал нищо против да бъде използван по такъв начин. Ще рече, ако смъртта ѝ е била предзнаменование, то е било от най-лошите.

— Не можа да стигне до операцията — каза той.

— Да.

— А Лоръл добре ли е?

— Горещо-долу.

— Ти я харесваш, нали?

— Да — каза Ник. — Имам приятели, които биха се изсмели, ако разберат, но аз наистина я харесвам. Малко е ревлива, но е смела.

Брайън кимна.

— Е, ако се върнем, пожелавам ви всичко най-хубаво.

— Благодаря. — Ник отново седна на мястото на втория пилот. — Мислех върху въпроса, който ми зададе преди. За това, какво ще направя, когато и ако излезем от тази каша... Предполагам, че може би все пак в края на краищата ще се заема с господин О'Баниън. Както го виждам, той не се различава толкова от вашия приятел Туми.

— Дина помоли да пощадим господин Туми — напомни Брайън. — Може би това е нещо, което трябва да се прибави в уравнението.

Ник кимна. Направи го, като че ли главата му беше станала твърде тежка за врата му.

— Може би е така.

— Слушай, Ник. Извиках те отпред, защото ако разкъсването на времето на Боб наистина съществува, ние трябва да се приближим до мястото, където сме преминали през него. Ние — ти и аз, ще се качим заедно в наблюдателницата. Ти вземаш десния борд и десния център; аз ще взема левия борд и левия център. Ако видиш нещо, което прилича на разкъсване на времето, свирни.

Ник вperi в Брайън големите си, невинни очи.

— Ще търсим разкъсване на времето тип „еди-какво си“, или пък мислиш, че по-скоро ще бъде подобно на „еди-що си“, а, приятелю?

— Много смешно. — Брайън почувства как против волята му по устните му пробяга усмивка. — Нямам ни най-малка представа как ще изглежда и дори дали ще успеем да го видим изобщо. Ако не можем, ще стане голяма бъркотия — може да се е преместило встрани или да си е сменило височината. В сравнение с това намирането на игла в копа сено би било детска игра.

— А как сме с радарите?

Брайън посочи към цветния радарен монитор.

— Нищо, както виждаш. И няма какво да се чудиш. Ако пилотите преди мен бяха видели това проклето нещо на радара, никога не биха преминали през него.

— Да — никога — мрачно каза Ник.

— Все пак не е толкова сигурно. Може да са го видели твърде късно и да не са могли да го избегнат. Реактивните самолети се движат бързо и екипажите им не прекарват цялото време на полета в претърсване на небето за какво ли не. Не са принудени да го правят — за тази цел си има наземни диспечери. След първите трийсет — трийсет и пет минути полет главните външни задачи на екипажа са изпълнени. Птицата е в небето, излязла е от въздушното пространство на Лос Анджелис, сигналът против сблъскване е включен и бипва на всеки деветдесет секунди, за да покаже, че работи. Инерциалната навигационна система е напълно програмирана — това става дори преди самолетът да се отдели от земята — и казва на автопилота какво да прави. Ако се съди по вида на кабината, първият и вторият пилот са били в почивка за кафе. Може би са седели тук, гледали са се, говорили са си за последния филм, който са гледали, или за това колко са похарчили в „Холивуд Парк“. Ако в момента, преди да стане Събитието, тук отпред е била и някоя от стюардесите, значи е имало

поне още един чифт очи, но ние знаем, че не е имало. Когато това се е случило, пилотите са пиели кафето си с датски сладкиши, а стюардесите са се приготвяли за сервиране на напитки на пътниците.

— Изключително подробен сценарий — каза Ник. — Мен ли се опитваш да убедиш, или себе си?

— В момента бих се опитал да убедя когото и да било.

Ник се усмихна и отиде до десния прозорец. Очите му неволно се спуснаха надолу — към мястото, на което трябваше да бъде земята, и отначало усмивката му замръзна, след това изчезна от лицето му. Коленете му се подкосиха. Той опря ръка в стената, за да се успокои.

— По дяволите — каза Ник с немощен, потиснат глас.

— Не е много приятно, нали?

Ник погледна към Брайън. Очите му блуждаеха, лицето му бе пребледняло.

— Цял живот — каза той, — когато съм чувал, че хората говорят за голямото всеядно, съм си мислил за Австралия, но не е така. *Това* е голямото всеядно ей там долу.

Брайън отново провери инерциалната навигационна система и картите — направи го бързо. На една от картите беше означил малък червен кръг — тъкмо навлизаха във въздушното пространство, очертано от него.

— Можеш ли да направиш това, което искам от тебе? Ако не можеш, просто кажи. Гордостта е лукс, който не можем...

— Разбира се, че мога — промърмори Ник. Беше откъснал очи от огромната черна яма под самолета и вече оглеждаше небето.

— Ех, да знаех *какво* точно търся.

— Мисля, че ще го познаеш, когато го видиш — каза Брайън. И след миг добави: — *Ако* го видиш.

Боб Дженкинс седеше с ръце, скръстени на гърдите, като че ли му беше студено. На една част от него и беше студено, но това не беше физически студ. Мразът идваше от главата му. Нещо не беше в ред.

Не знаеше какво беше то, но нещо не беше в ред. Нещо не си беше на мястото... или беше загубено... или забравено. Или бяха направили грешка, или щяха да направят. Чувството го глождеше като някаква болка, чието място не можеше да се определи, за да се установи каква точно е тя. Това чувство на грешка почти изкристализираше в мисъл... и после побягваше отново като някакво малко не съвсем питомно животинче.

Нещо погрешно.

Или не на място. Или загубено. Или забравено.

Пред него Албърт и Бетани доволни се прегръщаха. Зад тях Руди Уоруик седеше със затворени очи, мърдаше с устни и стискаше в юмрук зърната на броеницата си. Оттатък пътеката Лоръл Стивънсън седеше до Дина, държеше едната ѝ ръка и нежно я галеше.

Погрешно.

Боб вдигна сенника си, надникна навън и отново бързо го спусна. Видяното не можеше да събуди никаква рационална мисъл, а само да я премахне. Това, което се намираше под самолета, беше абсолютна лудост.

„Трябва да ги предупредя. Трябва. Те отиват напред според моята хипотеза, но ако хипотезата ми по някакъв начин се окаже погрешна — и опасна — аз *трябва* да ги предупредя.“

Да ги предупреди за какво?

Отново то почти просветна в съсредоточените му мисли, после избяга — стана просто сянка между сенките... но сянка със светещи подивели очи.

Той рязко откопча предпазния си колан и се изправи.

Албърт се огледа.

— Какво правите?

— Кливланд — каза Боб раздразнено и тръгна по пътеката към опашката на самолета, като все още се опитваше да открие причината, която беше включила този вътрешен алармен сигнал.

Брайън откъсна очи от небето — на което вече отново се показваха признаци на просветляване — за достатъчно дълго време, за да хвърли бързо поглед първо към показанията на инерциалната навигационна система и после към кръга върху картата си. Вече излизаха от него. Ако разкъсването на времето беше все още тук, скоро щяха да го видят. Ако не го видеха, смяташе сам да поеме управлението и да направи кръг за нов подход на малко по-различна височина и под малко по-различен ъгъл. Това щеше да се отрази зле на положението с горивото им, което вече беше намаляло, но доколкото и бездруго цялата работа беше вероятно безнадеждна, това нямаше голямо зна...

— Брайън? — Гласът на Ник беше неспокоен. — Брайън? Мисля, че виждам нещо.

Боб Дженкинс стигна до задната част на самолета, направи „кръгом“ и бавно тръгна обратно по пътеката, като минаваше покрай редиците празни седалки. Гледаше предметите върху седалките и по пода: чантички... очила... ръчни часовници... джобен часовник... две износени парчета метал с форма на полумесец, които вероятно бяха капачета на токове... зъбни пломби... венчални пръстени...

„Нещо не е наред.“

Сериозно? Наистина ли беше така, или всичко беше само резултат от работата на преуморения му мозък, който постоянно се връщаше неизвестно върху какво? От мисловния еквивалент на уморен мускул, който не може да спре да се свива.

„Престани“ — заповяда си той, но не успя да го направи.

„Ако има нещо наистина лошо, защо не можеш да го видиш? Нали каза на момчето, че си вадиш хляба с дедукцията? Нали си написал четирийсет криминални романа, поне дузина от тях наистина съвсем добри? Нали един известен критик нарече «Спящата мадона» шедевър на логиката, когато...“

Боб Дженкинс замръзна на място, очите му се разшириха. Застинаха върху едно място отляво в предната част на салона. Там беше мъжът с черната брада — отново се беше унесъл и блажено хъркаше. Плахото животно в главата на Боб най-сетне страхливо запълзя към светлината. Само че не беше малко, както си беше мислил. Това беше грешката му. Понякога не можеш да видиш нещата, защото са твърде малки, а понякога не обръщаш внимание на други, защото са твърде големи, твърде очевидни.

„Спящата мадона“.

Спящият мъж.

Той отвори уста и се опита да изкрещи, но не излезе никакъв звук. Гърлото му беше блокирало. Ужас, голям колкото слон, беше затиснал гърдите му. Той пак се опита да изкрещи и успя да изтръгне само скърцане без дишане. Спяща мадона, спящ мъж.

„Те — оцелелите, всички бяха заспали.“

„Сега — с изключение на брадатия мъж, никой не беше заспал.“
Боб отвори уста още веднъж — опита се още веднъж да изкрещя
и още веднъж не излезе нищо.

— Исусе Христе — прошепна Брайън.

Разкъсването на времето беше на деветдесет мили пред тях, от дясната страна на носа на „Боинг 767“, на не повече от седем или осем градуса встрани. И да се беше изместило, не беше много — Брайън предположи, че лекото отклонение беше резултат на дребна грешка в навигацията.

Беше ромбоидна дупка в действителността — но не черна дупка. Въртеше се, осветена в слаба розово-виолетова светлина — като северно сияние. Брайън виждаше звездите зад нея, но те също трептяха. Широка бяла лента от пара бавно се движеше навътре или навън от увисналата в небето форма. Приличаше на някакво странно, небесно шосе.

„Можем да се насочим право в него — помисли възбуден Брайън. — По-добро е от сигнала на навигационната система!“

— Стигнахме! — каза той, разсмя се идиотски и размаха стиснатите си юмруци във въздуха.

— Широко е поне две мили — прошепна Ник. — Боже, Брайън, колко други самолети са минали през него според теб?

— Не знам — каза Брайън, — но се обзалагам на каквото пожелаеш, че ние сме единственият, който е тръгнал да се връща обратно.

Той включи радиоуредбата.

— Дами и господа, открихме това, което търсехме. — В дрезгавия му глас прозвуча триумф и облекчение. — Не знам точно какво ще се случи после, нито как, нито защо, но пред нас има нещо, което прилича на извънредно голяма врата на капан в небето. Смятам да се насоча право в средата ѝ. Заедно ще открием какво има от другата страна. Точно сега бих желал да затегнете предпазните колани и...

Точно тогава Боб Дженкинс с луда скорост се понесе по пътеката и закрещя с пълната сила на дробовете си:

— Не! Не! Ако направите това, всички ще умрем! Обърнете! Трябва да обърнете!

Брайън се завъртя на седалката си и размени озадачен поглед с Ник.

Ник разкопча предпазния си колан и стана.

— Това е Боб Дженкинс — каза той. — Нервите му не са издържали. Продължавай, Брайън. Аз ще се оправя с него.

— Добре — каза Брайън. — Просто не го пускай тук. Не ми се иска да ме сграбчи точно в момента, когато не трябва и да ни запрати в ръба на онова нещо.

Той изключи автопилота и сам пое управлението на „Боинг“-а. Когато зави към дългия, светец отвор, подът леко се наклони надясно. Отворът сякаш се плъзна по небето, докато застана точно пред носа на самолета. Сега се чуваше звук, смесващ се с тътена на реактивните мотори — дълбок, вибриращ звук, като звук на гигантски дизел, работещ на празен ход. Когато се доближиха до реката от пара (сега той видя, тя се втичаше в дупката, а не излизаше от нея), Брайън започна да долавя проблясъци на цветове зелен, син, виолетов, червен, бонбоненорозов.

„Първите истински цветове, които виждам в този свят“ — помисли си той.

Зад него Боб Дженкинс спринтира през салона на първа класа, продължи по тесния проход, който водеше към сервизното помещение... и попадна право в очакващите ръце на Ник.

— Кротко, приятелю — успокоя го Ник. — Сега всичко ще бъде наред.

— Не! — Боб се задърпа яростно, но Ник го държеше така леко, както човек може да задържи съпротивляващо се котенце. — Не, вие не разбирате! Той трябва да обърне! Трябва да обърне, преди да е станало твърде късно!

Ник отмести писателя от вратата на кабината и го избута обратно в първа класа.

— Сега ще седнем тук и ще се притегнем здраво, нали? — каза той със същия утешаващ, дружески глас. — Може да има малко подскачане.

За Брайън гласът на Ник беше само тих, неясен звук. След като влезе в широкия поток от пара, който се вливаше в разкъсването на

времето, той почувства как някаква голяма и необикновена силна ръка хваща самолета и усърдно го насочва напред. Улови се, че мисли за дехерметизацията при полета от Токио към Лос Анджелис и как бързо излиза въздухът от каквато и да е дупка в условията на високо налягане.

„Като че ли целият ТОЗИ свят — или онова, което, е останало от него — изтича през тази дупка“ — помисли си той и после странната и зловеща фраза от съня му се яви отново: „САМО ЗА ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ“.

Сега разкъсването, лежеше неподвижно пред носа на самолета и бързо нарастваше.

„Влизаме — помисли той. — Бог да ни е на помощ, наистина влизаме.“

Боб продължи да се съпротивлява, докато Ник го прикрепи към една от седалките на първа класа с една ръка и се опита да стегне собствения си предпазен колан с другата. Боб беше дребен, слаб мъж, със сигурност не повече от шейсет и пет кила с мокри дрехи, но паниката му придаваше сили и това създаваше големи трудности.

— Наистина всичко ще е наред, приятелче — каза Ник. Най-накрая успя да закопчае колана на Боб. — Ние сме там, откъдето преминахме, нали?

— *Когато преминахме, всички спяхме глупак такъв!* — изпищя Боб в лицето му. — *Не разбираш ли СПЯХМЕ! Трябва да го спреш!*

Ник замръзна по средата на движението, с което затягаше колана си. Това, което казваше Боб — което се беше опитал да каже досега — изведнъж се изсипа върху него като цял самосвал с тухли.

— О, Боже — прошепна той. — Мили Боже, как сме я мислили...

Скочи от мястото си и се втурна в кабината.

— Брайън, спри... Обръщай обратно! Обръщай обратно!

Брайън беше вперил почти хипнотизиран поглед в разкъсването. Нямаше въздушни течения, но чувството за огромна сила, за въздух, който влиза през дупката като бурна река, се усили. Той погледна към уредите си и видя, че скоростта на самолета бързо се покачва. Тогава Ник завика и след миг застана зад него, хвана го за раменете и се загледа в разкъсването, което растеше пред носа на самолета. Усилващите се цветове играеха върху страните и челото му — приличаше на човек, който гледа през прозорец от матово стъкло в слънчев ден. Равномерният дрънчащ звук се беше превърнал в гръмотевичен тътен.

— *Обръщай, Брайън, трябва да обърнеш!*

Имаше ли Ник причина да го каже, или паниката на Боб беше заразна? Нямаше време да взема решение на никаква разумна база — имаше само частица от секундата да се посъветва с тихия глас на инстинкта.

Брайън Енгъл сграбчи кормилото и го натисна силно напред към таблото.

Силен удар отхвърли Ник през кабината и ръката му се счупи с неприятен трясък. В главния салон багажът, който беше изпопадал от горните отделения, когато Брайън се беше понесъл по пистата в Бангор, се разхвърча отново — удряше се в извитите стени и падаше с ужасен трясък. Мъжът с черната брада изхвърча от мястото си като кукла и има време само да издаде кратък писък, преди главата му да се блъсне в страничната облегалка на една от седалките и той да падне на пътеката в оплетено кълбо от крайници. Бетани изпищя и Албърт я притисна здраво към себе си. Два реда по-напред Руди Уоруик затвори по-силно очи, стисна по-здраво броеницата си и започна да се моли по-бързо, докато седалката подскачаше под него.

Сега имаше въздушна буря — полет 29 се превърна в сърф с крила, който се тресеше, извиваше и блъскаше в неспокойния въздух. Ръцете на Брайън за момент изпуснаха кормилото и после го сграбчиха отново. В същото време той отвори клапите за спиране докрай и турбореактивните двигатели на самолета отговориха с дълбоко ръмжене, със сила, каквато рядко се беше чувала извън хангарите за диагностика на авиокомпанията. Въздушната буря се усили; самолетът се люшкеше жестоко нагоре-надолу, а отнякъде се донесе ужасно скърцане на пренапрегнат метал.

В първа класа Боб Дженкинс се вкопчи в страничните облегалки на седалката си с мълчалива благодарност, че англичанинът беше успял да закопчае колана му. Почувства се като привързан към подскачащата реактивна пръчка „пого“ на някой луд. Самолетът направи нов силен скок, наклони се почти до вертикално положение към лявото крило. Изкуствените зъби на Боб изскочиха от устата му.

„Влизаме ли вътре? Мили Боже, влизаме ли?“

Не знаеше. Знаеше само, че светът е един блъскащ, скачащ кошмар... но той все още беше в него.

Поне засега все още беше в него.

Въздушната буря продължаваше да се усилва, докато Брайън прекара „Боинг“-а през широката река от пара, която се втичаше в разкъсването. Дупката продължаваше и продължаваше да расте пред носа на самолета, дори когато се разминаха на косъм... но не му се мислеше за това.

Той продължи завоя, но под по-малко остър ъгъл.

— Ник! — извика той, без да се обръща. — Ник, добре ли си?

Ник бавно се изправи, придържаше дясната си ръка към корема с помощта на лявата. Лицето му беше съвсем бяло, а зъбите му — стиснати от болка. От ноздрите му течаха малки струйки кръв.

— Бил съм и по-добре, приятелю. Мисля, че си счупих ръката. Макар и на бедното старо момче да не му е за пръв път. Разминахме се, нали?

— Разминахме се — съгласи се Брайън. Продължаваше да връща самолета назад в голям, плавен кръг. — А след минута ти ще ми кажеш *защо* се разминахме, след като изминахме целия този дълъг път, за да го намерим. И внимавай какво ще кажеш — със или без счупена ръка.

Той посегна към ключа на радиоуредбата.

Когато Брайън заговори, Лоръл отвори очи и откри, че главата на Дина е в скута ѝ. Тя нежно погали косата ѝ и я нагласи отново върху носилката.

— Говори капитан Енгъл. Съжалявам за станалото. Беше доста страшно, но сега сме наред. Таблото ми свети зелено. Нека повторя, че намерихме това, което търсехме, но...

Изведнъж изключи.

Останалите чакаха. Бетани Симс хлипаше на гърдите на Албърт. Зад него Руди все още си казваше молитвата.

Брайън прекъсна предаването, защото усети, че зад него стои Боб Дженкинс. Писателят се тресеше, върху панталоните му имаше мокро петно, устата му беше някак странно хлътнала... но изглеждаше, че се владееше. Ник тежко седна в креслото на втория пилот и потръпна от болка. Все още придържаше ръката си. Тя беше започнала да се подува.

— Защо, по дяволите, беше всичко това? — сърдито попита Брайън. — Малко по-силна буря и каруцата щеше да се разбие на десет хиляди парчета.

— Може ли да говоря по това нещо? — попита Боб и посочи към ключа с надпис „РАДИОУРЕДБА“.

— Да, но...

— Тогава нека го направя.

Брайън започна да протестира, но после размисли. Щракна ключа.

— Започвайте, включено е. — После повтори: — И внимавайте.

— Слушайте ме, всички! — извика Боб.

Отзад се чу пронизително свирене от микрофонния ефект.

— Просто говорете нормално — каза Брайън. — Ще им спукате тъпанчетата.

Боб направи видимо усилие да се концентрира, после заговори по-тихо.

— Трябваше да се обърнем обратно и го направихме. Капитанът ми обясни, че едва сме успели! Бяхме изключителни късметлии... и също изключително глупави. Забравихме най-елементарното нещо, виждате ли, въпреки не ни беше под носа през цялото време. Когато сме преминали през разкъсването на времето първия път, *всички на самолета, които са били будни, са изчезнали.*

Брайън подскочи на мястото си. Почувства се, сякаш някой го беше полял със студена вода. Пред носа на „Боинг 767“ на около трийсет мили в небето отново се беше появила слабо светещата

ромбоидна форма, подобна на някакъв гигантски полускъпоценен камък. Сякаш му се надсмиваше.

— *Ние* всички сме будни — каза Боб. (В главния салон Албърт погледна към мъжа с черната брада, който лежеше неподвижно на пътеката, и си помисли: „С едно изключение.“) — Логиката подсказва, че ако се опитаме да преминем по същия начин, ще изчезнем. — Той се замисли за миг и довърши: — Това е всичко.

Брайън автоматично изключи канала на радиоуредбата. Зад него Ник се разсмя с болезнен, недоверчив смях.

— Това е всичко? Това, по дяволите, е *всичко*... Какво да направим?

Брайън го погледна и не отговори. Не отговори и Боб Дженкинс.

Бетани вдигна глава и погледна напрегнатото, объркано лице на Албърт.

— Трябва да заспим? Как да направим *това*? През целия ми живот никога не ми се е спяло по-малко!

— Не знам. — Той с надежда погледна през прохода към Лоръл. Тя вече клатеше глава. Желаше да може да заспи — просто да заспи и да накара целия този кошмар *да отмине* — но подобно на Бетани никога в целия ѝ живот това не беше ѝ изглеждало по-невъзможно.

Боб направи крачка, напред и се загледа в нямо вцепенение през прозореца на кабината. След един дълъг миг каза с тих, разтревожен глас:

— Значи така изглеждало това.

В главата на Брайън изскочи един ред от някаква рок песничка: „Можеш да гледаш, но не пипай.“ Той погледна към светлинните индикатори за горивото. Видяното никак не го успокои и той безпомощно вдигна очи към Ник. Както и останалите, той не се беше чувствал толкова буден никога през живота си.

— Не знам какво ще правим сега — каза той, — но ако ще се опитваме да влезем през тази дупка, то трябва да е скоро. Горивото, което имаме, ще ни стигне още за час, може би малко повече. После край. Някакви идеи?

Ник наведе глава, все още придържайки подутата си ръка. След една-две секунди вдигна очи.

— Да — каза той. — Всъщност аз имам. Хората, които летят рядко, слагат предписаните им лекарства в ръчния си багаж — за да са им подръка, в случай че багажът им се окаже на другия край на света и трябва дни, за да си го получат обратно. Ако поровим в ръчните чанти, със сигурност ще намерим големи количества успокояващи. Дори не трябва да изваждаме чантите от багажника — ако се съди по одеешните трясъци, повечето от тях вече са на пода... Какво? Какво му става?

Имаше предвид Боб Дженкинс, който беше започнал да клати глава веднага, щом от устата на Ник изскочи фразата „предписаните им лекарства“.

— Знаеш ли нещо за успокояващи, предписани по рецепта? — попита той Ник.

— Малко — каза Ник несигурно. — Знам малко.

— Е, аз знам много — каза сухо Боб. — Изследвал съм ги подробно — от „Олнайт“ до „Занакс“. Убийствата чрез сънотворна доза винаги са ми били любима област, нали разбирате. Дори ако се

случи да намериш някое от по-мощните лекарства в първата чанта, която провериш — което само по себе си не е вероятно, не би могъл да предприеш безопасна доза, която да подейства достатъчно бързо.

— Защо не, по дяволите?

— Защото ще бъдат необходими поне четирийсет минути, за да може това нещо да подейства... а аз силно се съмнявам, че то *ще подейства на всекиго*. Естествената реакция на напрегнатия мозък към такова лекарство е да се съпротивлява — да се опита да го отхвърли. Няма абсолютно никакъв начин да се преодолее такава реакция, Ник... със същия успех можеш да издадеш закон за ударите на сърцето си. Ако допуснем, че намериш достатъчно лекарства, единственото, което можеш да направиш, е да раздадеш смъртоносни свръхдозы и да превърнеш този самолет в Джонстаун. И тогава може би ще преминем, но ще бъдем мъртви.

— Четирийсет минути — каза Ник. — Господи. Сигурен ли си? Абсолютно *сигурен* ли си?

— Да — каза Боб неотстъпчиво.

Брайън погледна към светещата ромбоидна форма в небето. Беше насочил самолета по кръгов маршрут и разкъсването след малко щеше да изчезне отново. Скоро след това щеше да се върне... но те нямаше да са по-близо до него.

— Не мога да повярвам — каза тежко Ник. — Да ни се случи всичко, което преживяхме... да излетим успешно и да изминем целия този път... накрая да намерим това проклето нещо... и да открием, че не можем да преминем през него обратно в нашето време, защото не можем да *заспим*?

— Във всички случаи нямаме четирийсет минути — тихо каза Брайън, — ако чакаме толкова, този самолет ще се разбие на шейсет мили на изток от летището.

— Сигурно има и други писти?

— Има, но нито една от тях не е достатъчно голяма, за да поеме този самолет.

— Ако преминем и после отново се върнем на изток?

— Вегас. Но Вегас ще бъде извън обхвата ни след... — Брайън погледна уредите си — след по-малко от осем минути. Мисля, че трябва да стигнем до ЛАКС. За да стигна дотам, ще ми трябва поне трийсет и пет минути. Това е при съвсем точно пресмятане, при

условие, че пътят ни дотам бъде съвсем чист и не се отклоняваме никак. Това ни дава... — той отново погледна към хронометъра, — най-много двайсет минути да измислим нещо и да преминем през дупката.

Боб замислено гледаше към Ник.

— А ти какво ще кажеш? — попита той.

— Какво да кажа?

— Мисля, че ти си войник... но не мисля, че си обикновен войник. Може би си от специалните служби?

Лицето на Ник се изпъна.

— И какво, ако съм нещо подобно, приятелю?

— Може би ти би могъл да ни приспиш — каза Боб. — В специалните служби не ви ли учат на такива трикове?

В съзнанието на Брайън проблесна първото спречкване на Ник и Крейг Туми. „Гледали ли сте някога «звездна писта»? — беше попитал той Крейг. — Чудесна американска програма... и ако веднага не си затворите плювалника, идиот такъв, с удоволствие ще ви демонстрирам известната хватка за приспиване «вулкан» — на господин Спок.“

— Какво ще кажеш, Ник? — каза тихо той. — Ако някога изобщо имаме нужда от известната хватка за приспиване „вулкан“ то това е сега.

Ник погледна недоверчиво от Боб към Брайън и после отново към Боб.

— Господа, не ме карайте да се смея — ръката ме заболява още повече.

— Какво значи това? — попита Боб.

— Аз сбърках за успокояващите, нали? Е, нека ви кажа и на двамата, че вие сте сбъркали за мен. Аз не съм Джеймс Бонд. В истинския свят никога не е имало Джеймс Бонд. Предполагам, че бих могъл да те убия със саблен удар във врата, Боб, но по-вероятно е само да те парализирам за цял живот. А като прибавим и това... — Ник повдигна бързо подуващата се дясна ръка с леко потреперване — моята обучена длан случайно е прикрепена към току-що счупената ми отново ръка. Може би бих могъл да се защитавам с лявата ръка срещу необучен противник — но това нещо, за което говорите... Не. Няма начин.

— Вие всички забравяте най-важното от всичко — каза един нов глас.

Те се обърнаха. Лоръл Стивънсън — бледа и измъчена — стоеше на вратата на кабината. Беше свила ръце, като че ли ѝ беше студено, и стискаше лактите си.

— Ако всички заспим или Ник ни нокаутира, то кой ще кара самолета? — попита тя. — Кой ще го закара в Лос Анджелис?

Тримата мъже я зяпнаха безмълвно. Зад тях, без да го забелязват, големият полускъпоценен камък, който беше разкъсването на времето, се появи отново.

— Колко сме загубени — каза тихо Ник. — Знаете ли това? Абсолютно тъпи и загубени. — Той се засмя, после се намръщи — беше раздвижил счупената си ръка.

— А може би не — каза Албърт. Той и Бетани се появиха зад Лоръл. Албърт беше прегърнал момичето през кръста. Косата му беше залепнала за челото на потни къдри, но тъмните му очи бяха ясни и решителни. Те бяха насочени към Брайън. — Мисля, че вие можете да ни приспите — каза той, — и мисля, че вие можете да ни приземите.

— За какво говориш? — рязко попита Брайън.

— Говоря за налягането — отговори Албърт.

Тогава Брайън отново видя съня си, представи си го с такава ужасна сила, като че ли го изживяваше: Ан, с ръка, залепнала върху пукнатината в тялото на самолета, пукнатината, над която в червено бяха написани думите „САМО ЗА ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ“.

Налягане.

„Виждаш ли, мили? За всичко съм се погрижила.“

— Какво значи това, Брайън — попита Ник. — Виждам, че той е измислил *нещо* — познавам по лицето ти. Какво е то?

Брайън не му обърна внимание. Изглежда продължително седемнайсетгодишния студент по музика, който може би току-що беше измислил начин да се измъкнат от безизходицата.

— И какво ще стане след това? Какво ще стане, след като преминем? Как ще се събудя, за да мога да приземя самолета?

— Няма ли някой да благоволи да ни обясни това? — помоли Лоръл. Беше отишла до Ник, който я прегърна през кръста със здравата си ръка.

— Албърт предлага да използвам това — Брайън потупа един реостат върху таблото за управление, реостат с надпис „НАЛЯГАНЕ В САЛОНА“ — за да изпратя всички в безсъзнание.

— Можеш ли да го направиш, приятелю? Можеш ли наистина да го направиш?

— Да — каза Брайън. — Познавам пилоти — пилоти на чартърни полети — които са го правили, когато пътниците били много пияни, започвали да буйстват и създавали опасност или за себе си, или за екипажа. Да изпратиш в безсъзнание пияница, като намалиш налягането на въздуха, не е трудно. За да изпаднат в безсъзнание всички, трябва да понижа налягането малко повече — да кажем, до половината на налягането на морското равнище. Това е като да се издигнеш на височина над 3000 метра без кислородна маска. Бум! И припадаш.

— Ако наистина може да се прави, защо не са го използвали при терористи? — попита Боб.

— Защото *има* кислородни маски, нали? — попита Албърт.

— Да — каза Брайън. — Екипажът ги демонстрира в началото на всеки редовен самолетен полет — поставете златната чашка върху устата и носа си и дишайте нормално, нали? Те падат автоматично, когато налягането в салона падне под определена стойност. Ако някой пилот, взет за заложник, се опита да обезвреди терориста, като понижи налягането всичко, което трябва да направи терористът, е да хване една маска, да си я сложи и да започне да стреля. При по-малките самолети, като например „Лиър“, това не е така. Ако налягането в кабината падне, пътникът трябва сам да отвори горното отделение.

Ник погледна към хронометъра. Оставаха им само четиринайсет минути.

— Мисля, че е по-добре да спрем да приказваме и просто да го направим — каза той. — Времето, е много малко.

— Не още — каза Брайън и отново погледна към Албърт. — Мога отново да се насоча към разкъсването и преди влизането в него да започна да намалявам налягането. Мога доста точно да управлявам налягането в салона и съм съвсем сигурен, че можем преди преминаването всички да сме в безсъзнание. Но остава въпросът на Лоръл: Кой ще управлява самолета, ако всички сме нокаутирани?

Албърт отвори уста; затвори я отново и поклати глава.

Тогава заговори Боб Дженкинс. Гласът му беше сух и беззвучен — глас на съдия, който произнася присъдата на обречен.

— Мисля, че само ти — можеш да ни закараш вкъщи, Брайън. Но за да направиш това, някой друг ще трябва да умре.

— Обясни — каза рязко Ник.

Боб го направи. Не отне много време. Когато свърши, Руди Уоруик се беше присъединил към групата и стоеше на вратата на кабината.

— Ще стане ли, Брайън? — попита Ник.

— Да — каза безизразно Брайън. — Няма причина да не стане. — Той отново погледна към хронометъра. Оставаха единайсет минути. Единайсет минути, за да преминат от другата страна на разкъсването. Почти толкова време беше необходимо да се насочи самолетът, да се програмира автопилотът и да се придвижат към подхода от четирийсет мили. — Но кой ще го направи? Всички останали ще теглят сламки или какво?

— Няма нужда — каза Ник. Говореше спокойно, почти небрежно. — Аз ще го направя.

— Не! — каза Лоръл. Очите ѝ бяха много разширени и много тъмни. — Защо ти? Защо трябва да си ти?

— Млъкни! — изсъска Бетани. — Щом иска, остави го!

Албърт погледна нещастно към Бетани, Лоръл и после отново към Ник. Един глас — немного силен — му прошепна, че той трябваше да бъде доброволецът, че това е работа за такъв ветеран от Аламо, какъвто е Евреина от Аризона. Но по-голямата част от него знаеше само, че той много обича живота... и не иска той да свършва. Така че Албърт отвори уста и после я затвори, без да каже нищо.

— Защо ти? — попита отново Лоръл. — Защо *не трябва* да теглим сламки? Защо не Боб? Или Руди? Защо не аз?

Ник взе ръката ѝ.

— Ела с мен за малко — каза той.

— Ник, няма много време — каза Брайън. Опитваше се да запази спокойствие, но усещаше как от него струи отчаяние — може би дори паника.

— Знам. Ти започвай да подготвяш своята част.

Ник дръпна Лоръл към вратата.

Отначало Лоръл се запъна, после тръгна с него. Ник спря в малката кухненска ниша и се обърна към нея. В мига, когато лицето му беше на по-малко от десет сантиметра от нейното, тя разбра мрачната истина — той беше мъжът, когото се беше надявала да намери в Бостън, и да е в самолета през цялото време. В това откритие нямаше нищо романтично — то беше ужасно.

— Ние с теб можехме да направим нещо — каза той. — Прав ли съм, как мислиш? Ако е така, кажи го няма време за танци. Абсолютно никакво.

— Да — каза тя. Гласът ѝ беше сух, треперещ. — Мисля, че е така.

— Но ние не знаем. *Не можем* да знаем. Всичко се свежда до времето, нали? Времето... и съня... и неизвестността. Но трябва да съм аз, Лоръл. Опитах се да направя някаква, разумна равносметка — отдавна съм на червено. Сега имам шанс да оправя нещата и смятам да го използвам.

— Не разбирам какво имаш предвид?

— Ти не — но аз разбирам. — Той говореше бързо, почти изстрелваше думите си. Протегна ръка, хвана я за раменете и я притегли още по-близо до себе си. — Ти беше тръгнала към някакво приключение, нали, Лоръл?

— Не знам за какво...

Той я разтнесе кратко.

— Казах ти — няма време за танци! Беше ли тръгнала към някакво приключение?

— Аз... да.

— Ник! — извика Брайън от кабината.

Ник бързо погледна натам.

— Идвам! — извика той и после отново погледна Лоръл. — Аз ще те изпратя към друго приключение. Искам да кажа, ако излезеш от това и ако се съгласиш да отидеш.

Тя просто го гледаше, устните ѝ трепереха. Не знаеше какво да каже. Умът ѝ се мяташе безпомощно. Той беше хванал ръката ѝ много здраво, но тя не съзнаваше това — чак после щеше да види синините, останали от пръстите му. В този момент много по-силно беше привличането на очите му.

— Слушай. Слушай внимателно. — Той направи пауза и после заговори с някаква особена настойчивост: — Смятах да се откажа. Бях решил.

— Да се откажеш от какво? — попита тя с тих треперещ глас.

Ник нетърпеливо поклати глава.

— Няма значение. Това, което има значение, е дали ми вярваш. Вярваш ли ми?

— Да — каза тя. — Не знам за какво говориш, но вярвам, че смяташ така.

— *Ник!* — предупреди Брайън от кабината. — *Насочваме се към него!*

Той отново хвърли поглед към кабината, очите му бяха присвити, блестяха.

— Идвам веднага! — извика той. Когато я погледна отново, Лоръл си помисли, че никога през живота си не е била обект на такова яростно внимание. — Баща ми живее в село Флътинг, южно от Лондон — каза той. — Попитай за него във всеки магазин по главната улица. Господин Хоупуел. По-старите хора все още го наричат „шефа“. Иди при него и му кажи, че съм решил да се откажа. Ще трябва да бъдеш настойчива — когато чуе името ми, може да плюе и да ме прокълне. Можеш ли да бъдеш настойчива?

— Да.

Той кимна и тъжно се усмихна.

— Добре. Повтори това, което ти казах, и му кажи, че ми вярваш. Кажи му, че съм направил всичко възможно да изкупя деня зад църквата в Белфаст.

— В Белфаст.

— Точно така. И ако не можеш да го накараш да слуша, кажи му, че *трябва* да слуша. Заради маргаритките. Онзи път, когато донесох маргаритките. Можеш ли да запомниш?

— Заради онзи път, когато си му донесъл маргаритки.

Ник сякаш всеки миг щеше да се засмее — но тя никога не бе виждала лице, пълно с толкова тъга и горчивина.

— Не — не на него, но това е достатъчно. Ще го сториш ли?

— Да... но...

— Добре, Лоръл. Благодаря ти. — Той притегли лицето ѝ към своето и я целуна. Устата му беше студена и в дъха му тя усети страх.

След миг вече го нямаше.

— И ще почувстваме нещо като... такова, задавяне? — попита Бетани. — Задущаване?

— Не — каза Брайън. Беше станал да види дали Ник идва. Сега, след като той отново се появи, се отпусна на мястото си. — Ще се почувствате малко замаяни... с размътена глава... и после — нищо. Докато всички се събудим.

— Правилно! — каза весело Ник. — А кой знае? Може би аз още ще съм тук. Знаете, че черните гологани не се губят.

— Всичко е възможно, ако ме питаш — каза Брайън и увеличи леко скоростта. Разкъсването беше точно, срещу тях. — Седнете всички. Ник — ти точно тук до мен. Ще ви покажа какво да направите... и кога да го направите.

— Една секунда, моля — каза Лоръл. Беше си възвърнала малко цвета и самочувствието. Изправи се и целуна Ник.

— Благодаря — с мъка каза Ник.

— Ти се отказваш. Решил си. А ако не желае да слуша, ще му напомня за деня, когато си донесъл маргаритките.

Той се ухили.

— С точност до буква, любов моя. С точност до буква. — Той я прегърна с лявата си ръка и я целуна отново — дълго и силно. Когато я пусна, на устата му имаше нежна, замислена усмивка. — Тази ще си я спомням — каза той. — Достатъчно добре.

Три минути по-късно Брайън включи радиоуредбата.

— Започвам да намалявам налягането. Всеки да провери колана си.

Всички го направиха. Албърт напрегнато зачака за някакъв звук — може би свистене от излизащ въздух — но се чуваше само боботенето на реактивните мотори. Почувства се по-буден от всякога.

— Албърт — каза Бетани с тих уплашен глас, — ще ме прегърнеш ли, моля?

— Да — каза Албърт, — ако и ти ме прегърнеш.

Зад тях Руди пак се молеше. Лоръл Стивънсън стискаше здраво страничните облегалки на седалката си. Все още усещаше устните на Ник Хоупуел върху устата си. Повдигна глава, чакаше да паднат маските... и след деветдесет секунди те паднаха.

„Запомни за деня в Белфаст — помисли си тя, — зад църквата. Акт на изкупление каза той, акт...“

В средата на мисълта мозъкът ѝ се унесе.

— Знаеш ли... какво да правиш? — попита отново Брайън. Говореше унесен. Пред тях разкъсването на времето отново растеше. Сега то беше осветено от зора и нов фантастичен букет от цветове се извиваха към странните му дълбини.

— Знам — каза Ник. Стоеше до Брайън, и думите му бяха приглушени от кислородната маска, която носеше. Очите му над гумения уплътнител бяха спокойни и ясни. — Никакъв страх, Брайън. Всичко е напълно сигурно. Приятни сънища.

Брайън отпаднаше. Почувства как се унася... и все пак беше буден, загледан в огромната пукнатина в тъканта на действителността. Тя сякаш нарастваше срещу прозорците на кабината и се приближаваше към самолета.

„Толкова е красиво — помисли си той. — Господи, толкова е красиво!“

Почувства как някаква невидима ръка отново хваща самолета и го дърпа напред. Този път нямаше връщане.

— Ник — каза той. Говореше с огромно усилие, сякаш устата му се намираще на стотици мили от мозъка му. Протегна ръка нагоре. Ръката му също беше безкрайно далеч.

— Заспивай — каза Ник и хвана ръката му. — Не се съпротивлявай, освен ако не искаш да отидеш с мен, остани още малко.

— Исках само да кажа... Благодаря.

Ник се усмихна и стисна ръката му.

— Няма защо, приятелю. Беше забележителен полет. Дори и без киното и безплатните мимози.

Брайън отново погледна към разкъсването. В него сега течеше река от великолепни цветове. Те се завъртаха в спирала... смесваха се... и сякаш се подреждаха в думи пред слисаните му, учудени очи:

— Това не е ли... какво сме ние? — попита той с любопитство и гласът му прозвуча като от някаква далечна вселена.

Сега Ник беше сам — единственият буден на полет 29. Навремето беше застрелял три момчета зад една църква в Белфаст — три момчета, които бяха хвърляли картофи, боядисани в тъмносиво, за да приличат на гранати. Защо го бяха направили? Беше ли това някакво лудо предизвикателство? Така и не разбра никога.

Не го беше страх, но го изпълваше някаква силна самота. Чувството не беше негово. Това не беше първата стража, на която стоеше сам.

Разкъсването се приближаваше. Ник спусна ръка към реостата, с който се управляваше налягането в салона.

„Прекрасно е! — помисли си той. — Как няма де прекрасно. Това е мястото, където започва животът — може би целият живот. Където се формира отново всяка секунда от всеки ден. От тази точка не се допускат никакви ланголиери.“

Ник погледна надолу и без изненада видя, че отпуснатата фигура на Брайън е безкрайно разноцветна, че се променя непрекъснато като някакъв ярък калейдоскоп. Брайън се беше превърнал в неправдоподобен призрак.

Не се изненада и от факта, че собствените му ръце бяха безцветни като глина.

„Не, Брайън, а аз съм призрак.“

Разкъсването светеше пред него.

Сега воят на моторите беше изцяло погълнат от един нов звук — „Боинг“-ът сякаш се носеше през изпитателен тунел, пълен с перушина. Внезапно точно пред носа на самолета като неземан фойерверк блесна огромна нова звезда, в нея Ник Хоупуел видя цветове, които никой човек не си беше представял. Тя не само запълни разкъсването на времето, тя запълни и ума му, нервите му, мускулите му, дори и костите му с гигантски, лумнал пламък.

— *О, ГОСПОДИ, КОЛКО Е ПРЕКРАСНО!* — извика той и когато полет 29 се потопи в разкъсването той върна докрай реостата за налягането в салона.

Частица от секундата по-късно пломбите от зъбите му изтракаха на пода на кабината. Чу се леко тупкане, когато тефлоновият диск, който беше в коляното му — спомен от един конфликт, немного по-достоеен от този в Северна Ирландия, падна до тях. И това беше всичко.

Ник Хоупуел беше престанал да съществува.

Първото, което осъзна Брайън, беше, че ризата му е мокра и че главоболието му се е върнало.

Бавно се изправи в седалката си, потръпвайки от силната болка в главата, и се опита да си спомни кой е той, къде е и защо чувства толкова огромна и неотложна нужда бързо да се събуди. Какво толкова важно беше правил?

„Изтичането — прошепна умът му. — Има изтичане на въздух в главния салон и ако не се стабилизира, ще стане голяма непри...“

Не, не беше вярно. Изтичането *беше* стабилизирано — или по някакъв мистериозен начин се беше стабилизирано само — и той беше приземил полет 7 успешно в ЛАКС. После дойде мъжът в зелената униформа и...

„Погребението на Ан! Боже, проспал съм го!“

Очите му се отвориха, но той не беше нито в мотелска стая, нито в резервната спалня и къщата на брата на Ан в Ривиър. Просто гледаше през прозореца на кабината към небе, обсипано със звезди.

Изведнъж отново си спомни... за всичко. Изправи се рязко — прекалено бързо. Главата му. Болезнено запротестира. От носа му потече кръв и той видя, че предницата на ризата му е червена. — Имало е изтичане, все пак. От *него*.

„Разбира се — помисли си той. — Това е често при понижаване на налягането. Трябваше да предупредя пътниците... Между другото колко пътници са ми останали?“

Не можеше да си спомни. Главата му беше пълна с мъгла.

Погледна към индикаторите за горивото, видя, че положението им бързо приближава до критичната точка, после провери навигационната система. Намираха се точно там, където трябваше да се намират — слизаха бързо към Лос Анджелис, и всеки момент можеха да навлязат във въздушното пространство на някой друг — и не дай си Боже другият да е там.

Някой друг беше в неговото въздушно пространство точно преди да припадне... кой?

Замисли се и се сети. Ник, разбира се. Ник Хоупуел. Ник го нямаше. Значи не е бил чак такъв черен гологан. Но би трябвало да е свършил работата си, иначе Брайън нямаше да е буден сега.

Той бързо се обърна към радиото.

— Диспечерска служба на ЛАКС, тук е „Американ прайд“, полет... — Брайън Спря. Кой полет бяха? Не можеше да си спомни. Пречеше му мъглата.

— Не бяхме ли двама и девет? — каза зад него слисан, неспокоен глас.

— Благодаря, Лоръл — Брайън не се обърна. — Сега се върни и затегни колана си. Може да се наложи да накарам този самолет да прави трикове.

И отново заговори в микрофона.

— Полет 29 на „Американ прайд“, повтарям, две девет. Помощ, диспечерска служба, обявявам извънредно положение. Моля, изчистете всичко от пътя ми, идвам по курс 85 и нямам гориво. Изкарайте камион с пяна и...

— О, престани — безизразно каза Лоръл зад него. — Просто престани.

Брайън се завъртя със седалката си, без да обръща внимание на новия пристъп на болка, преминал през прясната струя кръв, която потече от носа му.

— Сядай, по дяволите! — изръмжа той. — Пристигаме без предизвестие в тежкия трафик. Ако не искаш да си счупиш врата...

— Долу няма тежък трафик — каза Лоръл със същия безизразен глас. — Никакъв тежък трафик, никакви камиони с пяна. Ник умря напразно, а аз никога няма да имам възможност да предам съобщението му. Погледни сам.

Брайън погледна. И въпреки че те вече бяха над очертаващите се предградия на Лос Анджелис, той не видя нищо друго освен мрак.

Изглежда долу нямаше никой.

Абсолютно никой.

Зад него Лоръл Стивънсън избухна в силни, неудържими хлипове на ужас и безнадеждност.

Дълъг, бял пътнически самолет бавно летеше над земята на шестнайсет мили източно от Международното летище на Лос Анджелис. На опашката му с големи, горди цифри беше написано „767“. По продължение на корпуса му бяха изписана думите „Американ прайд“, а буквите им бяха наклонени назад.

От двете страни на носа имаше по един голям червен орел с изпъстрени със сиви звезди крила. Както и самолетът, който той украсяваше, орелът като че ли се готвеше да кацне.

Самолетът не хвърляше сянка над изоставената мрежа от улици — до разсъмване оставаше още час.

Долу не се движеше никаква кола, не светеше никаква улична лампа. Долу всичко беше тихо и неподвижно. На пистата пред него не светеха никакви светлини.

Коремът на самолета зейна. Колесникът се спусна и се разтвори. Колелата застанаха на местата си.

Полет 29 на „Американ прайд“ се спусна рязко към Лос Анджелис. При спускането си зави леко надясно. Брайън вече можеше да коригира курса ръчно и го направи. Преминаха над групата мотели до летището и за миг Брайън успя да види сградата до комплекса на терминала — голямо трикрако здание с ресторант в центъра. Преминаха над малка ивица изсъхнала трева и после на десет метра под самолета започна да тече бетонната писта.

Този път нямаше време да се глези с „Боинг“-а индикаторите за гориво показваха само нули и птицата всеки момент щеше да изграчи на умряло. Той се приземи твърдо, като шейна, пълна с тухли. От удара в земята зъбите му изтракаха и носът му отново започна да кърви. Предпазният ремък на гърдите му автоматично се стегна. Лоръл, която беше седнала на мястото на втория пилот, изпищя.

После той вдигна клапите и усили реверса докрай. Самолетът започна да забавя скоростта си. Движеха се с малко над сто мили в час, когато два от моторите спряха и светна надписът „СПИРАНЕ НА МОТОРА“. Той сграбчи ключа на радиоуредбата.

— Дръжте се! Ще се блъснем! Дръжте се!

Двигатели две и четири продължиха да работят още няколко секунди, после спряха и те. Полет 29 се движеше по пистата в призрачна тишина и само клапите намаляваха скоростта му. Брайън безпомощно гледаше към бетона, който препускаше под самолета, и към просветващата плетеница от писти за рулиране. И точно пред него стоеше силуетът на самолет за локални полети на „Пасифик еървейс“. „Боинг“-ът все още се движеше поне с шейсет и пет мили в час. Брайън го подкара надясно, натисна мъртвото кормило с всеки грам от сила, който му беше останал. „Боинг“-ът реагира тромаво и се размина на косъм с паркирания самолет. Прозорците му просветнаха покрай тях като редица слепи очи.

После се понесоха към терминала на „Юнайтед“, където поне дузина самолети бяха паркирани като сучещи кърмачета покрай разтворените подвижни коридори. Скоростта на „Боинг“-а беше спаднала почти до трийсет мили в час.

— *Готови!* — извика Брайън по радиоуредбата, забравяйки за момент, че собственият му самолет е също толкова мъртъв, колкото и останалите, и радиоуредбата не работи. — *Готови! Блъскаме се! Гото...*

Полет 29 на „Американ прайд“ се вряза в изход 29 на терминала на „Юнайтед еърлайнс“ с приблизително двайсет и девет мили в час. Чу се висок, кух трясък, последван от звука на смачкване на метал и трошене на стъкла. Брайън увисна на ремъка си, вторият тласък го залепи към седалката. Той остана за момент неподвижен, в очакване на експлозия... и после си припомни, че в резервоарите не е останало нищо, което да експлодира.

Изключи всички уреди на таблото за управление — сега таблото беше мъртво, но навикът му беше дълбоко вкоренен — и се обърна към Лоръл. Тя го погледна с безизразни, апатични очи.

— Спряхме почти толкова близко, колкото исках — каза Брайън колебливо.

— Трябваше да ни оставиш да се разбием. Всичко, което опитахме... Дина... Ник... всичко напразно. Тук е съвсем същото. Съвсем същото.

Брайън разкопча ремъка си, изправи се и се олюля. Извади носна кърпа от задния си джоб и ѝ я подаде.

— Избърши си носа. Тече ти кръв.

Тя взе кърпата и я погледна, сякаш никога през живота си не беше виждала такова нещо.

Брайън мина покрай Лоръл и бавно влезе в главния салон. Застана на вратата и се огледа. Пътниците му — по-точно малкото от тях, които бяха останали, — изглеждаха добре. Бетани беше притиснала глава към гърдите на Албърт и силно хлипаше. Руди Уоруик откопча предпазния си колан, стана, удари си главата я багажника и пак седна. Гледаше Брайън със слисани, неразбиращи очи. Брайън изведнъж се зачуди дали Руди все още е гладен. Предполагаше, че не.

— Да слизаме от самолета — каза Брайън. Бетани вдигна глава.

— Кога ще дойдат? — попита тя истерично. — След колко време ще дойдат този път? Някой вече чува ли ги?

Нова болка проряза главата на Брайън и той се олюля — сигурен беше, че припада.

Една ръка го хвана през кръста и той се огледа в изненада. Беше Лоръл.

— Капитан Енгъл е прав — каза тихо тя. — Да слизаме от самолета. Може би не е толкова зле, колкото изглежда.

Бетани излая в истеричен смях.

— Колко зле *може* да изглежда? — попита тя решително. — Все пак колко зле *може*...

— Има нещо различно — каза внезапно Албърт. Той гледаше през прозореца. — Нещо се е променило. Не мога да кажа какво е... но не е същото. — Той погледна първо към Бетани, после към Брайън и Лоръл. — Просто не е същото.

Брайън се наведе до Боб Дженкинс и погледна през прозореца. Не виждаше нищо много по-различно от летището в Бангор — имаше повече самолети, разбира се, но те бяха също толкова изоставени, също толкова мъртви — и все пак той почувства, че Албърт може все пак да е разбрал нещо. Беше по-скоро чувство, отколкото гледка. Някаква основна разлика, която не можеше да долови ясно. Въртеше се точно толкова далеч, колкото да не може да я достигне, както беше с парфюма на бившата му жена.

„Казва се «Л'анвоа», мили. Винаги си слагам този парфюм, не помниш ли?“

— Не помниш ли?

— Хайде — каза той. — Този път ще излезем през изхода на кабината.

Брайън отвори вратата на пода, която се намираще точно под издатината на таблото с уредите, и се опита да си спомни защо не беше я използвал, за да свали пътниците на летището в Бангор — беше много по-лесно да използва нея, отколкото улея. Не виждаше никаква причина. Просто не беше помислил за това — може би защото беше обучен в случай на авария да мисли за аварийния изход преди всичко друго.

Спусна се в предната част на корпуса, проверя се под снопа електрически кабели и откачи люка на пода на носа на „Боинг 767“. Албърт слезе след него и помогна на Бетани. Брайън помогна на Лоръл, а после той и Албърт помогнаха на Руди, който се движеше така, сякаш костите му бяха станали стъклени. Все още здраво стискаше броеницата си. Сега под кабината стана много тясно и Боб Дженкинс остана да ги чака горе, беше подпрял ръце на отвора и ги гледаше.

Брайън откачи стълбата от скобите, които я крепяха, нагласи я и после един по един всички слязоха на асфалта — Брайън пръв, Боб последен.

Когато краката на Брайън докоснаха земята, той почувства лудо желание да сложи ръка на сърцето си и да извика:

„Обявявам тази земя, богата на вкиснало мляко и горчив мед, за собственост на оцелелите от полет 29... поне докато пристигнат ланголиерите!“

Но не каза нищо. Просто стоеше заедно с останалите под сянката на самолета. В далечината се чу звук. Не беше дъвчещият звук, който постепенно бяха научили в Бангор — не приличаше на него — но той не можеше да разбере какъв беше.

— Какво е това — попита Бетани. — Какъв е този жужащ звук? Прилича на жужене и жици.

— Не, не е — каза замислено Боб. — Прилича на... — той поклати глава.

— Не прилича на нищо *което и да съм срещал преди* — каза Брайън, но не беше сигурен дали е прав.

Отново бе обзет от чувство, че нещо, което познава или трябва да познава, се върти точно там, където не може да го стигне с мислите си.

— Това са те, нали? — попита истерично Бетани. — Те идват! Това са ланголиерите.

— Не мисля. Изобщо не звучи по същия начин. — Но въпреки това почувства, че коремът му се свива от страх.

— А сега какво? — попита Руди. — Започваме отначало?

— Е, не ни трябва конвейерна лента и за начало това е добре — каза Брайън. — Вратата на подвижния коридор е отворена. — Ударът в изход 29 беше съборил подвижната стълба от вратата, но лесно щяха да я вдигнат пак. — Хайде.

Тръгнаха към стълбата.

— Албърт — каза Брайън. — Помогни ми за стъл...

— Почакайте — каза Боб.

Брайън обърна глава и видя, че Боб се оглежда с предпазливо любопитство. И изражението в слисаните му доскоро очи... не беше ли надежда?

— Какво? Какво има, Боб? Какво виждаш?

— Само още едно изоставено летище. Въпросът е какво *чувствам*. — Той вдигна ръка към бузата си... после просто я протегна към вятъра като човек, който всеки момент ще каже: „Тръгваме“.

Брайън понечи да го попита какво иска да каже и разбра, че знае. Не беше ли го забелязал и сам, докато стояха под носа на самолета? Забелязал и после отхвърлил?

В лицето му духаше вятър. Не силен — почти само полъх, но това беше вятър. *Въздухът се движеше*.

— Боже мой — каза Албърт. — Пъхна пръст в устата си, наплюнчи го и го вдигна нагоре. На лицето му се появи невярваща усмивка.

— И това не е всичко — каза Лоръл. — Чуйте!

Тя се втурна от мястото, където бяха, към крилото на „Боинг“-а. После отново дотича до тях, а косата ѝ се развяваше след нея. Високите ѝ точета силно отекваха в бетона.

— Чухте ли? — викна тя. — *Чухте ли?*

Бяха чули. Нямаше я всеобщата безизразност и приглушеност. Сега, като слушаше как говори Лоръл, Брайън разбра, че в Бангор гласовете им бяха звучали така, като че ли говореха с глави, пъхнати в камбани, излети от някакъв притъпяващ звука метал, бронз или може би олово.

Бетани вдигна ръце и бързо запляска в ритъма на старото инструментално парче — „Летс гоу!“. Всяко пляскане беше ясно и отчетливо като изстрел от стартов пистолет. По лицето ѝ се изписа радостна усмивка.

— Какво означава то... — започна Руди.

— *Самолетът!* — извика Албърт с висок ликуващ глас и за миг Брайън се сети за малкото момче от старото телевизионно предаване „Островът на фантазиите“. Почти се изсмя на висок глас.

— Аз знам какво е различно! Погледнете самолета! *Сега той е същият като другите!*

Те се обърнаха и погледнаха. Самолетът „Делта 727“, който стоеше до „Боинг“-а в Бангор имаше пуст и застоял вид. Сега всички самолети изглеждаха еднакво ярки, еднакво нови.

— Какво означава това? Запита Руди — Ако нещата са се върнали към нормалното, къде е електричеството? Къде са хората?

— И какъв е този шум? — намеси се Албърт.

Звукът беше вече по-близък. Звучеше като вятър, който духа в отворена тръба или някакъв нечовешки хор, който в унисон пее едно и също: *ааааааааа...*

Боб поклати глава.

— Не знам. Да избутаме тази стълба и да влезем.

Лоръл го сграбчи за рамото.

— Ти знаеш нещо! Виждам, че знаеш. Защо не ни кажеш?

Той се поколеба за момент.

— Не съм готов да го кажа сега, Лоръл. Искам първо да влезем и да огледаме.

Трябваше да се задоволят с това. Избутаха стълбата на мястото ѝ. Качиха се и заедно тръгнаха по коридора към терминала.

Влязоха в голяма, кръгла зала с изходи, наредени през равни разстояния по извитата стена. Редиците седалки бяха призрачни и пусти, луминесцентните лампи бяха само тъмни квадрати, но Албърт си помисли, че тук почти *помирисва* други хора... като че ли те бяха

излезли само секунди преди оцелелите от полет 29 да се появят откъм подвижния коридор.

Отвън хоровото жужене продължаваше да нараства, приближаваше се като бавна, невидима вълна: ... *aaaaaaaa*...

— Елате с мен — каза Боб Дженкинс, поел без усилие ръководството на групата. — Бързо, моля.

Той тръгна към главния коридор, а другите се наредиха след него. Албърт и Бетани вървяха заедно, бяха се прегърнали с ръце през кръста. Мокетът на салона за пътниците на „Юнайтед“ свърши. Токчетата на жените затракаха и заотекваха с такава сила, като че ли те не бяха само две, а поне две дузини. Минаха покрай неясни, тъмни рекламни табла по стените: „Гледайте CNN“, „Пушете «Марлборо»“, „Карайте «Херц»“, „Четете «Нюзуик»“, „Вижте Дисниленд“.

А звукът — гърленият хоров жужащ звук, продължаваше да се усилва. Докато бяха навън Лоръл беше сигурна, че се приближава към тях от запад. Сега изглеждаше, че е тук при тях, като че ли певците — ако това бяха певци — вече бяха пристигнали. Звукът общо взето не я плашеше, но караше плътта на ръцете и гърба и да настръхват.

Стигнаха до ресторанта на самообслужване и Боб ги поведе вътре. Без да спира, той обиколи тезгяха и взе един увит сладкиш от наредените на тезгяха. Опита се да го разкъса със зъби... но се сети, че зъбите му бяха на пода в самолета. Изръмжа недоволно и бутна сладкиша по тезгяха към Албърт.

— Направи го ти! — каза той. Очите МУ блестяха. — Бързо, Албърт, бързо!

— Бързо, Уотсън, играта започва! — каза Албърт и се засмя лудо. Разкъса целофана и погледна към Боб, който кимна. Албърт извади сладкиша и го захапа. Отстрани потекоха крем и малини. Албърт се ухили.

— Превъзходен е! — каза той с приглушен глас, като пръскаше трохи. — *Превъзходен!* — предложи го на Бетани, която отхапа дори по-голямо парче.

Лоръл усещаше аромата на малиновия пълнеж и стомахът ѝ издаде куркащ звук. Тя се засмя. Изведнъж се почувства замаяна, весела, почти нова. Паяжините, които я бяха обхванали при понижаването на налягането, бяха изчезнали съвсем; чувстваше главата си като мансардна стая, в която в горещ, ужасно тежък

следобед е появил морски бриз. Сети се за Ник, който не беше тук, който беше умрял, за да *могат* останалите да бъдат тук, и си помисли, че той не би имал нищо против тя да се чувства така.

Хоровият звук продължаваше да се усилюва — звук, който не идваше от никаква посока, нямаше източник — мелодична въздишка, която беше навсякъде около тях:

... АААААААААААААААААААА...

Боб Дженкинс се втурна обратно към тезгяха, направи толкова остър завой около касата, че едва се удържа на краката си, хвана се за количката с подправки, за да не падне. Успя да се задържи, но количката от неръждаема стомана падна с великолепен, отекващ трясък, а пластмасовите прибори и малки пакетчета с горчица, кетчуп и подправки се пръснаха навсякъде.

— Бързо! — извика той. — Не можем да останем тук. То скоро ще се случи предполагам, всеки момент — а ние не можем да бъдем тук, когато се случи! Мисля, че не е безопасно!

— *Какво* не е безо... — започна Бетани, но Албърт я прегърна през раменете и я подбутна след Боб — полуделия екскурзовод, който вече се носеше към вратата на ресторанта.

Побягнаха навън след него — отново към залата за отвеждане към самолетите на „Юнайтед“. Сега отекващият звук от стъпките им почти се губеше в силното жужене, което изпълваше изоставения терминал, отекваше отново и отново в многото разклонени коридори.

Брайън чуваше как този единствен гигантски глас започва да се разделя. Не се раздробяваше, дори не се променяше наистина, помисли си той, а се фокусираше — също както се фокусираше звукът на ланголиерите, когато приближаваха Бангор.

Влязоха в салона за отвеждане към самолетите и той видя някаква ефирна светлина, която започна да се плъзга по празните столове, по тъмните телевизионни монитори с надписи „пристигащи“ и „заминаващи“ и по гишетата. След синьото следваше червено; след червеното следваше жълто; след жълтото следваше зелено, въздухът сякаш се изпълни с някакво богато, екзотично очакване. Брайън потръпна — почувства как всички косми по тялото му настръхват. Като утринен лъч го изпълни ясна увереност: „*Ние сме пред прага на нещо — на нещо голямо и удивително.*“

— Насам — извика Боб. Поведе ги към стената до подвижния коридор, през който бяха влезли. Беше зала само за пътници, заградена с червен кадифен шнур. Боб го прескочи с лекотата на гимназист — бегач с препятствия, какъвто може би беше бил някога. — До стената!

— Стройте се до стената, копелета! — изкрещя Албърт през спазъм на внезапен, неуправляем смях.

Всички се присъединиха към Боб, притиснаха се до стената като заподозрени при полицейска хайка. В изоставения кръгъл салон, който сега се намираще пред тях, цветовете пламнаха за миг... и после започнаха да избледняват. Звукът обаче продължаваше да се задълбочава, стана по-истински. Брайън си помисли, че в този звук чува гласове, стъпки, дори и плач на бебета.

— Не знам какво е това, но е чудесно! — извика Лоръл. Хем се смееше, хем плачеше. — Толкова ми харесва!

— Надявам се, че тук сме в безопасност — каза Боб. Трябваше да повиши глас, за да го чуят. — Мисля, че ще сме в безопасност. Тук сме извън зоните на голямо движение.

— Какво ще стане? — попита Брайън. — Какво знаеш?

— Когато преминахме през разкъсването на изток, ние се върнахме във времето! — извика Боб. — Ние преминахме в *миналото*! Може би само на петнайсет минути... помните ли, че ви казах това?

Брайън кимна, а лицето на Албърт изведнъж просветна.

— *Този път то ни е пренесло в бъдещето!* — извика Албърт. — Така е, нали? *Този път разкъсването на времето ни е пренесло в бъдещето!*

— И аз смятам така! — извика в отговор Боб. Усмиваше се безпомощно. — И вместо да пристигнем в един мъртъв свят — свят, който се е движил напред без нас — *ние пристигнахме в свят, който очаква да се роди!* Свят, пресен и нов като розова пъпка, преди да се разпука! Смятам, че *това е*, което става с нас сега. *Това е*, което чуваме и което усещаме... което ни е изпълнило с такава чудесна, безпомощна радост. Смятам, че скоро ще видим и ще преживеем нещо, на което никой жив мъж или жена не са били свидетели преди. Ние видяхме смъртта на света! Сега вярвам, че ще го видим как се ражда. Вярвам, че настоящето всеки момент ще дойде при нас.

Както цветовете бяха пламнали и избледнели, така сега дълбоката, вибрираща сила на звука изведнъж намаля. В същото време

гласовете, които бяха в него станаха по-силни, по-ясни. Лоръл усети, че долавя думи, дори цели фрази.

„... Трябва да й се обадя, преди тя да реши...“

„... не мисля, че може...“

„... ще се отървем само ако можем да прехвърлям това нещо на сметката на компанията-майка...“

Последната фраза мина точно пред тях през пустотата от другата страна на кадифения шнур.

Брайън Енгъл почувства как в него се заражда нещо като екстаз, залива го с поток от учудване и щастие. Той хвана ръката на Лоръл и й се усмихна, а тя я стисна и я изви силно. До тях Албърт внезапно прегърна Бетани, а тя започна да обсипва с целувки лицето му и да се смее. Боб и Руди се усмихнаха радостно един на друг като стари приятели, които след дълга раздяла се бяха срещнали случайно в едно от невъзможните места на света.

Луминесцентните правоъгълници на тавана започнаха да светват. Светваха един по един, тръгнаха от центъра на залата по разширяващ се кръг от светлина, която освети главното фоайе, и подгони нощните сенки пред себе си като стадо черни овце.

Изведнъж миризмите силно удариха Брайън в носа: пот, парфюм, одеколон, цигарен дим, кожа, сапун, средства за почистване.

Още миг широкият кръг на салона за отвеждане към самолетите остана пуст — място, населено от гласове и стъпки на „не съвсем живи“ хора. „Ще видя как става това! Ще видя как движещото се настояще закачва това неподвижно бъдеще и го дръпва със себе си — също както куките на експресните влакове са закачали чувалите с поща от пощенските стълбове край линиите в малките заспали градове в дълбокия юг или далечния запад. Ще видя как самото време се разтваря като роза в лятно утро.“ — помисли Брайън.

— Дръжте се — промълви Боб. — Може да ни друсне.

Секунда по-късно Брайън усети тласък — не точно с краката си, а с цялото си тяло. В същия мит почувства как някаква невидима ръка го блъска силно, точно в центъра на гърба. Той се люшна напред, усети как Лоръл се люшва напред заедно с него. Албърт трябваше да хване Руди, за да го предпази от падане. Руди изглежда нямаше нищо против — по лицето му се изписа широка, глупава усмивка.

— Виж! — задъхано изрече Лоръл. — О, Брайън, виж!

Той погледна... и почувства как дъхът му спира в гърлото.

Салонът за пътници беше пълен с призраци.

Ефирни, прозрачни фигури кръстосваха напред-назад широката централна част: мъже в официални костюми и с куфарчета, жени с модни пътни дрехи, тийнейджъри по джинси и фланелки с нарисувани надписи на рок групи. Видя един призрак баща, който водеше две малки призрачета деца, а през тях се виждаха други призраци, седящи на столовете, четящи прозрачни броеве на „Космополитан енд ескуайър“ и „Ю. С. Нюз енд уърлд рипорт“. После формите се напълниха с цвят в редица светкавични просветвания, станаха плътни, а отекващите гласове се разтвориха в прозаичната стереотълпа от реални човешки гласове.

„Падащи звезди — помисли учудено Брайън. — Само за падащи звезди.“

Когато стана смяната, двете деца бяха единствените, които случайно гледаха към оцелелите пътници от полет 29; децата бяха единствените, които видяха как четирима мъже и две жени се появяват на място, където допреди секунда беше имало само стена.

— Татко! — възкликна момченцето и дръпна баща си за дясната ръка.

— Тате! — извика момиченцето и го дръпна за лявата.

— Какво? — попита той и им хвърли нетърпелив поглед. — Търся майка ви!

— Нови хора! — каза момиченцето и посочи към Брайън и неговия изпоцапан квинтет от пътници. — Виж новите хора!

Мъжът погледна за миг към Брайън и останалите и устата му нервно се сви. „Заради кръвта“ — помисли си Брайън. Той, Лоръл и Бетани — на всички им беше текла кръв от носа. Мъжът хвана поздравно ръцете на децата и бързо ги задържа настрана.

— Да, чудесно. Сега ми помогнете да намеря майка ви. Да се махаме оттук — кой ги знае какви са тия?

— Но те не бяха там преди! — протестира момченцето. — Те...

След миг тримата се скриха в бързащите тълпи. Брайън погледна към мониторите и отбеляза, че е 4:17 ч. сутринта. „Хората са твърде много — помисли той — и се обзалагам, че знам защо.“ Сякаш в потвърждение на това от високоговорителя се чу:

„Всички полети от международното летище на Лос Анджелис в направление изток все още се задържат поради необикновени атмосферни процеси над пустинята Мохаве. Извиняваме се за неудобството и молим за вашето търпение и разбиране, докато трае тази мярка за безопасност. Повтарям: всички полети от...“

„Необикновени атмосферни процеси — помисли си Брайън. — О, да. Най-странните проклетни атмосферни процеси.“

Лоръл се обърна към Брайън и погледна нагоре към лицето му. По бузите ѝ течеха сълзи. Тя изобщо не посегна да ги избърше.

— Чу ли я? Чу ли какво каза момиченцето?

— Да.

— Това ли сме ние, Брайън? Новите хора? Мислиш ли, че сме такива?

— Не знам — каза той, — но чувството е подобно.

— Това беше чудесно — каза Албърт. — Боже мой, това беше най-чудесното нещо.

— *Напълно фантастично!* — извика щастливо Бетани и отново започна да пляска в ритъма на „летс гоу“.

— Какво ще правим сега, Брайън? — попита Боб. — Някакви идеи?

Брайън огледа пълната зала за пътници и каза:

— Мисля, че искам да изляза навън. Да подишам чист въздух. И да погледна небето.

— Не трябва ли да уведомим службите първо?

— Ще го направим — каза Брайън. — Но първо небето.

— А може би да хапнем нещо по пътя? — попита Руди с надежда.

Брайън се засмя.

— Защо не?

— Часовникът ми е спрял — каза Бетани.

Брайън повдигна ръка и видя, че неговият часовник също е спрял. *Всички* техни часовници бяха спрели.

Брайън свали своя, пусна го с безразличие на пода и прегърна Лоръл през кръста.

— Да напуснем това място — каза той. — Освен ако някой от вас не иска да изчака следващия полет на изток?

— Не днес — каза Лоръл, — но скоро. Чак до Англия. Там има един човек, който ще трябва да видя, във... — за един ужасен миг тя не се сещаше за името... но после се сети: — Флътинг — каза тя. — Да попитам първия срещнат на главната улица. Старите хора все още го наричат „шефа“.

— За какво говориш? — попита Албърт?

— За маргаритки — каза тя и се засмя. — Хайде да тръгваме.

Боб се усмихна широко, показвайки розовите си венци.

— Що се отнася до мен, аз мисля, че следващия път, когато трябва да отида до Бостън ще взема влака.

Лоръл посочи с крак часовника на Брайън и попита:

— Сигурен ли си, че не го искаш? Изглежда скъп.

Брайън се усмихна, поклати глава и я целуна по челото. Миризмата на косата ѝ беше удивително приятна. Той се почувства повече от добре — почувства се прероден — всеки сантиметър от тялото му беше нов и свеж, недокоснат от света. Всъщност той почувства, че ако разпери ръце, ще може да полети и без помощта на мотори.

— Съвсем не — каза той. — Знам колко е часът.

— О? И колко е часът?

— Часът е *сега* и половина.

Албърт го потупа по гърба. Излязоха от салона за пътници заедно, проправяха си път през недоволните групи закъсняващи пътници. Мнозина поглеждаха любопитно след тях, и то не защото скоро им беше текла кръв от носа, нито защото се смееха, докато минаваха през толкова много сърдити, притеснени хора.

Гледаха ги, защото шестимата изглеждаха някак си *по-ярки* от всички останали в пълния салон.

По-истински.

Повече *тук*.

„Само за падащи звезди“ — помисли Брайън и изведнъж си спомни, че на самолета все още има един пътник — мъжът с черната брада.

„*Никога* няма да забрави този махмурлук“ — помисли Брайън и се усмихна. Затича и дръпна Лоръл след себе си. Тя се засмя и се притисна до него.

Шестимата се затичаха през фойето заедно — към ескалаторите и към целия огромен свят отвън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.